ANNABEL JONES

Porumbiţa

Traducerea şi adaptarea în limba română de

ILEANA DINU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Nu stabiliseră o oră la care să fie aşteptată la gară, aşa că Jane coborî pe peron din trenul care-i umpluse costumul de călătorie de cenuşă şi praf şi privi în dreapta şi-n stânga. Un portărel o ajută să-şi ia bagajul de mână, apoi valiza mare şi grea. După ce şuieră lung şi ieşiră scântei de la locomotivă, trenul plecă mai departe.

- Nu vă aşteaptă nimeni, miss?
- Nu, aş avea nevoie de o trăsură, dacă se poate. Dar deocamdată aş putea lăsa undeva bagajul?
- Lăsaţi-l în grija mea, miss. Veţi fi, aşadar, guvernantă la Dower House?
- Da, am solicitat acest post, răspunse Jane stingherită.
- Au mai venit şi alte domnişoare, pregătite să rămână, dar au făcut cale întoarsă pentru că nu erau ce trebuia. Au fost desigur răsplătite cu cheltuiala de drum; înălţimea sa este o femeie bună la suflet. Cu toate astea, nici una n-a rămas mai mult de o lună.

Ea ar fi vrut să întrebe dacă slujba aceea era atât de grea dar n-o făcu, nu se cădea. Omul o conduse pe o alee.

- Doamna cea tânără este foarte frumoasă şi are un glas mieros, dar este intransigentă. Mama dânsei este mai uşor de convins. După părerea mea, alegeau întotdeauna cele mai urâte şi mai bătrâne guvernante: cred că era alegerea lui miss Ferris, care-şi vâră nasul peste tot. Iar acum ai sosit dumneata tânără şi frumoasă, cred că vei fi pe placul doamnei celei tinere.

Omul o conduse spre locul în care aştepta o trăsură, îi dădu adresa vizitiului şi o privi lung.

- Cred că eşti prea drăguţă, miss, pentru slujba asta, cu toate că te îmbraci prea sobru. Omul închise portiera trăsurii.

Tine-te tare, domnişoară! O să reuşeşti până la urmă!

Jane se trezi singură în trăsura întunecoasă: era soare, pomii erau înfrunziţi, câmpiile străluceau în soare, apăruseră florile de primăvară. Un domn îşi scosese la plimbare un câine cam urât, cu nişte urechi ciudate, probabil tăiate după moda vremii. Pe drum sesiză un tablou înduioşător în care un bărbat săruta mâna unei domnişoare blonde de care părea îndrăgostit; o caretă trecu pe lângă ei, trasă de doi cai frumoşi.

Era o lume strălucitoare afară, iar ea era închisă în această închisoare temporară, aflată pe drum spre o alta în care culmea, îşi dorea să rămână! Intra în slujba unei familii bogate.

In ultimii şapte ani viaţa fusese dură pentru ea alături de mătuşa ei bătrână, dar tot nu fusese o viaţă de servitoare ca cea care i se oferise acum.

- Sunteţi noua guvernantă, miss? o întrebase hamalul de la gară. O considerase prea frumoasă pentru slujba pe care o solicita deşi o găsea îmbrăcată foarte decent, mult prea decent, după cum se exprimase. Iar ea se rugă Domnului să poată primi această slujbă. Dacă avea noroc ruga ei va fi ascultată. Hamalul de la gara Robinstown era convins că ea va reuşi.

***

Oricine sosea pe poarta din faţă trebuia să fie o miss sau o lady, se gândi Jane. Iar ea, care sosea cu o trăsură de piaţă, era o simplă persoană.

- A sosit tânăra persoană, milady! anunţă majordomul cu perucă albă şi pantaloni roşii de catifea, deschizându-i uşa.

O persoană slabă apăru la capătul holului; era îmbrăcată în catifea şi dantele. Apăru şi a doua, tot înaltă, o figură comună, dar îmbrăcată mai frumos.

- Sunteţi noua guvernantă, Jane Bird?

- Da, am solicitat acest post, dar nu ştiu dacă voi fi acceptată, zise Jane făcând o plecăciune.

- Ei, poate de data asta...

Poate! Acest cuvânt care nu-i dădea nici cea mai mică certitudine venea după ani lungi de suferinţă alături de mătuşa Philips. Se afla încă sub influenţa acesteia, avea părul strâns conştiincios la spate ca o şcolăriţă, fără nici o podoabă; se afla acum nici ea nu

ştia unde, doar cu cerul deasupra capului, singură.

- Sper că voi corespunde, doamnă. Nu putea adăuga că hamalul de la gară aşa considerase.

- Lady va decide asta, zise cea care o întâmpinase şi care
o prezentă formal: miss Jane Bird. Vara mea, lady Mellowes, văduvă.

Văduvă? se miră Jane, dar apoi îşi aminti că scrisorile care făceau referire fuseseră semnate de o oarecare miss Hannah Ferris. Această tânără doamnă din faţa ei era văduvă?

Da, era văduva lui sir Randall Mellowes de la casa de Robinsford, care, neavând nici un fiu, fusese urmat de fratele mai tânăr.

Iar doamna din faţa lui Jane se măritase foarte tânără, probabil.

Doamna spuse cu blândeţe:

- Miss Bird, ai făcut un drum foarte lung şi obositor de la Londra. Noi am trimis pe cineva să te aştepte la trenul de dimineaţă. Cred că este bine să bei un ceai şi apoi vom discuta. Hannah, vrei să suni să aducă ceaiul?

Vara doamnei, Hannah, sună cam fără îndemânare clopoţelul, vorbind despre ea de parcă n-ar fi fost de faţă.

- E mult prea tânără pentru postul ăsta, te-am prevenit. Şi prea drăguţă, mai adăugă femeia.

- Am vrut pe cineva care să fie atât companioană cât şi intructoare. Cerem cam mult de la dumneata, miss Bird, zise văduva ridicând din umeri cu un gest simpatic. Mă tem că te vei confrunta cu un copil destul

de dificil.

- Miss Bird, nu ai deloc experienţă? o întrebă Hannah, invitând-o să ia loc la masă. Parcă spuneai că ai fost însoţitoarea unei mătuşi bătrâne, nu?

- Exact. Mătuşa a murit cu câteva săptămâni în urmă. Dar după cum v-am mai spus, ea mai avea o mulţime de nepoţi şi nepoate de a căror educaţie m-am ocupat. Iar din cât am înţeles, instruirea pe care o voi acorda copilei va consta în mare din muzică şi desen, se adresă ea direct văduvei.

- Desigur, broderie, conversaţie în limba franceză şi lectură din clasici, adăugă miss Hannah. Apoi o întrebă privind-o de sus: dacă ai avut grijă de mătuşa bătrână, înseamnă că ai o calificare suplimentară. Ar mai trebui ore de muzică şi desen.

- Tatăl meu a fost un om bogat şi cult, doamnă. Dar din nefericire şi-a pierdut averea, iar eu şi mama am trăit perioade de frustrări. Nu puteam face altceva decât să stau alături de mama, să-i fiu sprijin până la moarte. Dar în timpul acesta mi-am desăvârşit educaţia şi am pus în practică ce am învăţat.

- Vorbind despre practică, zise lady Mellows, un element foarte important al muncii tale va fi conversaţia în limba franceză, după cum a spus vara mea. Lucru pe care eu nu-l consider necesar, adăugă ea cu un surâs greu de interpretat atunci pentru Jane.

- Sper că mă voi descurca bine, zise Jane răspunzând tot cu un surâs. In orice limbă.

- Nu ştiu cum se descurcă Arabella din acest punct

de vedere, zise lady Mellowes cu gândul în altă parte. Sper că vei reuşi să i te impui, miss!

Trăsura o aştepta afară pentru cazul în care ar fi trebuit să se întoarcă la gară fiind considerată necorespunzătoare de familie. Speranţa înflori în inima lui Jane. Dacă o angajau guvernantă în această casă frumoasă, elegantă, cu o stăpână tânără şi binevoitoare, era tot ce-şi putea dori. Şi avea un singur copil de educat şi nu o mulţime de puşti obraznici. Aşa că spuse plină de speranţă: înălţimea voastră consideră că....

- Poţi da drumul trăsurii, zise lady Mellowes, cu acelaşi zâmbet plăcut.

Hannah se ridică imediat şi ordonă servitorilor:

- Daţi drumul trăsurii cu care a venit guvernanta.

- Vrei să plăteşti birjarul, James, te rog, se adresă lady Mellows cu stilul ei atât de plăcut majordomului. Iar apoi i se adresă lui Jane: bagajul?

- L-am lăsat la gară, doamnă. Nu mi s-a părut normal să-l aduc aici pentru că nu eram sigură că voi fi angajată.

- Bine, ne vom ocupa noi de această problemă. James îl va aduce. Apoi i se adresă din nou lui Jane: nu vei regreta, miss Bird. Desigur, eu consider că fiica mea nu este perfectă, dar are o personalitate foarte puternică.

Jane îşi aminti de mulţimea de copii de care se ocupase în casa mătuşii.

- Sunt obişnuită cu tinerii de ambe sexe, răspunse ea încrezătoare. Nici băieţii nu mi-au dat de furcă.

- Tocmai asta este problema, zise lady Mellowes, băieţii.

- Băieţii? repetă Jane un pic uimită.

- Vei vedea şi singură!

Deodată, se auzi un zgomot venind undeva dintr-o curte interioară pe care Jane îl identifică drept unul făcut de cizme cu pinteni pe marmura holului, apoi uşa se dădu brusc de perete şi o voce spuse cam tare şi dur, ce-i drept:

- Am văzut o trăsură plecând. Nici asta n-a fost bună? Foarte bine!

- Din contră, miss Bird este aici! zise lady Mellowes, prezentând-o pe fiica sa.

Fata cu costum de călărie din catifea, cu părul castaniu roşcat din care-i scăpaseră câteva şuviţe, cu frumoşi ochi albaştri, plină de entuziasm, de viaţă, cea pe care o adora toată casa se prezentă: se numea Arabella, căreia toată lumea îi spunea Adorabella. Eleva lui Jane.

Fata se opri după ce pătrunse câţiva paşi şi spuse:

- Tu? Eşti noua guvernantă?

- Ciudat! exclamă Hannah, spui asta de parcă ai cunoaşte-o pe miss Bird!

Ochii fetei aveau cea mai frumoasă culoare: nu cea a cerului limpede fără nici un nor ci a apei adânci care contrastau cu părul castaniu-roşcat.

- N-am văzut-o până acum. De unde ai scos asta, Hannah? Nici ea nu m-a văzut vreodată. Nu-i aşa, miss?

Adorabella o privea cu ochii ei frumoşi, puţin îmbujorată, cu figura care amintea de a unei pisicuţe

îmbufnate. O studie pe tânăra din faţa ei; observă că era palidă, avea ochi frumoşi de culoarea castanei sau poate a mierii, părul pieptănat îngrijit spre spate, era o apariţie plină de calm.

Oare este bine să încep munca aici cu o minciună? se întrebă Jane. Apoi spuse cu voce tare:

- Poate că nu m-aţi văzut, dar eu am trecut pe lângă miss Mellowes cu trăsura, pe când călărea.

Ochii aceia albaştri îşi schimbară expresia, parcă se îmblânziră:

- Dacă vei fi guvernanta mea, zise ea repede, ar fi bine să vii cu mine să-ţi arăt camera ta.

Verişoara Hannah se ridică.

- Pot face eu acest oficiu, Arabella.

Jane ezită o clipă.

- Vrea să ştie cu cine călăream, zise Arabella supărată. Eram singură? Cine era cu mine? Era tânăr şi blond? Călărea prea aproape de mine? Pe unde călăream? Privind-o pe Jane fata i se adresă lui Hannah: nu puteam călări singură, sigur că am fost cu cineva.

- Da, miss Mellowes era însoţită, zise Jane, dar n-am văzut cine era însoţitorul, nici măcar cum arăta. Cât despre zona în care se aflau, mi-ar fi cam greu s-o precizez pentru că nu cunosc locurile. Şi mărturisesc că, de fapt, n-am acordat prea mare atenţie persoanelor pe care le-am văzut fiind preocupată de locul în care urma să lucrez, de slujba mea... De fapt nu mă prea pricep la cai: m-ai putea învăţa câte ceva?

i se adresă ea Arabellei.

- Bine, verişoară Hannah, dacă vrei s-o conduci tu, eşti invitata mea, zise Arabella după care se îndreptă spre locul în care se afla lady Mellowes. Ce faci mamă? Plictisită şi singură ca de obicei?

- Eram aici cu verişoara Hannah, răspunse lady Mellowes.

- Erai aşadar cum am spus eu: singură şi plictisită, insistă Adorabella.

Hannah o conduse pe Jane pe un coridor lung cu marmură maro, apoi urcară o scară la etajul doi:

- Obraznică este fata asta! se plânse Hannah. Mama ei îi permite cam multe! Este prea libertină în exprimare şi în toate cele.

- Cred că lady Mellowes îşi iubeşte foarte mult fiica, zise Jane, apoi o întrebă: scuzaţi-mă, dar nu v-am reţinut numele.

- Nu l-ai reţinut pentru că nu ţi-am fost prezentată, zise Hannah. Nu ocup un loc atât de important încât să se obosească cineva să mă prezinte.

- Cred că lady Mellowes a fost puţin emoţionată, aceasta este explicaţia, zise Jane.

- Crezi? Nu s-ar fi întâmplat asta dacă aş fi fost o doamnă de mare importanţă. Sunt doar vara răposatului sir Randall Mellowes. Se opriră să se odihnească pentru că urcaseră cam multe trepte: numele meu este Ferris, miss Hannah Ferris.

Să fi avut vreo treizeci şi cinci de ani? Era destul de înaltă, zveltă, cu talia subţire, cu un chip plăcut. Avea tenul măsliniu părul aproape negru, era îmbrăcată

îngrijit; ochii îi erau foarte frumoşi, doar nasul era un pic cam mare şi cârn, ceea ce strica armonia chipului, care altfel ar fi fost foarte frumos.

Jane se gândi că femeia era ca un fruct pârguit, mai precis ca o pară pe care atunci când o tai o găseşti cu miezul maroniu. De fapt, toată fiinţa ei se asemăna cu o pară: pieptul bine conturat, şoldurile generoase.

Hannah spuse cu oarecare dispreţ:

- Ai înţelesc cumva care este rolul meu aici?

- Sunteţi verişoara ladyei Mellowes şi companioana ei.

Hannah Ferris păru că se îmblânzeşte în clipa aceea.

- Bine, să zicem că ai înţeles corect poziţia mea în această casă. Fac parte din familie dar dintr-o ramură scăpătată. Când au murit părinţii mei, cam în acelaşi timp cu sir Randall, iar lady a noastră a fost obligată să se mute aici de la castel, am venit să-i ţin companie şi n-am mai plecat. Asta a fost cu zece ani în urmă; Arabella avea pe atunci şapte ani.

- Lady Mellowes pare o doamnă foarte blândă şi bună, zise Jane după ce-şi trase sufletul.

- Este bună şi blândă, e adevărat, dar lipsită de simţ practic. Şi mai ales o strică pe această copilă, răsfăţând-o prea mult. Sper că vei fi mai fermă ca ea. Apoi, după ce deschise o uşă şi o lăsă pe Jane să intre adăugă; cu toate că eşti prea tânără pentru a te impune, mai zise miss Ferris.

***

Camera guvernantei era frumos decorată cu draperii

înflorate, tapet asortat, un mic birou.

- Alcătuirea casei n-a permis un salon separat, aşa că am tranformat fosta cameră a Dorabellei dotând-o cu tot necesarul pentru a vă putea ţine chiar şi aici lecţiile. Ea are desigur, un apartament cu budoar.

- Mi se pare foarte frumoasă, zise Jane privind în jur. Dar tânăra nu se numeşte Arabella?

- Desigur acesta este numele ei, dar admiratorii obişnuiesc să-i spună Adorabella, nume pe care noi îl prescurtăm uneori şi ajungem la tot felul de diminutive. Fata a fost botezată de vărul ei Dominic, al cărui tată a moştenit totul aici. Era un puşti pe vremea aceea, dar a plăcut-o imediat. Şi astăzi este la fel de îndrăgostit.

- Şi Arabella? Răspunde sentimentelor lui? întrebă Jane amintindu-şi o scenă recentă observată când trecuse cu trăsura: Arabella călărea împreună cu un tânăr înalt, apoi descălecaseră iar el îi sărutase încheietura mâinii privind-o lung.

- Nu, nu are nici un gând în ce-l priveşte, zise miss Ferris.

Deodată se auziră nişte zgomote pe scări şi ea se îndreptă repede spre uşă.

- Ţi-a sosit bagajul, miss, te las să despachetezi. In seara asta vei cina cu lady Mellowes şi cu mine, desigur.

Miss Ferris deveni dintr-o dată foarte plină de importanţă, dând ordine celor care aduceau cufărul lui Jane.

- James se va ocupa de toate, mai zise ea, apoi

plecă.

Jane rămase cu un sentiment foarte ciudat. Discutase cu o femeie care, în alte condiţii ar fi fost bună şi plăcută, dar faptul că era nemăritată şi fără avere o înrăise, probabil. Se gândi ca va trebui să aibă mare grijă ca femeia asta să nu-i devină vreodată duşmancă.

Termină de aranjat lucrurile pe care le scosese din cufăr şi-şi schimbă costumul de călătorie cu o rochie pe care şi-o cumpărase special pentru slujba de aici. Era o rochie de nasul unei guvernante, dintr-o mătase apropiată de culoarea părului ei, cu o garnitură argintie care parcă o mai colora puţin. Se privi în oglindă; avea ochii mari, gri-cenuşii, care uneori păreau castanii, tenul foarte alb, aşa că griul i se potrivea. Dar pentru cine se îmbrăca, de fapt? Cine s-ar uita la o umilă guvernantă care în prima seară avea permisiunea de a cina cu cele două doamne şi desigur cu miss Ferris?

Probabil atunci când vor avea musafiri îi vor trimite tava cu mâncare în cameră.

Nu va mai avea rost atunci să se schimbe nici măcar cu rochia asta. Şi în cele din urmă va veni şi ziua când Arabbela se va decide la unul din adoratorii ei- Jane îşi aminti figura aceea care săruta încheietura Arabellei -, iar atunci ea, insipida Jane, va fi pusă iar pe drumuri, va poposi apoi într-o altă cameră... şi tot aşa.

Se gândi la miss Ferris care avea în jur de treizeci de ani şi era nemăritată. La ce mai putea spera o femeie în

lumea asta dacă nu la o căsătorie? Un soţ şi copii pe care să-i iubească, de care să fie iubită.

Probabil biata miss Ferris se trăgea dintr-o ramură sărăcită a familiei acesteia nobile şi fusese conştientă de situaţia ei, căutând o situaţie care să n-o umilească prea tare.

Eu cel puţin nu am astfel de complicaţii, îşi spuse Jane. Pot lua şi un servitor, căci alt bărbat nu cred că s-ar uita la mine. Sau poate că situaţia mea este la fel de grea ca a lui miss Ferris. Aceasta nu s-ar putea mărita cu un aristocrat, tot aşa cum nici eu nu m-aş mărita cu un servitor, conchise ea cu amărăciune.

Fără să vrea, gândul îi zbură din nou la bărbatul acela înalt care se aplecase să sărute mâna Arabellei, la statura lui impozantă, la modul elegant în care ţinuse în palmele sale pentru o clipă mâna Arabellei, apoi chipul lui plăcut îi apăru în faţa ochilor tot fără să ştie de ce.

Auzi o bătaie în uşă care o readuse la realitate.

îmbrăcată într-o rochie albă de muselină, Adorabella o privea cu ochii ei mari.

Jane se ridică.

- Te rog, intră.

Fata intră. Era frumos pieptănată acum, părul castaniu roşcat îi era strâns în vârful capului, iar câteva şuviţe fuseseră lăsate liber peste urechi. De cum intră, Arabella se şi aşeză fără a mai aştepta invitaţie.

- De ce se îmbracă toate guvernantele la fel, în rochii lipsite de culoare? întrebă ea, apoi realiză că

făcuse o gafă şi duse mâna la gură, cu ochii continuând să râdă, arătând acum la fel de frumoşi ca ai mamei ei. Chiar că arăţi ca o pasăre, cum ţi-e numele, mai precis ca o porumbiţă mare, dar una care radiază bunătate şi blândeţe!

- Guvernantele trebuie să arate astfel! răspunse Jane. Va trebui să fac ceva legat de ceea ce transmit, aş vrea de fapt să transmit numai bucurie celor din jur.

- Consideră că ai început cu mine, o opri Arabella, te-ai descurcat destul de bine la interogatoriul luat de Hannah.

Jane o privi lung.

- Nu mi-a plăcut să-mi încep slujba aici cu o minciună.

- Minciuna a fost parţială... oricum îţi mulţumesc, zise Arabella.

- N-am vrut să-ţi fac probleme pentru că nici nu ştiu de ce natură ar fi fost ele, începu Jane. Nu ştiu ce înseamnă răul în cazul tău.

- Este foarte simplu! Mi s-a spus ce nu am voie să fac; cum depăşesc indicaţiile, am trecut deja în zona „răului“. De fapt eu nu accept să fiu controlată, i-am spus-o mamei.

- Ai prefera să fii sfătuită?

- Poate că da. Dar ce este rău că l-am întâlnit pe domnul Havering, pe când călăream?

- Tu trebuie să-mi spui, zise Jane, de ce n-ar trebui să-l întâlneşti.

- Pentru că vor să mă mărite cu lordul Brunel, asta este, izbucni Adorabella. Acest lord Brunel a pus stăpânire pe tot pământul nostru, sau mă rog, pe o mare parte din el. L-a câştigat la jocul de cărţi de la tata. L-am putea răscumpăra, dar Brunel nu vrea să-l vândă.

Dar dacă m-aş mărita cu el, ambele moşii s-ar reuni din nou. Astfel, trebuie să fiu sacrificată, să mă mărit cu creatura aia care are un picior de lemn.

- Picior de lemn! exclamă Jane, îngrozită.

- Ţi închipui ce ridicol ar fi! Măritată cu un văduv cu un picior de lemn! Este mai bătrân şi decât mama!

O, biata copilă, se gândi Jane. Dar oare era bine să-i asculte aceste confidenţe?

- Dar lordul Brunel vrea să se însoare? Chiar dacă este văduv...

- Este văduv de zece ani, aşa că nu mai ţine doliu, dacă la asta te referi. După ce i-a murit nevasta a fost plecat în străinătate si nu l-am văzut prea des. Oricum, se va însura cu mine. Nu că si-ar dori el asta si nici nu cred că stie ce i se pune la cale. Dar familia mea, mai ales unchiul, insistă foarte tare pentru că vrea pământul înapoi. Desigur, mama se va împotrivi formal, iar verisoara Hannah...

- Iar domnul Haverick stă în calea căsătoriei tale cu lordul Brunel, nu? Dar de fapt, bietul lord nici nu stie ce se pune la cale...

- Vezi tu... nu este singura obiecţie împotriva domnului Haverick. Arabella lăsă privirea în jos apoi spuse pe jumătate glumind: domnul Haverick este un

crai, dar eu îl iubesc la nebunie.

După ce află această veste, Jane încercă să-şi reamintească acel bărbat impunător, aplecat asupra mâinii Arabellei. Era un crai, după cum spunea chiar Arabella. Cu toate acestea, îl iubea la nebunie!

Capitolul 2

Se auzi bătaia unui gong, de undeva dintr-un hol de dedesubt şi Arabella sări în picioare.

- Să mergem la masă! Apoi o luă de mână pe Jane şi o trase după ea, spunându-i: nici o vorbă despre ce ai aflat! zise ea zâmbindu-i conspirativ.

La masă avu surpriza să constate că aveau un musafir.

- Vărul tău, Dominic, a trecut pe aici cu un mesaj din partea celor de la castel, zise lady Mellowes studiindu-şi fiica, îmbrăcată într-o rochie verde de tafta. L-am rugat să rămână la masă.

I-l prezentă apoi lui Jane: nepotul meu, Dominic Mellowes, miss Bird care va locui cu noi.

- Este noua guvernantă, adăugă Hannah Ferris, pentru ca tânărul să înţeleagă bine situaţia.

Era un tânăr înalt, cu părul ondulat, castaniu-închis, cu trăsături frumoase şi ochi căprui la fel de frumoşi, cu privirea unui om bun. Se înclină în faţa lui Jane.

- Miss Bird, mă bucur să vă cunosc.
- Miss Dove - Porumbiţa- eu aşa o să-i spun, zise Arabella, pentru că arată ca o mică porumbiţă care aduce o veste bună.
- Sper că te vei simţi bine în această casă, miss, zise Dominic, apoi o privi cu dragoste pe Arabella.

Hannah Ferris, care urmărea toată scena, bodogăni ceva şi-i aruncă o privire tăioasă Arabellei.

- Casa asta ar fi foarte plăcută dacă nu i-ar da

târcoale persoane nepotrivite.

- Te referi probabil la domnul Haverick, zise Arabella. Mda, crezi ce vrei, dar cel puţin nu este un bătrân şchiop pe care-l vânează toţi ca să-i ia pământurile!

Miss Ferris se zbârli.

- Nu le vreau pentru mine!

- Zău? S-ar adăuga la averea casei Robinsford, care ar reveni la gloria de dinainte. Ce vrei mai mult? Ce altceva ţi-ai mai putea dori?

Hannah Ferris părea foarte afectată, Dominic lăsase ochii în jos jenat, iar Jane, care nu avea cum să înţeleagă prea multe nici nu ştia ce trebuia să spună, sau dacă trebuia s-o facă. Lady Mellowes protestă:

- Dorabella, eşti cam dură, draga mea şi nepoliticoasă! Te rog, cere-i scuze verişoarei noastre!

- Ei bine, îmi cer scuze, verişoară Hannah. Recunosc c-am fost cum spune mama, dar şi tu ai fost la fel în privinţa domnului Havering.

- Nici o tânără respectabilă n-ar trebui văzută în compania unui astfel de bărbat!

- De ce nu? Ce vezi rău la el?

- Este un crai şi un libertin. Este cunoscut în toată regiunea.

- Mama îl primeşte în vizită!

- Stai puţin, Arabella! Nu denatura lucrurile! Acest om studiază felul în care am putea muta tapiţeriile de aici. Nu l-am putut refuza pe unchiul tău, dar nu-l putem

accepta pe acest domn fără rezerve...

- Numai pentru că vrei să mă măriţi cu bătrânul acela şchiop cu picior de lemn?

încăperea în care se aflau contrasta cu celelalte pe care Jane apucase să le vadă. Avea tavanul jos, mobila era masivă de stejar, cu prea multă sculptură.

Dominic Mellowes, poate pentru a se disocia de discuţia aprinsă dintre membrele familie sale, începu să-i explice Janei:

- Casa aceasta este foarte veche, mai veche decât castelul. S-a construit mai mult dacă ai observat în aripa dreaptă, iar acum casa nu mai are un stil unitar. Partea aceasta este stil Tudor iar fundaţia din vremea saxonilor. Cât despre tapiţerii... el indică un panou care ocupa aproape un perete întreg. Au fost începute acum două sute de ani cu scopul de a ilustra istoria familiei Mellowes. Tatăl meu se ocupă de tot, mai ales de integrarea părţilor care lipsesc exact acolo unde le este locul.

- Iar domnul Havering îl ajută, interveni Dorabella. Este cunoscător în artă, istoria artei, a călătorit prin toată lumea...

- Şi astfel nu numai că şi-a irosit averea dar a mai rămas şi dator, explodă Hannah.

Desigur, discuţiile contradictorii începură.

- Nu ştii nimic despre el, verişoară Hannah, şi nu ştiu de ce intervii mereu.

- Orice se întâmplă cu această familie mă priveşte,

iar acest domn Havering este angajatul uchiului tău...

Arabella vru să facă alte comentarii, dar intervenţia lui Jane avu darul s-o oprească:

- Este de familie bună. Ce legătură au banii cu asta?

- A, nici una, doar că aleargă după moştenitoare bogate după urma cărora să trăiască, zise Hannah triumfătoare.

Servitorii intrau şi ieşeau aducând felurite mâncăruri, băuturi, din fericire neasistând prea mult la discuţiile stăpânilor. Cu toate acestea, Jane surprinse o privire schimbată de majordom cu una dintre servitoare. Dar nimeni din această casă n-ar trăda o stăpână atât de bună şi de nobilă ca lady Mellowes.

Ea asista zâmbind la disputa desfăşurată între Arabella şi Hannah. In cele din urmă, interveni:

- Cred că această discuţie fără rost trebuie să înceteze numaidecât.

- Da, ai dreptate, mamă, zise Arabella. Iar voi, miss Bird şi Dominic, trebuie să mă scuzaţi că am fost cam dură şi nepoliticoasă. Ar trebui să păstrăm ostilităţile pentru discuţiile între patru ochi, i se adresă ea lui Hannah.

- Dacă ai reuşi să te controlezi, n-ar exista astfel de discuţii.

- Gata, verişoară! Arabella şi-a cerut scuze, protestă lady Mellowes. Să punem capăt acestei discuţii, sau dacă nu, draga mea o vei continua cu altă ocazie. Dar oricum, pe miss Bird n-o vom considera invitată

pentru că este deja de-a casei.

- Cred că nu mai îndrăzneşte după discuţia la care a asistat acum, zise Arabella.

- Ce ziceţi să-i cântăm nişte balade de-ale noastre după- masă? sugeră Dominic; asta pentru ca să ne ierte. Dacă o va auzi pe Raballa cântând va uita tot ce-a fost urât.

Şi chiar aşa era. Avea o voce clară frumoasă, potrivită cântecelor de dragoste şi baladelor.

- Ea le-a compus, spuse lady Mellowes urmărind-o cu admiraţie şi mândrie. Ce crezi, miss Bird, nu sunt cântate bine?

- Trebuie să vă reamintesc, doamnă, că am fost angajată s-o învăţ muzică pe miss Mellowes.

- A, asta înseamnă că va trebui ca prin mijloacele dumitale să-i cultivi vocea. Apropo, cum i te vei adresa Arabellei? Cu numele ei sau cu vreunul din multele ei diminutive?

- Cred că aţi avut dreptate când m-aţi prevenit în privinţa Arabellei, dar oricum este o fată încântătoare. Şi nu ştiu dacă aţi observat că miss Mellowes are deja complicaţii sentimentale. Cred că-mi va fi greu să aleg între loialitatea pentru meseria mea şi faţă de dumneavostră.

- Da, am observat şi eu ce se întâmplă, zise lady Mellowes cu zâmbetul ei frumos. Cred că l-ai putea recunoaşte pe bărbatul care o însoţea ieri pe Arabella, nu este în nici un caz vreunul din grăjdari?

- Sincer vă spun, milady, că n-am avut timp să-l

văd.

- Am ştiut eu că te vei descurca foarte bine, miss. Ai aruncat o vorbă apoi te-ai retras; deşi verişoara mea nu te-a crezut. Este foarte dedicată intereselor familiei. Iar Dorabella este atât de obraznică... lady Mellowes o privi lung cu zâmbetul ei plăcut şi continuă: nu am ce face, trebuie să mă bazez pe intuiţia dumitale. Te rog să faci ce crezi de cuviinţă. Dacă Arabella te va îndrăgi, vei deveni confidenta ei şi te va asculta. Ştiu că nu este bine să-i trădezi interesele, pentru că astfel o vei pierde. Dar, zise lady Mellowes cu voce joasă aplecându-se spre Jane: dacă s-ar termina odată toată povestea cu acest domn Havering, aş răsufla uşurată....

Mă întreb, se gândi Jane, dacă lady Mellowes are cea mai vagă idee despre acel sărut al mâinii, care denota doi oameni îndrăgostiţi. Apoi, oftând, îşi spuse că era mai bine să nu fi asistat la acea scenă.

Seara trecu veni şi dimineaţa, iar relaţia dintre Arabella şi Jane păru că evoluează spre bine, sau cel puţin nu se vedeau motive că n-ar fi aşa în continuare. După-amiază, Jane o însoţi la călărie, dar avu grijă să-i spună:

- Arabella, n-aş vrea să consideri că te însoţesc la întâlnirea cu acel bărbat.

Arabella se aprinse imediat.

- Nu cumva vrei să împărtăşeşti secretul meu mamei şi lui Hannah?

- Am spus doar că nu vreau să iau parte la aceste

întâlniri.

- Şi dacă din întâmplare...?
- Asta sună deja a plan, Dorabella.
- Nu, îţi promit că nu există un astfel de plan.

O luară pe un drum bine ştiut de Arabella; lui Jane nu-i scăpă oricum, faptul că fata întorcea mereu capul de parcă se aştepta să apară cineva din vreun frunziş. Cu toate acestea, plimbarea fu foarte plăcută. Jane avea un cal puternic, iar Arabella călărea o iapă mică dar sprintenă.

- Dominic mi-a dăruit-o acum trei ani, la aniversarea de douăzeci şi unu de ani, spuse ea. Aniversarea lui, explică ea foarte serioasă. Spunea că ar fi cel mai frumos dar dacă i s-ar permite ca de ziua lui să-mi dăruiască mie acest cal. A convins-o pe mama să-l accepte. Au numit-o Majority, este un nume urât, dar Dominic i-a spus aşa pentru că a avut nevoie de acceptul majorităţii pentru a mi-o dărui. Arabella ridică din umeri: dacă lui i-a făcut plăcere...
- Iar tu erai o copilă, atunci.
- Dar el mă iubea deja. Bietul Dominic, a trecut atâta timp dar nu s-a vindecat... Eu m-am obişnuit cu dragostea lui ca şi cu a altora. De fapt am cam început să mă plictisesc de ei. La început ţi se pare extraordinar să ieşi undeva şi toţi tinerii să fie cu ochii doar după tine; dar nu ştiu de ce pentru că erau alte fete mai frumoase decât mine şi mult mai sofisticate. Eu am fost încântată la început; peste tot flori, distracţie, apoi alte flori care soseau acasă la unchiul meu zi şi noapte. Casa

este acum a unchiului meu dar atunci a fost petrecerea mea, de fapt, debutul meu în societate. Deşi cred că mama m-a introdus prea devreme în societate.

- Este puţin adevăr în vorbele tale, zise Jane zâmbind. Nu ai nici optsprezece ani şi deja dragostea ţi se pare plictisitoare.

- Tu nu crezi tot aşa, miss Bird?

Caii mergeau la pas acum.

- Nu ştiu ce să spun, recunoscu Jane, eu n-am trăit astfel de experienţe.

Dorabella îşi opri calul mirată.

- Vrei să spui că niciodată... Dar câţi ani ai?

- Am intrat deja în categoria lordului Brunel, răspunse Jane, am deja douăzeci şi patru de ani.

- Şi n-ai avut nici un iubit până acum? Văd că te îmbraci cu lucruri lipsite de culoare şi cam bătrâneşti. Nu ai o coafură modernă... dar în rest eşti o fată drăguţă.

- Păcat că nici un reprezentant al sexului opus n-a remarcat.

- O, miss Bird! Nu unul ca Richard Havering, dar... nu mai bine nu vreau să fiu din nou prea directă, se pare că este unul din defectele mele.

- Acesta este adevărul; am ajuns să împlinesc douăzeci şi patru de ani şi niciodată nu s-a îndrăgostit nimeni de mine. Jane îşi aminti de casa mătuşii în care se simţise ca într-o închisoare, în care nu avusese nici unul din motivele pentru care viaţa să merite trăită. Am

fost ţinută departe de lumină, Dorabella, sunt ca o plantă crescută în întuneric, abia acum am dat de soare şi lumină. La început a trebuit să-mi îngrijesc mama, apoi mătuşa, şi din aceste motive mă simt foarte vlăguită, lipsită de plăcerea de a trăi!

- Şi ai preferat să rămâi aici!

- Ce puteam face? Să mă duc în altă parte ca servitoare? Dar abia atunci realiză că şi aici era tot un fel de servitoare. Oricum, nu am admiratori, şi mă mulţumesc să observ că o tânără ca tine are atâţia admiratori şi să mă gândesc că poate aşa este firesc.

- Şi aşa ajungem din nou la bietul Richard, o întrerupse Arabella. O privi cu oarecare suspiciune pe Jane. De acum te vei bucura de mult soare şi aer curat!

- O, ce mult semeni cu mama ta, Arabella! Sub o aparentă frivolitate cum o numeşte verişoara ta şi uşurinţă în a accepta lucrurile ca atare, se ascunde o minte foarte ascuţită.

Cele două tinere treceau printr-un crâng plin de flori şi păsări, cu cântece care de care mai măiastre.

- Am ajuns la capătul drumului. Astăzi, el nu va mai apărea.

- De ce spui capătul drumului? Văd că nu se sfârşeşte
aici!

- Mă refer la drumul lui şi al meu. Se termină la salcia de acolo. Dincolo de ea putem fi văzuţi de la castel.

- Ai avut aşadar un plan? M-ai păcălit?

- Nu, zise Dorabella. Acesta este cel mai scurt drum dintre cele două case. Aşa că dacă el vine să lucreze la tapiţerie aşa cum face adesea ne putem întâlni... întâmplător, aici.

- Totuşi cred că m-ai păcălit.

Arabella o privi lung roşind de indignare.

- Te-am păcălit? Te păcălesc şi acum spunându-ţi că ne întâlnim atunci când se poate? Nu cred că faci o afirmaţie cinstită.

***

Casa văduvei Mellowes avea propria grădină, dar împărţea valea în care se afla ca şi parcul, cu cei de la castel. In soarele de primăvară, totul era verde şi plin de viaţă. Căprioarele păşteau în ciurde compacte ridicând în răstimpuri capetele lor elegante să se uite la cei care treceau, gata s-o rupă la fugă dacă apărea vreun pericol.

- Intr-o zi voi porni prin pădurile de acolo, zise Arabella arătând cu mâna, la vreo câteva minute după ce-şi revenise şi-i trecuse supărarea. Cândva au fost ale noastre. Acum sunt ale lordului Brunel, dar putem intra în ele. Am intrat acolo mereu şi oamenii lui mă cunosc. Este adevărat că el s-a întors de pe unde o fi jelit după nevastă-sa, dar nu poate veni şonticăind cu piciorul lui de lemn să ne ia de urechi că i-am călcat teritoriul.

Jane începu să râdă.

- O, Arabella! Sunt sigură că n-are picior de lemn!

- Poate că nu!Chiar dacă are ambele picioare la locul lor, nu poate fugi după noi din cauza vârstei.

- Poate că s-a îmbunătăţit starea sănătăţii lui cât timp a fost plecat! A lipsit mult? Parcă zece ani!

- A mai venit între timp pentru problemele moşiei, dar de fiecare dată a fost conştient de sentimentle noastre nu prea
drăgăstoase, să zic oricum, n-a făcut nici o încercare de a
ne întâlni. Acum însă, s-a întors pentru totdeauna şi va trebui să ne vedem. Nu ştiu câte picioare are, sunt condamnată să mă mărit cu el.

- Poate este un om bun...

- Şi ce contează? Chiar dacă este chel, şchiop, fără dinţi, lovit de boală, cu perucă, plin de supărare, de ură pentru cei mai tineri, plin de amărăciune pe viaţă, misogin, ce contează? El are pământul. Ce mai contează altceva? Ce contează fericirea mea, viaţa mea, pe lângă faptul că familia îşi ia înapoi acei acri de mlaştină şi de pădure care au aparţinut străbunilor noştri?

Apoi după ce oftă din greu Arabella scrută zarea de parcă s-ar fi temut ca monstrul pe care-l descrisese să nu se apropie şi s-o fure cu mâinile lui descărnate.

- Oricum, zise ea este târziu şi Richard nu mai vine.

Cel puţin prima zi trecuse fără incidente, se gândi Jane.

Ceru să facă o baie fierbinte pentru că o durea spatele
deoarece nu mai călărise de multă vreme. După ce se îmbăie citi câteva pagini se duse să-şi vadă eleva. Arabella nu era în apartamentul ei.

Se schimbase, spunea servitoarea şi coborîse.

- Nu este cu înălţimea sa, miss. Iar miss Ferris se îmbracă şi ea, aşa că n-am idee unde poate fi miss Arabella.

Era destul de greu pentru Jane să afle că nu-şi putea găsi eleva. Iar Lady Mellowes o invitase la masă. Cum era mai bine? Să apară ca un şoricel, tăcută, şi să dispară imediat după masă? Lady Mellowes era bună şi blândă, dar Jane ştia că nu trebuie să abuzeze de asta. Oricum, se gândi ea, dacă fac un pas greşit, Hannah nu-l va lăsa să treacă neobservat.

O să mă duc în bibliotecă şi dacă Arabella este acolo voi afla de la ea ce-ar trebui să facă o guvernantă în această casă.

Dacă nu pot, voi citi o carte până vin ceilalţi la masă.

Pantofii ei făcură puţin zgomot când coborî scara, apoi când traversă holul cu marmură şi se îndreptă spre bibliotecă de unde se auzeau râsete.

Acolo se afla o tapiţerie a familiei pe care Dominic Mellowes o numise Bayeuz of Robinsford. Şi cine lucra tocmai atunci la ea? Chiar Richard Havering!

Ce-ar trebui să fac? se întrebă Jane. Să-mi continuu drumul ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic? Să mă duc la uşă să bat încet? Să intru? Ce-ar crede despre mine? Mai ales ce-ar crede el despre mine?

Poate ar surprinde un alt sărut al mâinii Arabellei...

Nu pot! îşi spuse Jane, nu pot să dau buzna aşa! Cum era bine să procedeze: cu curaj, sau să se lase pradă laşităţii?

Dacă trebuia să-şi facă simţită prezenţa, cum ar trebui să facă? Cum ar fi procedat mama ei în astfel de situaţii? Nu mai avea timp de gândire, aşa că zise încet:

- Arabella? Eşti acolo?

Uşa se deschise şi Arabella ieşi în hol, radiind de fericire.

- O, miss Bird, intră te rog, să-l cunoşti pe domnul Haverick!

Ştia că este un bărbat înalt, blond, dar cine şi-ar fi închipuit că are un chip atât de fermecător? Bărbatul îi zâmbi. Observă că avea o frunte înaltă, nasul drept, o gură cu buze generoase şi nişte ochi visători, albaştri, care o priveau uşor amuzaţi...

Cine ar fi crezut că inima va începe să-i bată mai tare la vederea lui? Că va ajunge la cer apoi va reveni cu mare viteză înapoi, că emoţii puternice o vor cuprinde?

Cine ar fi ghicit că va observa o lucire anume în ochii lui?

Arabella făcu prezentările.

- Miss Bird, domnul Richard Havering. Richard, ea este miss Bird, porumbiţa mea. In rochia asta de mătase arată exact ca o porumbiţă. Nu crezi că i se potriveşte numele?

Jane simţi că roşeşte şi-şi plecă fără să vrea capul pentru a ascunde roşeaţa.

Dar Arabella cu mâna pe braţul lui Richard Havering continua să râdă.

- De ce roşeşti, miss Bird? Nu este un bărbat care

să te sperie! Apoi i se adresă lui Havering: ai dreptate. Biata miss Bird a fost îndoctrinată de familie să creadă că toţi bărbaţii au un anumit grad de periculozitate.

- Este chiar adevărat! exclamă el. Şi eu sunt un individ de temut.

Jane reuşi să-şi revină să-şi recapete controlul.

- De temut sau nu, domnule Haverick, miss Mellowes ar trebui să fie cu mama ei în salon.

- Mama este sus, se îmbracă, zise Arabella, după cum prea bine ştii. Am observat că servitoarea ei a urcat acolo înainte de a mă furişa încoace.

- Te-ai trădat prin folosirea cuvântului „furişa“, Arabella. N-ar trebui să te afli aici singură cu un bărbat. Jane examină încăperea insistând asupra celebrei tapiţerii pentru care se afla Haverick în acest loc. Iar domnul Haverick a venit aici cu treabă.

- Lasă-mă să-ţi arăt, miss. Este fascinant. Jane nu luă mâna întinsă pentru a o conduce dar îl urmă. Această parte are peste două sute de ani, mai precis două sute treizeci. Cred că-ţi imaginezi, miss, cum primul lord Mellowes a venit aici pentru a-şi reclama drepturile, exact această casă. Sau poate o parte din ea, în care ne aflăm acum. Aici a locuit familia la început. Mai apoi a fost ridicat castelul pe deal prin 1740, apoi casa a fost aproape în întregime distrusă de un incendiu...

- Uite aici, în colţ, miss Bird, portocaliul reprezintă flăcările.

- Este întreaga istorie a familie până în prezent.

Lady Mellowes este în casa cea mare.

Haverick o conduse spre panoul următor, dar de data asta Jane nu-i mai respinse mâna când o conduse încet. Lucrarea este executată din panouri aparţinând fiecare unei generaţii. Unele doamne au neglijat-o şi n-au prea contribuit ...

- Biata mama, lucrase foarte mult la ea când a părăsit casa cea mare, dar apoi, nu mai ştiu....

- Este toată tapiţeria aici? Toate generaţiile? De ce nu este acolo?

- Este toată aici, răspunse Haverick. Sau aşa cred. Mare parte a fost deteriorată sau distrusă de incendiu. Tot cam atunci a început restaurarea. Dar n-a fost bine făcută, panourile n-au fost bine puse. Munca noastră se face în secvenţe cu interpretarea corespunzătoare a evenimentelor, iar acolo unde ne lipsesc informaţii le aflăm noi.

Figura lui radia de bucurie, ochii îi erau vii, indica toate detaliile.

- Vezi, putem face acest lucru prin intermediul costumelor şi altor detalii. Uite aici este un căţeluş. Acesta este menţionat în jurnalul ladiei Mellowes.

- A fost o amintire foarte tristă, miss Bird. Fiul ei cel mic a căzut când se juca şi a murit. Aşa că un văr a devenit moştenitor şi uite aici căsătoria celor doi. Pădurea mare de mesteacăn a revenit din nou la averea familiei, care acum îi aparţine lordului Brunel, cel pe care ţi l-am arătat astăzi...

- Am o nouă descoperire, Arabella. Moştenitoarea

era o femeie aşa că întrebările se ridică în legătură cu descendenţa feminină.

Jane surprinse o privire schimbată de cei doi.

- In orice caz, Arabella, trebuie să lăsăm aceste ramuri ale familiei şi să mergem în salon. Te rog să mă însoţeşti, zise ea pe un ton care nu suferea contrazicere. Apoi se înclină în faţa lui Haverick după obiceiul vremii care îi întoarse plecăciunea. Mulţumesc, domnule. A fost foarte interesant, dar acum trebuie să plecăm. O luă pe Arabella de mână şi-o scoase din încăpere.

Ignoră privirea lui precum şi vorbele pe care le auzi când ieşi:

- Da, fugi ca de teama vulpii. Fii atentă, s-ar putea să nu scapi!

In salon, Hannah Ferris le aştepta netezindu-şi cutele rochiei oarecum nervoasă. Se putea vedea pe trăsăturile ei frumoase că era enervată; apoi îşi îndepărtă o şuviţă rebelă de pe frunte de câteva ori cu o mişcare studiată şi întrebă:

- Arabella, unde ai fost?

Arabella vru să răspundă cu una din glumele sale, dar Jane i-o luă înainte:

- Domnul Havering mi-a arătat tapiţeriile din sala mare.

- Domnul Havering?

- Da, lucra acolo, dar cred că era gata de plecare.

- Nu mă îndoiesc că se pregătea de plecare, repetă Hannah.

- Verişoară Hannah, mama îi permite domnului Havering să vină în această casă. Este casa ei.

- Chiar şi aşa nu-i permite să te viziteze, Arabella. Miss Bird, mă surprinde că ai permis aşa ceva!

- Atâta timp cât n-am plecat nici o secundă de acolo, nu văd ce se putea întâmpla.

Hannah Ferris o privi mânioasă apoi exclamă:

- Acum înţeleg!

Cele două stăteau în faţa şemineului sub lumina candelabrului îmbrăcate în rochii de muselină de diferite culori.

- Nu înţeleg ce vreţi să insinuaţi, doamnă, zise Jane aparent calmă, pentru că de fapt, inima îi bătea ca a unei păsări captive.

- Vreau să spun foarte clar că şi dumneata te-ai lăsat prinsă în mrejele acestui tânăr dezgustător.

- Este departe de a fi dezgustător, interveni Arabella, care veni în apărarea iubitului ei.

- Vorbele pe care le voi spune acum nu sunt pentru urechile unei tinere domnişoare, zise Hannah, dar se pare că acest bărbat este un libertin şi un cartofor, ca şi un vânător de zestre.

- Dacă realizaţi ce tocmai aţi spus, nu se va obosi să mă prindă tocmai pe mine în mrejele sale, zise Jane roşind. Nu sunt nici bogată nici foarte tânără.

- A, dar ce credeai? Că ar fi interesat de dumneata? Nu-l interesezi decât în măsura în care te ocupi de

victima lui. Poate manifesta interes pentru dumneata pentru a avea acces la victima reală.

Jane oftă adânc, neavând nici ce mai vagă idee cum putea face s-o atragă de partea ei pe această femeie înrăită de viaţă. Ii spuse cu supuşenie:

- Domnul Havering mi-a arătat tapiţeriile, mai precis mi le-a explicat.

- Şi numai asta te-a făcut să roşeşti la simpla rostire a numelui lui? Te-a prins deja în ghearele sale acest ticălos...

Dar uşa se deschise şi apăru lady Mellowes, însoţită chiar de Richard Havering.

***

El se înclină în faţa doamnelor, apoi făcu o plecăciune în faţa lui Hannah Ferris care îl privea revoltată, cu o şuviţă căzută pe faţă, deşi făcuse efortul de a o îndepărta.

Lady Mellowes zise:

- Domnul Havering tocmai pleca şi ne-am întâlnit în hol. Ea îi aruncă verişoarei sale una din acele priviri poznaşe, pe jumătate vinovate. îmi vorbea despre ultimele inovaţii în materie de tapiţerii. Era fascinant...

- Despre copilul acela care s-a împiedicat de câinele său, mamă?

- Era un căţeluş poznaş, l-ai remarcat, verişoară? Este chiar în colţul din dreapta al salonului.

- Nu mă interesează tapiţeriile, zise Hannah foarte rece. Nici cei care le lucrează.

- Aici greşeşti din cel puţin două puncte de vedere,

interveni Arabella. Tapiţeria reprezintă istoria familiei noastre şi tu te gândeşti tot timpul numai la asta. Iar pentru cei care le lucrează, cum spui, reprezintă un mod de viaţă de a-şi câştiga existenţa care implică activitate, bună dispoziţie, lumină, lucruri despre care tu nu ştii nimic şi deşi pari că le dispreţuieşti, ai fi foarte fericită să le cunoşti!

Se lăsă o tăcere cumplit de apăsătoare.

Hannah Ferris şi lady Mellowes izbucniră să vocifereze una de indignare, cealaltă pe ton de reproş. Arabella izbucni în lacrimi.

Jane îi spuse încet lui Havering:

- N-ar fi bine să plecaţi?

- Da, cred că aveţi dreptate, zise el, apoi, tot şoptit zise: a fost o conspiraţie. El făcu un pas în faţă.

- Miss Ferris. Miss Mellowes îşi apăra prietenii din toată inima, aşa că nu realizează când ajunge să-i ofenseze pe cei din jur.

Apoi i se adresă Arabellei:

- Nu te-ai adresat cu politeţea cuvenită. Iţi mulţumesc că mi-ai luat apărarea, iar lui miss Ferris îi adresez scuzele mele. Mai ştiu că după ce-ţi va trece supărarea, îi vei cere şi tu scuze. Făcu o plecăciune, apoi plecă.

Dacă inimile voastre nu sunt pe jumătate alături de el, cred că sunt de piatră, gândi Jane.

Dar îşi aminti imediat comentariile acide ale lui Hannah: în speranţa de a cuceri pupila, face curte mai întâi guvernantei şi zise cu voce tare doar atât:

- Dorabella, să mergem să te speli pe faţă înainte de a merge la masă! Apoi ceru permisiunea ladyei Melowes să se retragă.

- N-am făcut bine că l-am adus aici, zise ea. Cu toate acestea, nu pot să nu observ că este un tânăr plăcut şi manierat, Hannah.

- Ai început să semeni tot mai mult cu restul lumii, constată aceasta aruncându-şi enervată o buclă care se încăpăţâna să-i cadă pe faţă, ţintuind-o din priviri pe Arabella.

Capitolul 3

Se propuse o vizită, aşa că miss Bird trebui să însoţească doamnele la casa cea mare.

Văduva merse pe o scurtătură cu trăsura ei elegantă, împreună cu miss Ferris.

Arabella şi guvernanta parcuseră drumul călare, în spatele trăsurii. Deodată, Arabella strigă:

- Miss Bird! Crezi că el va fi acolo?

Jane nu pretinse că nu înţelegea despre cine era vorba.

- De unde să ştiu, draga mea? Dar nu cumva unchiul şi mătuşa ta nu încurajează tot ce vrei să faci? Ştiu părerea mamei tale?

- Unchiului nu-i pasă de fleacuri de astea! Este interesat doar de arhive, de tapiţerii ca aceea pe care ai văzut-o, de istorie.... au devenit adevărate obsesii pentru el de când Richard l-a alimentat cu informaţiile necesare.

- Te referi la domnul Havering?

- Desigur, îi spun Richard. Nu crezi că este un om deosebit pentru că se ocupă de istoria familiei Mellowes, în loc să se ocupe de cea a lumii?

Miss Bird nu-i sugeră că se putea arăta interesat ca de istoria viitoarei sale familii, că poate era în interesul lui să continue munca pentru o astfel de familie bogată unde se şi putea căsători cu o frumoasă moştenitoare precum Arabella.

Dar Arabella, deşi moştenitoare, avea o mamă destul de tânără şi sănătoasă, iar domnul Havering după cum

subliniase Hannah era un fluşturatic.

Arabella refuza să creadă că poate avea o concurenţă serioasă la inima lui Richard. Deodată ea începu să se gândească la lucruri considerate frivole de Jane.

- Miss Bird! exclamă ea brusc. Ti-am găsit un soţ!

Jane, care abia mai reuşi să-şi controleze calul, nu putu
decât să exclame:

- Dumnezeule!

- El este omul potrivit! Nu este bogat, din păcate, şi nici nu aparţine aristocraţiei, mai exact. Ştiu că nu aşa ceva urmăreşti, zise Arabella cu inocenţă. Dar ai putea să te descurci destul de bine. Mama te-a îndrăgit, iar cei de la castel nu se vor dispensa niciodată de Callie. Puteţi primi acolo un apartament şi toate cele necesare, iar dacă veţi avea copii...

- Draga mea Arabella! Despre ce tot vorbeşti acolo?

- Callie este profesorul vărului meu Dominic şi nu este bătrân; adică nu prea bătrân, vreau să spun. Nu ştiu prea bine ce face el acolo dar ştiu că este indispensabil. Este o persoană foarte dragă nouă tuturor, un om foarte amabil. Se numeşte Vincent Carrell, dar toţi îi spun Callie, aşa cum îl numea Dominic în copilărie. Este un om foarte înţelegător şi are nişte ochi minunaţi. Miss Bird, te vei îndrăgosti numaidecât de el şi chiar te rog s-o faci, insistă Arabella. Apoi reveni la obsesia ei: mă întreb dacă Richard va fi acolo?

Şi aşa era, Richard se afla acolo, la fel şi bărbatul

numit Callie, sir Dermot şi lady Mellowes, ca şi miss Aurora Baines.

Miss Baines era fiica unui comerciant bogat acceptat în familie datorită comportamentului său ireproşabil, ca şi bogăţiei sale. Domnul Baines nu era de faţă, ci doar soţia şi fiica sa.

Vara Hannah observă emblema de pe careta familiei Baines, amintindu-şi apoi de gluma făcută de domnul Baines referitoare la dificultăţile întâmpinate în obţinerea recunoaşterii familiei sale în lumea celor bogaţi şi cu titluri de nobleţe.

- Cum poate vărul nostru să admită astfel de persoane în casă? Aceasta va deveni paradisul nedoriţilor?

- Pe mine nu mă priveşte, mormăi Arabella.

La intrarea lui Jane, se ridicară doi bărbaţi pe care ea îi privi confuză. Unul era scund, robust, cu ochi negri, o figură rotundă şi barbă. Dominic se ridică şi el.

Lady Mellowes lăsă jos lucrul de mână şi-i întinse Arabellei o mână plină de inele.

- Te rog să mă ierţi că nu mă ridic Rose-abelle, ştii că este o problemă pentru mine.

Rose-abelle: ce nume frumos pentru o persoană frumoasă!

Nu ştia însă că Arabellei îi displăcea.

Jane fu prezentată ladyei Mellowes, căreia îi făcu o plecăciune, apoi se retrase în locul destinat de obicei guvernantei.

Arabella o privea cu ochi mari pe Aurora Baines, care părea vrăjită de Richard. Acesta nu avea ochi decât pentru ea. Orbită de gelozie, Arabella îi spuse lui Jane:

- Cum poate s-o privească aşa? Poate pentru că este atât de bogată?

Lady Mellowes era o femeie bătrână, ţintuită de reumatism într-un cărucior, dar cu mâinile încă puternice pentru a ţine acul în mână şi a transpune pe pânză istoria familiei.

- Eşti minunată! exclamă sora ei, aşezându-se lângă ea. Imi amintesc ce mult m-am chinuit şi eu pe când mai locuiam aici.

- Pentru tine toate sunt dificile, draga mea, de aceea am considerat că nu-ţi rămâne altceva de făcut decât să te ocupi de actele de caritate. Apoi bătrâna aruncă o privire semnificativă spre locul în care Jane se afla cu biata Arabella care asista neputincioasă la privirile schimbate de cei doi.

- Ştii că s-a întors Brunel? reîncepu bătrâna.

- Nu vei avea succes cu planurile tale ce-l privesc pe lordul Brunel atâta timp cât tolerezi tentaţia aici în casă.

- Dermot îl consideră un bulgăre de aur. Tânărul este nepreţuit. Dar observă că este atras de cu totul altcineva... Havering şi Aurora Baines continuau să se soarbă din priviri.

Puţin mai încolo, doamna Baines făcea conversaţie verişoarei nemăritate, care era de fapt o companioană

plătită şi-şi dădea aere de aparţinătoare la familie.

Dominic ezita, neştiind dacă aceea pe care o iubea îl va accepta de data asta.

Richard Havering se decise. Se înclină în faţa doamnelor.

- Aş putea să mă retrag? Mai am mult de lucru...

Dar miss Aurora îl prinse de braţ.

- O, mi-aş dori mult să văd acea tapiţerie! Lady Mellowes, mi-aţi permite? Am aflat atât de multe de la domnul Havering.

- Chiar aşa o fi? mormăi Arabella.

- Da, vom merge cu toţii s-o vedem, se auzi vocea subţire a lui sir Dermot. Lady Mellowes ne permite, nu-i aşa draga mea? Doamnă Baines? Este istoria întregii familii... Dominic, le poţi explica doamnelor?

- Aş vrea ca Dominic să-mi arate grajdurile, zise Arabella brusc. Nu se uită spre Richard. Aş vrea să schimb calul lui miss Bird; este cam greu de strunit, vrei să-mi da unul mai paşnic, unchiule?

- Alege ce vrei, draga mea, zise sir Dermot. Este iapa aceea, Honeycombe, cam grasă pentru a prinde viteză, dar este potrivită pentru o doamnă. Nu ştiu de ce ţi--au dat-o pe asta la început. Asta ne va despărţi, se adresă el doamnelor familiei: Havering va merge cu Aurora, iar Arabella va rămâne cu guvernanta. Sau cu lordul Brunel, mormăi el.

Jane făcu un pas înapoi pentru ca Arabella să treacă spre vărul ei.

Guvernanta şi tutorele le urmau cu umilinţă.

- Biata copilă, zise Callie privind cu milă după perechea de tineri. Bieţii copii!

- De ce faceţi această afirmaţie? întrebă Jane uimită de francheţea lui.

- Sunt atât de îndrăgostiţi, dar de persoane total nepotrivite.

- Dominic Mellowes nu face un secret din dragostea pentru vara sa.

- Nici Arabella nu ascunde ce simte pentru celălalt. Deşi ar trebui să ştie mai bine...

- Dragoste, spuneţi? Sau felul în care se manifestă?

- Ambele. O domnişoară de familie, cu educaţie, ar trebui să fie mai rezervată. Cât despre domnul Havering, nu este cea mai indicată persoană.

Jane realiză că poate nu era bine să continue discuţia despre comportamentul stăpânilor cu o persoană pe care n-o cunoştea. Dar vorbele acestuia la adresa lui Havering îi picaseră prost.

- Nici dumneavoastră nu credeţi în căsătoria dintre persoane care nu au aceeaşi stare socială?

El începu să râdă privind-o cu ochii lui mari, negri, iar Jane constată că era un bărbat foarte plăcut, aşa cum spusese Arabella; era înţelegător şi amabil.

- Să fiţi convinsă că nimeni n-o va putea mărita pe Arabella împotriva voinţei sale.

împotriva voinţei sale? Cum ar putea să consimtă la căsătoria cu un bărbat mai bătrân decât propria-i mamă?

- Chiar dacă este mai bătrân ca lady Mellowes, asta nu înseamnă că nu poate fi un bărbat de vârstă medie. Şi n-ar face decât să repete istoria mamei sale. Sir Robert Mellowes avea de două ori cel puţin vârsta ei când s-au căsătorit.

- Şi aşa a ajuns lady Mellowes la treizeci de ani, văduvă, fără casă si avere.

- Arabella va trebui să aibă grijă să dea naştere foarte repede unui moştenitor masculin pentru a se asigura că până la căsătoria fiului său va conduce totul. Iar casa lady-ei Mellowes cea tânără este încântătoare.

Ajunseseră la grajduri.

Arabella încerca să salveze aparenţele arătându-se interesată de compania lui Dominic, de braţul căruia se agăţase pentru a-i arăta lui Richard că se putea descurca şi fără el.

Jane protestă, nevoind să pară că-şi dorea un cal nou, dar Aldebaran îi fu adus şi plimbat prin faţă. Dominic cu o mişcare foarte dibace, se aruncă din mers pe spatele iepei:

- Vezi ce blândă este, miss Bird?

- Sper să nu-i placă viteza, zise Jane, dar apoi se corectă imediat amintindu-şi că nu era cazul să înceapă a-şi spune păsurile pentru că nu era una de-a lor. îmi place această iapă frumoasă, Aldebaran, dar nu voiam să abuzez de amabilitatea dumneavoastră, zise ea.

- Va fi a dumitale atât cât vei dori, spuse Dominic. Ţi-o ofer din toată inima. De fapt, Arabella mi-a spus că vrea un cal potrivit pentru miss Bird. Dar văd că sunteţi

obişnuită cu călăria, zise el, privindu-i talia subţire în costumul care fusese cândva elegant.

- Costumul meu este destul de vechi, zise Jane zâmbindu-i. Il am de când eram aproape un copil.

Dominic făcu o plecăciune.

- Cu toate acestea, vi se potriveşte perfect.

- Mai mult ca rochiile ei de culoarea şoricelului? interveni Arabella. Miss Bird merită mai mult.

- Sunt potrivite rolului meu de guvernantă, zise Jane rece. Nu este potrivit ca guvernanta să poarte lucruri prea rafinate.

- Mie îmi face plăcere să le văd din când în când, răspunse Dominic.

- Şi mie, i se alătură şi Callie. Desigur, mi-ar face plăcere s-o văd şi în veşminte mai colorate, cum este penajul unui porumbel cu verde închis, albastru irizat, care dă impresia unor pene ce flutură în vânt; dar vă rog să mă scuzaţi, uneori imaginaţia artistică mă ia pe dinainte. Aş vrea să vă văd într-o astfel de rochie şi să vă pictez.

- Da, Callie, ar trebui s-o pictezi, zise Dominic. Cred că-ţi poţi imagina deja rochia cu ochii minţii şi picta un tablou minunat.

- Ale căror copii le poţi trimite tuturor admiratorilor ei, zise Arabella brusc.

- Miss Bird, fii atentă, eşti pe cale s-o faci geloasă pe Arabella, zise el oferindu-i braţul.

- îmi cunosc limitele, spuse ea încet.

Callie se întoarse uimit spre ea.

- Viaţa ţi-a oferit o lecţie atât de dură cam prea devreme.

- Nu mai sunt copil.

- De fapt, noi doi miss Bird avem poziţii cam nedefinite.

- Şi se cade să ni le păstrăm, zise ea.

- în această familie nu ni se impun restricţii prea mari.

- Eu am aflat pe propria-mi piele că nu este peste tot aşa.

El zâmbi cu tristeţe.

- Cred că înţeleg ce vrei să spui, miss Bird. Când ajungem să depindem de alţii nu mai suntem capabili decât de introspecţie şi nu mai vedem decât că suntem umiliţi. Dar oricum, vei constata că faci parte dintr-o mare familie...

- V-aţi integrat foarte bine aici....

- Da, cu unii dintre ei, zise el scurt. Dar apoi îi zâmbi din nou. Nu avem decât să plecăm puţin capul. Sper că şi dumneata vei fi la fel de norocoasă în privinţa asta.

Jane îi răspunse cu acelaşi zâmbet şi intrară în casă.

***

Acolo, domnul Havering le explica tapiţeria... Aurora nu mai făcea un secret din faptul că-l plăcea foarte mult şi-l considera deja proprietatea ei.

- Ne-am distrat teribil! Ne-am înghesuit apoi cu toţii

în trăsură pentru că plecasem cu una singură. Eu am stat aproape pe genunchii domnului Havering.

- Iar el a fost fericit! exclamă acesta.
- Da, având destulă experienţă .... exclamă Arabella.
- Noi am pus la cale un plan, zise Callie, grăbindu-se să spună şi el ceva, pentru a dezamorsa atmosfera. Eu o voi picta pe miss Bird, care va sta lângă mine....

Jane se grăbi să refuze:

- N-am fost de acord!Şi nici nu m-am gândit la o astfel de posibilitate.
- Poate, dar eu m-am gândit foarte bine şi mi-am imaginat-o aşa cum o vede miss Arabella într-o rochie de culoarea porumbelului, nu de un gri pal, ci cu puţin albastru şi verde irizat.
- Trebuie să te piepteni tot aşa, miss Bird, zise Aurora, astfel semeni cu capul unei porumbiţe. Ti-ai putea pune flori în păr. Aurora o privea cu generozitate. Va fi un tablou minunat, vei arăta foarte bine.

Doamna Baines începuse să-şi ia rămas-bun.

- Vino, draga mea, au fost înşeuaţi caii, i se adresă ea fiicei sale. Dar cine este acel tânăr?
- Un cadet al familiei Havering, din Norfolk, răspunse bătrâna doamnă Mellowes. Este încântător. Dermot îl place mult.
- Dar bani are?
- Este cel mai mic din familie, nu cred că are bani.

De curând, doamna Baines începuse să se poarte ca o femeie prea bine crescută pentru a reacţiona brusc.

- Sper că nu veţi avea obiecţii dacă-l voi invita la primul bal pe care-l dau, zise ea, la care bineînţeles voi fi onorată să primesc familia dumneavoastră.

- Nici una, zise lady Mellowes.

Arabella discuta cu Dominic. Figura lui frumoasă arăta numai încântare şi i se părea că se oglindeşte în ochii ei; cu toate acestea era prea inteligent pentru a nu înţelege că era folosit doar pentru a atrage gelozia lui Richard Havering.

După ce-şi luă rămas-bun de la gazde, Jane se simţi prinsă de mână:

- Miss Bird, te simţi bine în acest post?

- Foarte bine milady, este prima mea numire şi sunt fericită c-am nimerit atât de bine.

- Biată copilă, nu ne putem controla uneori cărările vieţii, dar vom încerca să le înseninăm pe ale dumitale. în schimb te-aş ruga să veghezi cu multă atenţie la păzirea comorii noastre.

Comoara dumneavoastră nu este aşa cum vi-o imaginaţi, se gândi Jane. Este formată din lucruri urâte şi foarte puţină lumină. O credeţi o tânără încântătoare, dar nu este aşa.

Cu toate acestea, Jane era impresionată de bunătatea care se arătase faţă de ea.

Privi spre locul în care Dominic o ajuta pe Arabella să urce în şa, cu gesturi prelungite în mod voit. Arabella urcă pe palmele făcute punte ale lui Dominic, apoi îşi trecu celălalt picior peste crupa calului, cu fustele în vânt. Era toată numai zâmbete, cu părul arămiu în bătaia vântului. îi zâmbi lui Richard Havering şi se

întoarse imediat spre vărul ei pentru a continua discuţia.

Havering făcu o plecăciune şi dispăru pe terasă. Apoi reapăru plin de vivacitate şi interes.

- Milady, îmi puteţi spune unde-l pot găsi pe sir Dermot? Cred c-am găsit un semn secret în tapiţerie!

Capitolul 4

Aşa că, timp de câteva zile, domnul Havering nu mai apăru la casa Mellowes, cu una sau două excepţii, când discută doar cu sir Dermot, fără a vedea restul familiei; Arabella nu mai călări spre cărăruia aceea îngustă unde obişnuiau să se vadă. Nici nu mai pomenea mereu numele lui în ceea ce spunea; muncea din greu acum să recupereze timpul pierdut, era neliniştită palidă, ochii ei albaştri erau încercănaţi, iar părul nu-i mai era cochet ridicat în vârful capului.

Mama ei o urmărea cu inima strânsă, iar vara Hannah cu bucuria triumfului în priviri.

Hannah se ducea mereu la casa cea mare, aranjând cumva o întâlnire cu lordul Brunel. Sir Dermot îl sunase pentru a-i ura bun venit, dar acesta îi răspunse cu oarecare rezervă, lucru care-l deranjă pe sir Dermot, pentru că vecinul nu-i putea fi superior decât prin moşia sa întinsă; acesta nu se oferise, cum credea sir Dermot, să-i înapoieze pământurile.

Lady Mellowes propuse o călătorie în oraşul învecinat, pentru a nu se lăsa cuprinse de plictiseală.

- Vom împrumuta faetonul mătuşii tale, dacă nu are altă treabă în după-amiaza asta. Am nevoie de câteva culori mai speciale pentru mătuşa ta, care nu se poate deplasa, iar Callie nu reuşeşte să-i aducă întotdeauna ce-i trebuie. Ai vrea să vizitezi noul centru comercial, Arabella?

- Mamă, ar fi minunat! exclamă aceasta.

După ce trimise un mesaj la casa mare, lady Mellowes o chemă pe Jane.

- Miss Bird, sunt într-o mare încurcătură, te rog să mă ierţi dacă te voi ofensa în vreun fel, nu aceasta este intenţia mea; oricum te voi consulta înainte. îi întinse o invitaţie pentru balul dat de Aurora Baines. Include şi numele dumitale.

Jane păli. Apoi, zise imediat:

- Cred că n-au înţeles bine, milady, că sunt guvernanta fiicei dumneavoastră. Mă trataţi toţi cu atâta atenţie şi bunătate încât n-a fost evident că sunt doar o angajată.

- Trebuie să vii, miss Bird! insistă Arabella.

- Draga mea, nu ştiu dacă miss Bird doreşte să accepte invitaţia.

- Trebuie să mergi, miss Bird; dacă nu ai o toaletă nouă, îţi voi împrumuta una de a mea!

Jane începu să râdă:

- Ar trebui să fac un efort prea mare să încap în vreuna din rochii! Sunt ca de păpuşă!

- înţeleg că nu vrei să mergi la bal, pentru că nu s-a înţeles bine rolul dumitale aici.

- Eu n-am contribuit cu nimic la situaţia asta, milady.

Privind-o pe lady Mellowes Jane realiză că această bună şi
nobilă doamnă înţelesese că deşi se afla în această poziţie inferioară, era născută lady. Cu câteva săptămâni în urmă ar fi putut accepta invitaţia fără nici o reţinere.

Lady Mellowes cea bătrână o cunoştea mult mai bine pe lady Mellowes cea tânără; ştia că aceasta acorda consideraţie oricui.

Era o zi frumoasă de primăvară numai bună pentru o călătorie cu faetonul deschis.

Părul Arabellei era liber în bătaia vântului, ieşindu-i de sub pălărioara colorată.

Callie fusese trimis cu faetonul şi cu instrucţiuni. Stătea alături de Jane cu spatele la cai, faţă în faţă cu lady Mellowes şi miss Ferris. De o parte şi de alta se vedeau câmpiile înverzite, cerul fără nori. Callie vorbea mereu în felul său niciodată prea familiar şi totuşi afectat. Era un artist desăvârşit şi un angajat nepreţuit pentru lady Mellowes şi sir Dermot.

- Nici nu vă imaginaţi cât luptăm să readucem aceste pământuri în proprietatea familiei! Ce eforturi am făcut să-i aduc la cunoştinţă această problemă lordului Brunel fără a-l ofensa pe sir Dermot! Havering nu mi-a fost de ajutor pentru că a avut cândva nişte probleme cu Brunel....

- Vorbeşte-ne despre descoperire, zise Arabella.

- Este un semn mic negru în zona care reprezintă secolul optsprezece. Până acum s-a crezut că a fost un semn din incendiul din 1740. Abia acum Havering a observat că sunt nişte puncte puse deliberat acolo.

- Ce-ar putea să însemne?

- Nu ştiu, zise Callie. Nici lady Mellowes, nici Dominic nu ştiu.

- Oh ! exclamă Arabella aproape făcând faetonul să

se oprească la intrarea în oraş, unde îl văzuse pe Richard Havering.

- Ce caută într-un loc ca acesta?

- Ce caută este problema lui, draga mea, zise lady Mellowes.

- Aş vrea să fie şi a mea, mamă. Ce poate Richard să caute aici? într-un astfel de loc? insistă ea.

- Draga mea, nu-mi place comportamentul tău. Am ajuns, te rog comportă-te frumos. Locul acesta este cam aglomerat nu este cazul să comunici sentimentele tale întregii lumi.

Alegerea firelor pentru lucru se dovedi o sarcină destul de dificilă. Hannah se ocupă de Arabella, arătându-i o mulţime de lucruri frumoase.

Jane aşteptă ca lady Mellowes să-i ceară părerea sau poate ajutorul. în clipa aceea o văzu doamna Baines.

- O, ce plăcere, miss Bird! Ne-am întâlnit la lady Mellowes acasă. Aurora, uite cine este aici, miss Bird!

Jane se uită uşor disperată spre locul în care lady Mellowes studia preocupată firele de diferite culori. Apoi zise:

- Da, eram acolo cu eleva mea Arabella.

- Elevă? O, am crezut...

- Da, mi-am închipuit, my lady. Şi poate că a fost bine să ne întâlnim pentru ca să aflaţi adevărul. Aţi fost foarte bună să mă includeţi în invitaţia la bal, dar eu sunt doar o guvernantă.

- Nu mi-aş fi închipuit! Nu arătaţi defel a guvernantă!

- Eram îmbrăcată în costumul de călărie, my lady. Lady Mellowes vă va comunica faptul că nu pot accepta invitaţia, fără a vă mai spune motivele.

- Foarte rău aţi făcut, miss Bird! De ce să nu veniţi la bal dacă sunteţi guvernantă? Sunteţi o tânără foarte drăguţă şi bine educată. O voi ruga pe lady Mellowes să vă aducă.

- Miss Bird, nu acceptăm un refuz! interveni şi Aurora Baines, care-i zâmbi prietenos. Ba, insistăm chiar.

- Nu m-aş simţi în largul meu, le explică Jane. Dacă vreun tânăr s-ar trezi dansând cu o guvernantă la acest bal? Ar mai vrea să danseze cu ea?

Doamna Baines o strânse la piept cu prietenie.

- Nu-ţi face probleme, draga mea! Crezi c-o să invităm numai aristocraţie? Am avut prieteni şi când eram mai săraci, crezi c-o să-i dăm uitării?

- Te rog să vii, miss Bird, insistă Aurora. Mama te-a îndrăgit. Dacă nu vei veni vom trimite pe cineva după dumneata.

După plecarea celor două, Jane îşi spuse că nu se va duce. Nici nu avea cu ce să se îmbrace. Apoi se gândi că lady Mellowes cea generoasă se va gândi să-i ofere vreo rochie mai veche.

- M-am întâlnit cu doamna şi domnişoara Baines, milady. Eu am refuzat invitaţia la bal, dar doamnele au insistat foarte mult. Poate le voi convinge că nu-mi place dansul. Spunând acestea, Jane îşi aminti vremurile de demult când părinţii ei mai trăiau şi când luase lecţii de

dans. Dar acele zile trecuseră de mult. Cu toate acestea, Jane se considera fericită că avea o slujbă bună, iar cu complicitatea Arabellei poate îşi găsea şi un soţ... în persoana lui Callie.

Auzi chiar atunci glasul acestuia venind din spatele ei. Lady Mellowes continua să studieze jurubiţele de mătase. Callie care nu voise să fie văzut, îi şopti Janei:

- Havering are o casă în strada Capsicum. L-am văzut intrând acolo. Cred că este o locuinţă permanentă.

Jane ar fi vrut să se deplaseze dar nu putea din cauza aglomeraţiei. Auzi o discuţie între Callie şi o altă persoană necunoscută ei.

- L-am auzit spunând că se duce acolo să viziteze o doamnă. Sau poate că doamna a fost adusă acolo chiar de el...

- Poate este o rudă, zise Callie.

- Nu bunul meu Callie, nu este! Este prea tânără şi frumoasă, este o străină.

- Ei bine, Havering a fost în străinătate, ar putea fi o explicaţie.

- Dar de ce te interesează? Pentru că i-a sucit minţile Adorabellei?

- Miss Mellowes îl cunoaşte, desigur; doar Havering locuieşte în casa unchiului ei!

- Ei, dragul meu, să spunem adevărul! Ce femeie, care-l vede pe Havering, vrea să-i rămână o simplă cunoştinţă? Miss Mellowes este o fată drăguţă dar cred că merită mai mult. Lumea vorbeşte că el umblă acum după miss Baines şi după moştenitoarea Rutherford. Ca să nu mai vorbim despre acea frumoasă lady Edgar

Worcester din Mayfair, care locuieşte acolo fără soţul ei.

- Nu ştiu nimic despre această frumoasă doamnă.
- Nici n-ar trebui să ştii prea multe, nu te onorează.

Curând, cei doi se despărţiră.

Jane se gândea la soarta ei de femeie simplă, de guvernantă. Poate că tinerele domnişoare îşi pot permite să se îndrăgostească şi să sufere după vreun domn, dar unei guvernante nu-i este permis. Poate că are voie să suspine în tăcere să-şi simtă inima sfâşiată dar ce este o inimă de guvernantă?

Dar exista o guvernantă care avea o inimă ce putea fi sfâşiată de un domn care avea reputaţia unui cuceritor, mai ales de femei bogate, care avea şi propria sa doamnă pe care o ţinea ascunsă de ochii lumii, în strada Capsicum.

Callie fu obligat, de dragul Arabellei, să facă cercetări în privinţa acelei case din strada Capsicum.

***

Trecură pe lângă el pe drumul de întoarcere. Richard le salută vesel urmând apoi faetonul lor. Le ajută să coboare când ajunseră acasă.

Lady Mellowes i se adresă Arabellei pe un ton ce nu suferea contrazicere:

- Arabella, te rog să te comporţi cum se cuvine! Nu arăta resentimente, comportă-te aşa cum ai face-o cu orice alt tânăr. Nu te lăsa afectată din nou!

Aceste vorbe sunt valabile şi pentru mine, se gândi Jane, în timp ce le urma pe doamnele conduse de Callie. Văzu cum

Arabella se comportă cu multă supuşenie şi răspunse fără nici o afectare la salutul lui Havering. Apoi veni rândul ei.

- A, miss Bird! exclamă el.

Jane simţi cum roşeşte.

- V-a făcut bine această plimbare aveţi doi bujori în obraji. O, nu, mai bine doi trandafiri.

Lady Mellowes interveni:

- De fapt şi eu mă gândesc la miss Bird ca la un trandafir frumos care a împodobit grădina noastră!

- V-aţi bucurat de această plăcută plimbare, doamnele mele? le întrebă Havering.

- A fost minunată. Am întâlnit multă lume acolo, pe sir Broderick, cu sora lui, zise Arabella, sir George Pringle cu fratele lui păreau ca nişte miei pierduţi de turmă printre toate dantelele acelea. Miss Bird s-a întâlnit cu doamna Baines şi Aurora care au insistat s-o invite la bal, invitaţie pe care miss Bird a declinat-o.

- Miss Baines a fost foarte amabilă, murmură Jane nefericită.

- Este o doamnă foarte amabilă; am întâlnit-o de curând şi mi s-a părut fără a fi foarte frumoasă, o femeie inteligentă şi fermecătoare.

- Iar noi am crezut că nu te-ai despărţit de unchiul meu....

- De fapt, am rezolvat din probleme lui şi astfel m-am întâlnit cu cele două doamne Baines, care tocmai intrau în casă. Au insistat să intru câteva clipe şi n-am

putut refuza.

- Noi n-am avut atâta noroc, zise Arabella. Dar probabil că n-am insista ca doamnele Baines, zise ea apoi plecă după lady Mellowes.

Jane rămase faţă în faţă cu Richard, incapabilă să se desprindă de locul în care se afla acesta, de farmecul lui.

- O, draga mea, am ofensat-o pe Arabella! Sper că nu foarte tare!

Jane se luptă să-şi apere pupila.

- Arabella nu suportă lipsa de consecvenţă.
- Aceasta este părerea dumitale, miss Bird?

Ce să spun? se întrebă Jane. De fapt, orice ar fi spus putea duce la o greşeală. De aceea se gândi la un compromis.

- Cred că un gentleman nu trebuie să încurajeze o doamnă dacă simte că nu are sentimente puternice pentru ea. Căci doamna se va purta corespunzător.

El o privi lung.

- Este adevărat că tinerele doamne sunt nişte persoane remarcabile. Dar dacă gentlemanul respectiv nu-şi poate controla prea bine sentimentele, ce-ar trebui să facă?

***

Lady Mellowes trimise o acceptare formală a invitaţiei la bal, regretând că miss Bird nu le însoţea.

Miss Bird primi imediat o scrisoare de la Aurora Baines:

„ Te rog să vii! Mama insistă să vii! La fel si

eu!
Aurora Baines“

- Sunt foarte amabile, îi spuse ea ladyei Mellowes, dar nu pot accepta.

Cu ce m-aş putea îmbrăca? se gândi Jane. îşi imaginã acea salã de bal decoratã în alb, cu multe baloane, cu multe flori pe margine, cu candelabre strălucind; văzu cu ochii minţii picioarele mici ale Arabellei abia atingând pământul. Văzu o pereche de ochi albaştri care îi fixau pe ai Arabellei, de parcă ar fi aşteptat iertare. Ce bărbat i-ar putea rezista? Este atât de frumoasă... Ce bărbat ar rezista ochilor ei frumoşi, buclelor acelea lăsate libere pe lângă urechi, încadrându-i faţa de copil?

Dacă ea ar merge la bal, oare Richard ar dansa cu ea? Cu biata Jane Bird, guvernanta cea lipsită de culoare, de strălucire? Fiinţa menită să fie atât de ştearsă întreaga viaţă?

Biletul de la Aurora Baines se afla pe masă. Biata Cenuşăreasă, se gândi Jane despre sine, nu ai nici măcar o zână care să-ţi vină în ajutor!

Deodată, auzi o bătaie în uşă şi Bates, menajera, deschise uşa şi-i întinse o cutie frumoasă.

- Pentru dumneata, miss.
- Pentru mine? Nu cred că este a mea, Bates.
- Vă este adresată, miss, cred că este o rochie. Nu vreţi s-o deschideţi?

O rochie! Da, asta era; o minunată rochie strălucitoare ca o pânză de funigei strânsă pe talie dintr-

o tafta delicată, o rochie de bal.

Se duse direct la lady Mellowes. Aceasta o privi uimită.

- Draga mea, nu ştiu nimic despre această rochie! exclamă ea surprinsă.

- Miss Bird, m-am gândit la dumneata dar sunt atât de egoistă încât nu mi-am închipuit că vei vrea să mergi! zise şi Arabella.

- Nu pot accepta un astfel de dar! zise Jane, trebuie s-o înapoiez numaidecât.

- Cine ţi-a trimis-o, miss? întrebă miss Ferris. Ce să facă o guvernantă cu o astfel de rochie?

- I-a fost trimisă pentru a merge la balul Aurorei Baines.

- Nu am intenţia de a merge!

- Acum va trebui s-o faci, altfel vei răni sentimentele celui care ţi-a trimis-o!

Era o rochie foarte frumoasă, al cărei corsaj imita penajul unui porumbel.

Callie descrisese o astfel de rochie şi spusese că i-ar face plăcere s-o vadă astfel îmbrăcată, dar nu, Callie nu avea bani pentru o astfel de rochie... şi de ce să i-o dăruiască...

Arabella exclamă deodată:

- Dominic i-a trimis-o!

- Ce spui, Arabella... se scandaliză miss Ferris.

- Dominic a auzit descrierea făcută de Callie. El a spus că ar vrea s-o vadă pe miss Bird astfel îmbrăcată,

ca să arate ca o porumbiţă strălucitoare. Iar Dominic a spus că ştie unde se găseşte o astfel de tafta... Nu te descurci rău, miss Bird. Nici o săptămână n-a trecut de când eşti aici şi Callie vrea să te picteze, iar vărul meu îţi trimite rochie pentru bal...şi să nu crezi că n-am observat privirile pe care ţi le-a aruncat iubitul meu şi că i-ai răspuns la ele...

- Arabella! exclamă lady Mellowes îngrozită de ce auzea.

- Arabella! o opri miss Ferris, dezgustată.

- N-am spus decât adevărul! strigă aceasta ieşită din minţi. De ce nu-l atrage şi pe Brunel cu piciorul lui de lemn, ca să nu mai am nici un admirator?

- Arabella! exclamă din nou lady Mellowes. Controlează-te! îi faci o nedreptate lui miss Bird, este evident. Dar de ce aduci astfel de acuzaţii?

- Las-o să se întrebe singură, ştie prea bine ce spun.

- Da, ştiu răspunsul, zise Jane, dintr-o dată foarte stăpână pe sine. Jane era palidă şi se simţea umilită. Da, un tânăr mi-a adresat o vorbă bună, ca un os unui câine şi miss Arabella, care l-a tratat toată viaţa ca pe un câine, îl vrea înapoi la un semn din degete. Ea căreia nu-i pasă nici cât negru sub unghie de acest bărbat, care nu i-a adresat niciodată o vorbă bună! Iar bietul Callie care pentru ea nu este o fiinţă omenească de care râde mereu glumind despre o posibilă căsătorie a lui cu biata guvernantă pe care o aveţi în faţă.

Cât despre iubitul tău, aşa cum singură l-ai numit, continuă ea, întorcându-se spre Arabella care o privea

cu ochii ieşiţi din orbite, n-am făcut altceva decât să-ţi iau apărarea, să atenuez efectele geloziei bolnave de care dai dovadă. Crezi că vreau iubitul tău, Arabella? Nu, mulţumesc, nu am nevoie! Ti-l las ţie şi Aurorei Baines şi unei alteia numită Rutherford, ca şi alteia numită Clarissa, ca să nu mai vorbesc despre o lady din Mayfair la care nici un domn nu face referire cu onoare. Mă voi duce să împachetez, i se adresă ea ladyei Mellowes, nu accept umilinţa de a fi concediată. Cel puţin, plec de bună voie. Vă rog să-mi chemaţi măcar o trăsură.

Capitolul 5

Ajunsă în camera ei, Jane se aruncă pe pat privind disperată acum camera, care cu câteva zile în urmă i se păruse atât de frumoasă şi primitoare. Izbucni în lacrimi de durere.

Auzi la un moment dat sau mai bine zis i se păru că aude o bătaie înceată la uşă, dar nu răspunse. Apoi, după o jumătate de oră alta, la care de asemenea nu răspunse. Văzu cum un bilet este introdus sub uşă.

Se duse la baie, se spălă pe faţă, dar o durea capul cumplit de tare, aşa că se culcă la loc.

Ii fusese uşor să ceară să i se trimită o trăsură când nu avea unde să se ducă! Fosta casă a familiei era acum ocupată de străini. Cele câteva lire pe care le avea la bancă îi ajungeau pentru hrana pe câteva zile până găsea o altă slujbă. Nu mai îndrăznea să se întoarcă la agenţia care o trimisese aci.

Nu se gândea decât la clipa în care părăsind casa se va întâlni pe scări cu una din doamnele casei, care să-i reproşeze câte ceva, servitorii să bârfească în urma ei că o altă guvernantă părăsea acest loc...

De data aceasta, se auzi o bătaie fermă în uşă:

- Sunt eu, Bates, miss.

Jane se gândi îngrozită că sosise trăsura, iar ea nici nu împachetase. Se duse la uşă şi spuse: nu sunt încă gata, miss Bates.

Aceasta intră în cameră. Se uită în jur la patul deranjat, la părul răvăşit al lui Janei, la faţa ei albă ca o coală de hârtie.

- De ce vă grăbiţi, miss? Lady nu vă lasă să părăsiţi casa în seara asta.

- N-a trimis după trăsură?

- Nici vorbă, miss! Cum să vă lase să plecaţi acum, noaptea? Nu aveţi nici bani, nici cunoştinţe în zonă. Lăsaţi-mă să vă aşez părul, miss. Bates o împinse încet spre scaunul din faţa toaletei unde-i perie părul. Lăsaţi-mă să vă perii eu, miss, o să vedeţi că vă veţi simţi mai bine. Fac asta cu lady Mellowes când are dureri de cap. Să nu credeţi că nu s-a simţit foarte rău, miss. Dânsa pare întotdeauna veselă şi bine dispusă, dar să nu credeţi că este o fiinţă uşuratică. Nu suportă ca vreo fiinţă omenească să sufere. Mi-a spus aşa; du-te la biata fată, Bates, şi vezi ce face. Perie-i părul, aşa cum faci cu mine când mă doare capul.

- Da, lady este foarte bună.

- Am găsit un bilet când am deschis uşa, miss, mai zise Bates. Nu l-aţi deschis.

- Nici nu vreau să-l deschid. Voi rămâne aici noaptea asta, dar aş vrea să plec mâine în zori, să nu deranjez pe nimeni...

- Biletul este de la Arabella, miss...

- Nu vreau să-l citesc. Nu ştiu dacă eu m-am comportat rău sau alţii... nu mai contează nu vreau decât să plec.

- Nu cred că lady Mellowes vă va lăsa să plecaţi fără o vorbă...

- Cred că s-au spus destule vorbe, replică Jane. Ce

să ne mai spunem? Voi pleca oricum. Mi-aş putea cere scuze, dar nu ştiu dacă mai au rost acum.

- Cred că miss Arabella ar trebui să-şi ceară scuze, spuse Bates.

- Ei bine, nu vreau scuze. Mi-am pierdut cumpătul, nu ştiu dacă am avut dreptate sau nu. Miss Mellowes s-a enervat şi ea şi a fost nepoliticoasă, chiar extrem de nepoliticoasă cu mine, dar nu am nevoie de scuze. Vreau doar să părăsesc acest loc.

- Lady Mellowes nu vă va lăsa să plecaţi fără o explicaţie,
miss.

- Nu vreau s-o văd, nici pe ea nici pe Arabella. Cât despre miss Ferris... de ce n-am plecat până acum? Voi pleca mâine cum se ivesc zorii.

Bates părăsi încăperea, dar se întoarse în scurt timp cu o tavă cu mâncare şi un pahar cu vin.

- Mi-au spus să vă supraveghez, miss, să beţi măcar vinul.

Jane luă paharul şi-l goli.

- Uite, l-am băut! exclamă ea.

- Lady m-a rugat să vă spun că nu este nevoie să plecaţi, decât dacă insistaţi s-o faceţi. Vă imploră s-o primiţi. Acesta este cuvântul pe care l-a folosit, vă imploră!

- Te rog, mulţumeşte-i pentru bunătate, pentru tot. Nu trebuie să mă umilească şi mai mult folosind acest cuvânt. Aş vrea să mă lase să plec, nu vreau să mai văd

pe nimeni.

Bates plecă din nou, iar Jane îşi scoase cufărul şi începu să adune lucrurile, dar gândurile îi zburară la rochia aceea minunată. Se mai afla oare acolo unde o lăsase? Cine i-o trimisese? Oare nu-şi închipuise că va fi cauza tuturor relelor? Oare acel bărbat voia s-o vadă îmbrăcată cu rochia aceea albastră?

Se auziră paşi pe scări, apoi o voce bine cunoscută spuse răspicat:

- Miss Bird, te rog să deschizi imediat, vreau să-ţi vorbesc. Cum Jane nu răspunse, vocea insistă: de ce nu răspunzi? Te simţi rău? Oricum, dacă nu răspunzi voi intra cu cheia mea. într-o secundă miss Ferris intră.

- Nu vreau să văd pe nimeni, vă rog să plecaţi, zise Jane.

Miss Ferris făcu câţiva paşi şi văzu biletul Arabellei.

- Cum a ajuns aici? Este scrisul Arabellei!

- Mi-a băgat biletul pe sub uşă, iar eu l-am aruncat în foc necitit.

Miss Ferris încercă să reconstituie biletul: îmi pare teribil de rău... îmi este foarte ruşine....restul fusese ars. Pare a fi o scuză, conchise ea. De ce nu l-ai citit, miss?

- De unde să ştiu că nu erau şi alte insulte?

Miss Ferris o privi dispreţuitor.

- Chiar crezi că o fată ca Arabella poate să scrie insulte cu sânge-rece?

- Foarte bine; nu insulte, doar reproşuri.

- Sunt scuze şi dumneata ştii asta foarte bine. Ţi-a fost rănită mândria, am înţeles asta. Ai fost acuzată şi

insultată, cu toate că nu erai în situaţia de a te putea apăra. Deşi trebuie să recunosc c-ai făcut-o mult prea bine.

- Cred că este foarte urât ca unii să-şi insulte inferiorii.

- Aşa este şi cred că asta gândeşte şi Arabella acum, zise ea arătând resturile de hârtie.

De ce venise această femeie? se întrebă Jane. Era rece, distantă, cu răspunsuri la care nu suporta replică.

- Ce rost mai are să discutăm? Cu cât plecaţi mai repede de aici, voi fi şi eu gata de plecare.

- Lady Mellowes m-a trimis să-ţi bag minţile în cap, miss. De ce te-ai hotărât să pleci?

Jane scutură din cap.

- Să stau aici? După cele ce s-au spus? Cuvintele nu pot fi uitate.

- Le-a rostit o domnişoară răsfăţată, orbită de gelozie. Iar o altă tânără i-a răspuns la fel.

- Miss Ferris aţi fost acolo când am fost acuzată că am uneltit să-i iau admiratorii Arabellei. O schemă murdară vulgară, a unei guvernante care s-a infiltrat aici ca să-şi caute un soţ. De altfel, Arabella mi-a şi găsit unul, un tutore şi ne tratează ca pe nişte câini de familie care pot fi împerecheaţi după bunul ei plac.

- Callie? De el vorbeşti? El ştie ceva?

- Slavă Domnului, nu! Sau nici la el nu pot să sper?

- Gata, gata, o opri miss Ferris, de data asta pe un ton mai blând. Ştii că Arabella n-a vrut să spună asta.

Este adevărat că ai fost rănită şi ţi-a fost ruşine de felul în care gândeşte ea, dar nu este cazul să te simţi astfel. Este o răsfăţată care şi-a nesocotit vărul cel care o priveşte ca pe o comoară.

- Nu mi s-a părut corect să abuzeze de situaţia ei, continuă Jane.

- Nu este ea cea care să se poarte astfel. Este răsfăţată şi greu de stăpânit şi ceea ce ţi-a spus a fost îngrozitor. Dar nu te-a considerat inferioară. Mi s-a părut că ţi s-a adresat ca unei egale. Iar acum te rog, calmează-te şi să mergem la masă.

- Ce mai contează ce simt sau gândesc? Mai bine m-aţi lăsa în pace!

Miss Ferris îşi pierdu răbdarea.

- Uite ce este, miss Bird, te rog să redevii raţională, doar nu s-a terminat lumea! Nici viaţa dumitale aici la Robinsford nu s-a terminat decât dacă insişti să se termine. Arabella ţi-a aruncat acele vorbe din prostie şi gelozie, dar nici ea nu le-a crezut. Dă-le uitării. Uite ce este. Am observat că acel individ, Havering te cam place, de fapt cred că nu este femeie pe care să n-o placă. Cred că nu are rost să intri în bucluc. Nu are sens să te înscrii pe lunga lui listă de cuceriri. Şi mai ales ai putea face familiei un serviciu scăpând-o din ghearele lui.

- Pentru a o preda lordului Brunel? zise Jane tăios.

- Nimeni n-o forţează să se mărite cu el, dacă nu vrea. Oricum, între timp ea este în pericol pentru că s-a

îndrăgostit de acest îndrăgostit de profesie.

- Ii vor rămâne Aurora Baines şi multe altele, fără a trebui să recurgă la o biată guvernantă...

- Aceasta s-ar putea considera prevenită cunoscând deja proasta lui reputaţie. Sau nu cumva şi dumneata...?

Jane o întrerupse.

- Nu contează dacă rămân sau plec, doamnă, un singur lucru este sigur. Guvernanta din faţa dumitale are şi ea mândrie şi nu se va preta la nici un fel de jocuri murdare penrtu a proteja o tânără de familie. De altfel, tutorele mi-a vorbit...

- Despre ce? exclamă miss Ferris.

- M-a prevenit să nu încerc să aspir la cineva aflat într-o situaţie superioară mie. Se pare că vorbea din experienţă.

- Bine, foarte bine, zise miss Ferris, dar pentru a doua oară atitudinea ei părea să se schimbe de parcă ar fi vrut să ajungă la o discuţie mai apropiată. Miss Bird, nimeni nu-ţi cere să-ţi sacrifici sentimentele pentru necesităţile familiei. Cât despre restul... încearcă să dai uitării copilăriile Arabellei. Culcă-te acum, dormi bine, iar mâine stai de vorbă cu lady Mellowes şi las-o pe Arabella să-ţi ceară scuze. Mă voi duce acum la înălţimea sa să-i spun că am îndeplinit misiunea. Miss Ferris plecă fără a mai aştepta răspunsul lui Jane.

Veni Bates, aducându-i un pahar cu lapte şi miere.

- Culcă-te acum, miss. După un somn bun, vei vedea lucrurile altfel. Nu va veni nici o trăsură în seara asta iar mâine dimineaţă, la ora zece, înălţimea sa doreşte să te primească în budoarul său. După ce vru să plece, femeia se întoarse din dreptul uşii: o iubim cu toţii pe miss Arabella, dar se pare că fiecare trebuie să aibă parte şi de câte un duş rece care n-o să-i facă nici un rău, nu?

***

Lady Mellowes se ridică din scaunul pe care stătea. Era îmbrăcată cu o rochie de dimineaţă din muselină cu multă dantelă, după moda vremii. întinse o mână spre Jane:

- Miss Bird, mă bucur c-ai venit! Apoi o sărută pe obraz. Am putea da uitării toate necazurile şi să ne bucurăm din nou de viaţă?

- Trebuie să-mi cer scuze la dumneavoastră, înălţime...

- Nu, să lăsăm scuzele...

- înălţimea voastră este foarte bună, dar...

- Nu, cred că ai dat dovadă de prea multă bunătate şi înţelegere, miss. Haide, alungă orice gând rău din minte, figura să-ţi fie la fel de radioasă ca de obicei! Dacă eşti de acord, voi trimite după fiica mea cea răsfăţată şi te rog dă dovadă de generozitate şi primeşte-o din nou în inima ta. Este ceva ce s-a consumat doar între noi ; personalul ştie c-au fost nişte probleme, că ai vrut să pleci, dar că ai avut bunătatea să rămâi. Pot să trimit acum după păcătoasa mea fiică?

Apoi, aş vrea să te văd îmbrăcată cu acea rochie frumoasă.

Arabella intră după câteva minute, şovăitoare, cu rochia pe braţ. îşi privi mama de parcă ar fi vrut să citească în ochii acesteia că fusese iertată.

- Nu mai vreau să cer iertare, dar am putea fi din nou prietene? începu ea. Poţi redeveni acea radioasă miss Dove?

- Cine-ţi poate rezista? răspunse Jane şi pentru prima oară de la incident, zâmbi.

- Iar acum va trebui să mergi la bal, zise Arabella arătând rochia.

Curând, întreaga familie începu să se simtă normal, fără probleme, regăsindu-şi aerul de superioritate; Jane însă, se întreba cum se va mai putea uita în ochii celor faţă de care se presupunea că s-ar fi simţit atrasă. Lady Mellowes spunea că nu aflase nimeni din afara familiei de schimburile de cuvinte. Dar cum trebuia să se comporte cu aceşti bărbaţi de acum înainte ştiindu-se studiată de familie?

Poate să răspundă la salut apoi să dispară?

Pe de altă parte...

Oare acei frumoşi ochi albaştri nu începuseră să strălucească într-un mod anume pentru ea?

Nu mă pot duce la bal, se gândi ea. Doar dacă sper să mai primesc acea privire minunată... Dar cine sunt eu? Un nimeni. Dar de ce s-a obosit să-mi arunce o astfel de privire?

începu să clipească repede, realizând că nu ştia cine-

i trimisese rochia, dacă nu fusese lady Mellowes. Nici Arabella, nici Dominic, nici Callie, care nu şi-o putea permite. Dar cine mai auzise vorbele lui Callie care descrisese o rochie în culoarea pieptului de porumbel? Callie descrisese rochia, iar el fusese acolo... el care cunoştea bucuria pe care ţi-o poate da o alăturare mai ciudată de culori, el care iubea arta, frumuseţea, culoarea...

Oare Richard Havering fusese cel care voise s-o vadă astfel îmbrăcată?

Callie veni călare spre ele ziua următoare. Venise călare pe iapa Honeycombe, să întrebe dacă nu era mai potrivit pentru miss Bird decât iapa Aldebaran, pe care i-o oferiseră.

- Vom călări astăzi spre mlaştini, zise Arabella, miss Bird n-a fost încă acolo.

Până acum, Jane nu mersese decât spre acea cărăruie pe care Arabella spera mereu să-l întâlnească pe Richard Havering, care întârziase să-şi facă apariţia.

Jane se gândi dacă acesta regreta că descoperise acele cruciuliţe negre din tapiţerie care-l făcuseră pe sir Dermot să stea toată ziua cu nasul în ele, ţintuindu-l astfel şi pe el foarte aproape. După ce le privise, Jane se întrebase dacă aveau cumva o semnificaţie reală. Erau trei-patru cruciuliţe în rând, care ei nu-i spuneau nimic.

Apăru Dominic călare pe un cal mai înalt şi cu pieptul mai lat decât orice văzuse ea până acum. Dominic apăruse din întâmplare şi Arabella traversă podul pentru

a vorbi cu el.

Jane, care rămăsese în urmă, îl abordă pe Callie.

- Domnule Carrell, începu ea.
- Callie, o corectă el. Pentru prieteni sunt Callie.
- N-am venit aici de prea mult timp. Mă pot considera prietenă?
- îmi poţi spune Callie, miss.
- Ar fi corect? In faţa familiei, vreau să spun, n-ar considera o libertate prea mare? In situaţia mea...
- Dumnezeule! exclamă el, nu ştii că au plănuit deja să ne căsătorească? Cine mi-ar putea spune pe nume dacă nu viitoarea mea soţie?

Jane roşi amintindu-şi cearta cu Arabella pe această temă, iar el care nu ştia ce se întâmplase presupuse c-o ofensase.

- Te rog să mă ierţi te necăjeam doar. S-au mai făcut aranjamente pentru căsătoria mea în ultimii o sută de ani, cu fiecare tânără care venea aici ca guvernantă. Şi au fost multe, crede-mă. Mi-amintesc ce spunea Arabella despre fiecare; nu era ce trebuia, Callie! Dacă te-am supărat cu ceva, miss Dove, zise el, te rog să mă ierţi şi să fim prieteni.

Jane îi zâmbi.

- In acest caz, Callie, voi avea încredere în tine ca prietenă. Ai auzit cumva cine mi-a trimis rochia?
- Nu mă privi cu suspiciune, miss Dove! Nici cu toată bunăvoinţa mea nu mi-aş putea permite un astfel de articol! Cu toate acestea nu pot să nu observ că s-a gândit cineva să-ţi facă o adevărată surpriză. Există cineva în ochii căruia nu eşti doar o guvernantă, cum

spui.

- Te înşeli, Callie, şi-a permis asta doar pentru că sunt o simplă guvernantă. Nimeni n-ar îndrăzni să-i trimită un astfel de dar Arabellei.

- Miss Mellowes poate avea orice rochie doreşte.

- Vărul ei n-ar îndrăzni să i-o trimită, pentru că i-a cerut permisiunea mamei lui înainte de a oferi iapa.

- Cred că ar trebui să te bucuri, miss Dove, de situaţia de aici şi să fii fericită cu tot ce ţi se oferă.

- Nu mă pot bucura de nimic în această conjunctură.

- Iar eu cred că dramatizezi şi ar fi mai bine să te mulţumeşti cu ceea ce ai. Simt că doreşti mai mult, ca orice tânără frumoasă, vrei să fii flatată, elegantă... să mergi la baluri...

- Să fii sigur că nu mă voi duce!

- Nu ţi-ar plăcea să fii tratată la fel ca restul tinerelor de acolo?

- Sigur, dacă m-ar lua cineva în serios!

- Eşti o doamnă ca înfăţişare şi educaţie, zise el, şi încă una foarte frumoasă. Cred că eşti conştientă de felul în care arăţi. Sunt sigur că vei fi cea mai frumoasă de la bal.

- Probabil mamele tinerilor de acolo se vor întreba: cine este acea tânără frumoasă cu care dansează nobilul meu fiu? Este miss Jane Bird, guvernanta familiei Mellowes...

- Nu vei întâlni prea multe femei nobile la Baines, o linişti Callie. Nu au titluri mai nobile decât o guvernantă,

miss. Oricum, voi fi şi eu acolo, Vincent Carrell, fost tutore al lui Dominic Mellowes, şi nici o altă persoană nu poate fi mai jos ca mine.

Aşadar, rochia nu fusese trimisă de Dominic, de nimeni de la casa mare. Doar dacă nu cumva... nu îndrăznea însă să spere...

***

Conversaţia cu Dominic se desfăşura cu oarecare greutate. Acesta nu prea avea chef de vorbă, Arabella îşi găsea cuvintele cu greu, iar Jane era jenată. I se părea că Dominic o priveşte mai insistent ca de obicei, cu atenţie deosebită. Desigur, ştia despre rochie şi părea foarte intrigat de cele întâmplate.

- Aşadar, te vom vedea, miss Bird, la balul de marţi seara?

- Nu voi veni.

Dominic nu-şi ascunse dezamăgirea.

- Şi cum vom vedea rochia?

- Eu voi refuza să te pictez cu ea, interveni Callie. Nu pot picta o tânără într-o rochie cu care n-a fost la nici un bal.

Soarele se ascunsese după nori, iar vântul începu să bată. Caii începură să freamăte neliniştiţi, controlaţi bine de stăpânii lor.

Dominic zise:

- Şi cu buchetul pe care ţi l-am comandat, miss Bird, ce să fac? Sunt minunate flori de seră, roz deschis, de culoarea perlei, cu complimentele mele, pentru a întregi imaginea unei aripi de porumbel. Apoi se întoarse spre Arabella dar ochii lui nu mai exprimau aceeaşi

adoraţie. Ti-am comandat şi ţie unul, desigur, mama ta mi-a spus că vei purta o rochie roz deschis.

- Nu pot accepta acest buchet, începu Jane.

- Cum? Florile mele? Trebuie să le accepţi! Mama le-a comandat de fapt, a vrut să-ţi dăruim acest buchet pentru primul tău bal. Este chiar primul? Mi-a dat chiar şi suportul ei de buchet!

- Dominic, ai spus suportul de buchet! Cel din argint? Dominic, ştii ce mult mi l-am dorit!

- Tu ai destule, Arabella, acesta este al lui miss Dove, după cum am spus!

- O, desigur, micuţa, tăcuta, încântătoarea miss Dove, sigur că trebuie să fie al tău suportul! N-aş obiecta nici dacă ar fi cu nestemate!

- Am ştiut asta şi de aceea i-am cerut mamei să ofere ea darul, zise Dominic.

- De fapt, ideea a fost a mea, Arabella, zise Callie. Am vrut ca miss Bird să aibă ceva adecvat unei rochii atât de frumoase.

Arabella strânse frâul calului cu putere cu mâinile ei mici până când albiră, dar zâmbi forţat şi adăugă:

- Iar eu, miss Bird, îţi voi dărui evantaiul meu cu perlă.

- Arabella, eu ţi l-am dăruit....

- De ce ? Te deranjează dacă la rândul meu i-l dăruiesc lui miss Dove?

Jane întoarse calul aproape brusc şi porni în viteză.

- îmi pare rău, îi strigă ea lui Callie care o ajunse din urmă. Calul s-a speriat.

- Desigur, zise Callie solemn. Este un animal sălbatic greu de controlat. Trebuie să-ţi aducem acea iapă Aldebaran înapoi, ca să nu te accidentezi. Spune-mi, miss Dove, în calitatea mea de soţ desemnat de alţii te pot urma? Şi tot în această calitate pot să-ţi ofer ceva? Ceva pe care-l poţi refuza dar pe care nu-l poţi lua la bal, ca pe buchetul lui Dominic. Dar pe care aş vrea să nu-l dai uitării prea repede. Era o schiţă în creion, reprezentând o tânără dansând, surprinsă parcă în mişcare. Intindea mâna spre un partener nevăzut... purta în cealaltă mână un buchet de flori care păreau de ceară şi purta o rochie foarte scurtă în nuanţe de albastru şi verde. Era o tânără dansând. Era de fapt Jane Bird dansând, cu chipul luminat de o mare bucurie.

- Vezi, trebuie să mergi la bal. Altfel nu are cum să se împlinească.

***

Nu voi merge, se gândi Jane. Nu suporta ideea c-o va urmări toată lumea în rochia ei verde cu albastru, că se va gândi tot timpul la cel care i-o trimisese, dar care pentru ea rămânea un necunoscut. Oare el o va urmări? Se va gândi c-o făcuse pe biata proumbiţă să accepte darul trimis de el? Oare ce va urma? Va profita de faptul că-i acceptase darul?

Nu voi merge la bal, îşi spuse Jane.

Arabella îi ajunse din urmă. Jane începu să-i explice de ce fugise brusc fără să-şi ceară scuze sau să spună ceva măcar.

- Callie, mă poţi lăsa singură cu miss Dove câteva clipe?

Callie rămase în urma lor iar Arabella îi şopti:

- Miss Dove, vezi cei doi călăreţi care se îndreaptă spre casa mare pe deal?Este unchiul meu cu EL!

Jane o privi rece.

- Prin el îl înţelegi pe Richard Havering?

- Sigur ca da! Miss Dove, iubita mea miss Dove, te rog fa-mi un serviciu! Acceptă să mergem la casa cea mare înainte de a ne întoarce la mama!

- Arabella, nu cred că este bine ca o domnişoară să facă presiuni asupra unui bărbat!

- Dar nu fac nici o presiune! Nu vreau decât să beau ceva răcoritor în casa mătuşii înainte de a ne continua călătoria, te rog miss Dove Ai văzut că ţi-am cedat suportul de buchet...

- Nu-l voi accepta! Dominic a vrut să-mi facă o plăcere, dar cineva în situaţia mea nu poate accepta asta...

- Nu mai repeta mereu aceste cuvinte... tu şi situaţia ta... Dominic a fost bun şi atent pentru că aşa este el... şi pentru că se gândeşte la tine.

întorseseră caii şi Jane i se adresă cu toată seriozitatea:

- Arabella, n-ai vrea să nu mai discutăm acest subiect? Nu accept nimic de la nici una din cunoştinţele tale. Iar dacă vor insista voi pleca de aici.

- Ce vrei să faci dacă un bărbat te admiră?

- Nu mă admiră nimeni, prostuţo! Cum să mă admire pe mine când sunt în preajma ta, care eşti dotată cu tot farmecul şi graţia. Eu nici nu sunt o fiinţă

în ochii lor, poate sunt doar o porumbiţă care are în grijă... ce am în grijă?O altă pasăre cu penele de aur cu minunate triluri, plină de viaţă.Te rog, nu spune nimic plăcut... mie personal nu-mi este adresat nimic.

- Alaltăieri, am văzut cum aceasta umilă porumbiţă, cum vrei s-o numeşti s-a transformat în uliu, zise Arabella râzând. Cred că nu este chiar blândă ca o porumbiţă cum credeam. Iar marţi seara, la bal, o s-o vedem cu penele ei adevărate şi va primi cu bucurie pe toată lumea; poate cu una sau două excepţii. Dar eu sunt prea conştientă de dragostea vărului meu Dominic şi ştiu că este al meu. In rest, îi poţi lua pe toţi. Ba nu, cu o excepţie.

- Draga mea, îţi mulţumesc pentru generozitatea cu care te dispensezi de admiratori. In ceea ce priveşte mersul la casa mare îmi pare rău, dar...

- Nu te mai deranja, miss Dove, văd că vin cei din casa cea mare spre noi...

Richard Havering căci despre el era vorba le văzuse şi după ce se scuzase faţă de sir Dermot venea spre ele.

Arabella porni în întâmpinarea lui, cu pletele în vânt îmbujorată de fericire, iar Jane îşi aminti acel sărut la care asistase fără să ştie despre cine este vorba. Richard Havering o privea cu plăcere, părea că-i face declaraţii.

Şi cu toate astea... nu avusese aceeaşi privire şi pentru ea? Era doar o privire care exprima dorinţă, nimic altceva.

Căută să-i evite privirea şi porni înainte pe cărare.

- Miss Bird, îi spuneam lui miss Mellowes că nu ne-am mai întâlnit de mult în această formaţie.

- Te rog să-i spui, miss Dove, aşa cum îi spunem noi toţi, interveni Arabella.

Şi atunci apăru o sclipire ciudată în ochii lui, ca o lumină albăstruie greu de definit.

- Este un nume încântător. Ce este de fapt porumbiţa? O pasăre frumoasă, gravă, tăcută, cu pene cenuşii, aşa cum o descria Callie ieri: mai frumoasă ca orice altă pasăre cu pene viu colorate.

- Miss Jane este o porumbiţă specială cu chipul radios.

- Mergem spre casa mare? Lady Mellowes ne aşteaptă cu răcoritoare, v-a văzut de dimineaţă când aţi pornit spre mlaştini. Apoi Richard se întoarse spre Callie şi Dominic: le spuneam celor două doamne că de când am descoperit acele semne de pe tapiţerie n-am mai avut linişte. Au o semnificaţie specială pe care o voi dezvălui numai după ce o voi fi descifrat în totalitate.

Lady Mellowes îi aştepta în salon cu cafea şi prăjituri, fructe.

O primi cu încântare pe Jane.

- îmi pare foarte bine să te văd, miss.

- Noi îi spunem miss Dove, iar Richard consideră că i se potriveşte perfect.

Lady Mellowes nu-şi putu ascunde ironia la adresa lui Havering, apoi se întoarse din nou spre Jane:

- Ai aflat, miss, că avem un mic dar pentru dumneata?

- înălţime sunteţi prea amabilă, dar...

- Darul este din partea noastră a tuturor, interveni Arabella. Dominic s-a ocupat de flori, iar eu i-am promis evantaiul meu cu perle. Este de la el, dar i-am cerut permisiunea să-l dăruiesc.

- Dacă nu vrei să-l păstrezi... nu ştiu cine ar fi mai indicată decât miss Dove.

Richard Havering o privi lung, apoi lăsă capul în jos.

Ce voise să însemne acea privire? se întrebă Jane. Nu cumva că nimeni altcineva nu are dreptul să-i aducă daruri, în afară de el?

- Nu-l voi accepta, răspunse ea, deşi trebuie să mulţumesc Arabellei pentru gândul cel bun şi dumneavoastră înălţime, dar nu voi merge la bal.

El ridică din nou capul, iar ochii lui albaştri o străfulgerară. Apoi Richard zise:

- O, dar trebuie să mergi, miss!

Grupul care asista la discuţie avu un şoc. Apoi, continuă:

- Cu o rochie atât de frumoasă?

Jane se imagină dansând cu el. Să se simtă atinsă de mâinile lui, să se uite în ochii lui!

Dar îi răspunse doar:

- Nu pot merge!

- Dar noi toţi ţi-am făcut câte un dar, zise Arabella, aproape implorând-o. Sigur că trebuie să mergi. Ai

rochie, buchet, suport, evantai... iar mama îţi va oferi şi ea ceva frumos, sunt sigură. N-ar fi politicos să refuzi.

- Cum aş putea merge cu o rochie trimisă de un necunoscut? Ştii prea bine că n-aş putea s-o port!

Richard Havering se ridică venind spre ea şi după ce o privi făcând-o să roşească din nou, spuse:

- Eu încă nu i-am oferit nimic lui, miss Bird. Asta nu înseamnă că nu am ceva pentru ea. Iar după ce voi oferi darul meu, cine pariază cu mine că va merge la bal?

- Pe o monedă de aur, zise Dominic. Dacă nu vrea să meargă cu frumosul meu buchet de flori de ce ar merge ca să expună cine ştie ce de la tine?

- Şi eu pariez tot pe o monedă de aur că nici o tânără nu poate rezista tentaţiei de a merge la un bal având un buchet superb şi un evantai cu perle, zise lady Mellowes.

- Iar eu pariez pe o jumătate de monedă, zise şi Callie.

- Eu cedez primul dans, care este mai important ca această monedă.

Jane îi privea îngrozită, ruşinată.

începu să se bâlbâie:

- Nu vreau nimic de la nimeni. Dar văd că toată lumea este atât de dornică să mă vadă dusă într-un loc în care eu nu vreau să ajung, unde va fi doar confuzie şi ruşine pentru mine...vă rog, vă implor nu mai faceţi presiuni asupra mea...

Richard duse mâna la unul din buzunare de unde cu

două degete scoase un plic mic, pătrat, sigilat pe care era scris numele ei: miss Bird.

Dragă miss Bird,

Mă tem că te-am ofensat cumva. Sper totuşi din toată inima ca acest lucru să nu se fi întâmplat. Poate că am făcut un gest necugetat; nu m-am consultat cu mama care nu era acasă şi cred că am făcut ceea ce nu trebuia. Şi domnul Havering crede că am fost lipsită de tact.

Mi-am dorit foarte mult să vii la acest bal, dar mi-am închipuit că nu ai o rochie adecvată.

în ziua aceea, domnul Carrell a descris rochia în care te-ar vedea îmbrăcată şi în care te-ar picta.

Miss Bird, nu mă judeca greşit, dar cred că te înţeleg. Tatăl meu este foarte bogat, dar nu suntem de viţă nobilă şi nu ne putem considera egali cu cei din societatea înaltă pe care totuşi o frecventăm. Cu toate acestea pielea nu ni s-a îngroşat din cauză că sângele care ne curge prin vine nu este albastru. Ştiu că te consideri defavorizată de soartă, pentru că te comporţi ca o adevărată doamnă şi ai educaţie.

Astfel se face că mi-am dorit să vii la bal, să porţi această rochie, să arăţi ca o doamnă adevărată ceea ce eu nu voi fi niciodată cu toate rochiile mele fine.

Dragă miss Bird, dacă te-am ofensat

trimiţându-ţi rochia fără cartea de vizită cu numele meu - dar mi-am imaginat că n-o vei accepta tocmai pentru că vine de la o străină - aşa cum mi-a spus şi domnul Havering, te rog din toată inima să mă ierţi. Mama, care a aflat între timp ce am făcut, spune că am exagerat, dar eu te aştept totuşi la balul de marţi în toată frumuseţea ta.

Cu cele mai bune urări,
Aurora Baines

Capitolul 6

Miss Ferris nu era de acord ca Jane să meargă la bal.

- Nu te mai înţeleg, verişoară Hannah. Eşti companioana mamei dar nu vrei să mergi pentru că te ţii mare; miss Bird este companioana mea, dar spui că nu e bine să meargă pentru că nu are ce căuta acolo, fiind prea umilă.
- Eu sunt din familie, Arabella. In această calitate, nu vreau să merg în casa unei femei vulgare ca Baines...
- Dar mama de ce merge?
- Bătrâna lady Mellowes nu merge.
- Ce să facă acolo o femeie bătrână cu un picior bolnav? Ar trebui să-l chemăm şi pe lordul Brunel, ar face o pereche grozavă. Oricum, mama merge, eu o însoţesc iar miss Bird merge cu noi.
- Cu penele de împrumut...
- Penele sunt ale ei, evantaiul al ei, la fel şi florile şi mama i-a dăruit o brăţară cu perle mici pe un lanţ de argint.
- Penele fine fac pasărea să fie foarte rară, bodogăni Hannah. Dar pasărea în sine nu mai contează pentru că penele oricum i se smulg...

Cu toate acestea, seara, Hannah bătu la uşa lui Jane care se îmbrăcase.

- Am venit să văd dacă ai nevoie de ajutor. Payne trebuia să vină să-i aranjeze părul Arabellei, dar văd că nu le place cum a ieşit coafura. Văd că ai fost mai pricepută decât coafeza şi te-ai aranjat foarte frumos.

Jane pusese schiţa făcută de Callie sprijinită de

oglindă şi făcuse tot posbilul să obţină coafura realizată de el. Strânsese părul spre spate într-un inel de argint pe care-l scosese de la o rochie veche apoi coada o adusese pe lângă ureche spre faţă ceea ce-i dădea un aer deosebit.

Miss Ferris o puse să facă un pas înapoi pentru a o studia mai bine:

- Cea care a lucrat aceasta rochie s-a grăbit, desigur, văd după cum este finisată dar neavându-ţi dimensiunile cred că a ieşit destul de bine.

- Am observat că miss Baines mă studia în ziua aceea în magazin. Cred că-mi aprecia măsurile.

- Da, a nimerit destul de bine. Cu toate acestea, este o tânără vulgară, atât ca figură cât şi comportament.

- Dar nu ca spirit, s-a purtat cu multă delicateţe faţă de mine.

- Da, cu delicateţe! exclamă Hannah Ferris. Ţi-a trimis o rochie de unde numai Dumnezeu ştie, încât te-a făcut să crezi că este de la vreun admirator secret. Dar când Jane vru să-i răspundă, Hannah scoase o cutie mică. Uite eu sunt mai directă. Sunt prea bătrână să le mai port, ţi le dăruiesc. Sunt pentru o tânără, iar dacă tot te-ai decis să te transformi din vrabie în păun, îţi vor fi de folos.

Era un şirag dublu de perle.

- Miss Ferris, nu le pot primi! Mulţumesc din toată inima, dar nu le pot primi!

- Nu? Dar ai primit darurile celorlalţi!

- Dar acestea sunt de valoare!
- Nu le mai pot purta nu sunt pentru vârsta mea. Desigur, dacă nu vrei să le accepţi...
- Dar nu eraţi de acord să merg la bal...
- Nu sunt de acord ca guvernanta să meargă ca prietenă de familie şi nici ca familia noastră să viziteze asemenea oameni. Dar dacă tot vrei să mergi măcar să fii îmbrăcată cum trebuie. Să vedem cum îţi vin, zise ea. Şi nu-mi mai mulţumi, lasă-mă să ţi le pun. Şi grăbeşte-te doar nu vrei s-o laşi pe lady Mellowes să te aştepte.

Jane o urmă cu inima înduioşată de gestul ei neaşteptat.

***

Casa familiei Baines era mare şi întortocheată din cauza multor încăperi adăugate după ce familia achiziţionase casa.

Doamna Baines, care era o femeie simpatică şi cu simţul umorului, le explica tuturor că apucaseră să cumpere casa înainte de a şti cum trebuie să arate o casă de oameni cu stare. Bietul Baines declară că nu stă confortabil în acele scaune cu picioarele foarte înalte şi sunt sigură că le va rupe imediat.

Oricum, când eşti la Roma, trebuie să te comporţi ca romanii sau să nu te integrezi deloc; iar de dragul Aurorei trebuie să devenim romani, ca s-o pot mărita cu vreun Cezar. Şi mă tem că şi atunci trebuie să continuăm să păstrăm aparenţele.

- Iar eu ce să fac cu vreun coronet cu sânge albastru, mamă? interveni Aurora.

Sala de bal era enormă, construită special pentru debutul în societate al Aurorei. Poate că şi numărul candelabrelor era cam mare, ar fi obiectat doamnele adevărate, deşi erau oarecum încântate că puteau să-şi aducă fiicele gata de măritiş într-o casă unde puteau fi sigure că vor întâlni toţi bărbaţii eligibili.

Şampania era de cea mai bună calitate, iar după câteva pahare casa li se păru un palat de cleştar, iar masa servită într-un salon elegant cu mâncare foarte bună.

Lumea începu să se întrebe cine era tânăra frumoasă care o însoţea pe lady Mellowes cea tânără. Pe Arabella o cunoşteau. Femeile o priviră imediat ca pe o potenţială rivală.

Dominic le aştepta pe treptele de marmură de la intrare pentru a le înmâna florile abia culese din seră.

Arabella era îmbrăcată în roz, cu o ghirlandă de frunze de laur; era toată numai freamăt.

Dominic o sorbea din priviri.

Lady Mellowes, la fel de frumoasă ca fiica ei, coborî din trăsură într-o rochie de culoarea caisei cu dantelă irlandeză. Şi după ele Jane Bird.

Miss Jane Bird, miss Dove, îmbrăcată în mătase de culoarea penei de porumbel cu umbre albăstrui şi verzi cu şiragul de perle cu părul foarte frumos pieptănat.

Când o văzu, Dominic rămase fără grai, cu buchetul în mână. Callie, care-l văzu luă florile şi i le întinse.

- Eşti tabloul meu care parcă a prins viaţă, zise el. Mi se dovedeşte în cele din urmă că sunt un mare artist!

- Porumbiţa noastră arată superb, zise lady Mellowes.

- Şi eu arăt la fel de frumos, o auziră deodată pe Arabella.

Callie, care se afla în urma ei cu Jane, îi spuse:

- O, draga mea, fii atentă să nu te bazezi prea mult pe
asta.

- N-am arătat niciodată aşa în viaţa mea, spuse ea cu simplitate, de aceea vreau să mă bucur de aceste clipe.

- Da, bucură-te, draga mea. Aceste clipe nu vor dura şi trebuie să ne bucurăm de ele atât cât putem. Momentele noastre de glorie sunt atât de puţine! Nu lăsa nimic şi pe nimeni să ţi le tulbure. Pentru mine vei fi întotdeauna draga mea prietenă miss Dove, mica guvernantă; femeia frumoasă care eşti, este imortalizată în acel tablou.

Aşteptau alături de alţi invitaţi să se facă prezentările. Urmară priviri curioase, şoapte, întrebări mai mult sau mai puţin discrete. Apoi privirile tuturor se opriră asupra Arabellei, recunoscută ca frumoasa acelor ţinuturi, apoi trecură rapid asupra tinerei cu părul strâns, cu gâtul lung ca al unei lebede, cu rochia de mătase. Toţi începură să se întrebe:

- Cine este frumoasa?

Iar Arabella privea în jur căutându-l din priviri pe Richard.

- L-aţi văzut? Unde este?

Şi el era acolo. Vorbea sprijnit de un pilon cu paharul de şampanie în mână, înalt concentrat asupra figurii unei tinere mici de statură cu ochii albaştri care-i zâmbeau.

- Eşti frumoasă, încântătoare....

Aşadar onorabilul Richard Havering conversa cu Clarisa Cine Ştie Cum, sau cu miss Rutherford... Nu putea fi doamna Edgar Worchester, sau cea din Mayfair. Poate era tânăra din strada Capsicum... oricum Richard Havering o privea încântat şi fericit de cucerirea făcută.

Lady Mellowes trecu pe lângă cei doi fară a fi observată. Arabella o urmă cu capul sus, demnă, iar Jane trecu muşcându-şi buzele.

în clipa aceea, el ridică încet capul şi o văzu. Nu putu să nu exclame:

- Dumnezeule!

Partenera lui fu uimită.

- Ce-ai spus?

- Am spus ceva? zise Havering. A fost doar o exclamaţie de durere pentru că m-am lovit de pilonul din spate. Aş vrea să te conduc la familia ta pentru a mă duce să-mi scot aşchia care probabil mi-a intrat în mână.

Operaţiunea în sine nu dură mult pentru că după câteva secunde se afla în faţa ladyei Mellowes.

- Arătaţi minunat, alteţă, o complimentă el. Poate pentru că aţi adus aceste două flori cu dumneavoastră, sau mai bine zis, aceste două porumbiţe?

- Tocmai am trecut pe lângă locul în care îi făceai curte unei alte porumbiţe, i-o reteză Arabella.

- Acea porumbiţă nu-mi aparţine, este logodită cu norocosul sir Edward Lasalle.

- Te voi seconda, interveni Callie, în cazul în care acesta te va provoca la duel.

- Dar mi-am amintit că mi s-a promis un dans... zise el făcând o plecăciune în faţa Arabellei.

Figura acesteia se lumină deodată de fericire.

- Da, sigur că accept!

Havering îşi opri privirea asupra programului prins de mâneca rochiei lui Jane.

- Aş putea spera la un vals? Primul este angajat deja dar cel de după masă?

- O, Richard, o domnule Havering, întotdeauna valsezi doar cu mine!

- Bine, atunci ultimul vals?

- Şi galopul de la sfârşit?

- Arabella, interveni lady Mellowes cu tărie. Te comporţi ca un copil. Apoi i se adresă lui Havering: două dansuri sunt de-ajuns. Nu vreau să se comenteze pe seama voastră.

- Dacă s-ar vorbi despre mine şi miss Mellowes, ar fi cea mai mare fericire pe care aş putea s-o am.

După plecarea lui Havering, lady Mellowes i se adresă Arabellei:

- Acest bărbat ştie cum să trateze femeile, este un cuceritor, fii atentă!

Dominic luase cartea de vizită a Arabellei unde-şi înscrisese câteva dansuri, apoi i se adresă Janei:

- Miss Dove, aş putea spera la primul dans?

- Aş fi foarte încântată.

- Nu trebuie să-i mulţumeşti unui bărbat pentru că vrea să danseze cu tine, zise Arabella râzând. El trebuie să-ţi cadă în genunchi să te implore. Tu doar acceptă-l cu graţie.

- N-am văzut adineauri făcând asta cu Havering, zise Dominic privind-o lung fără urmă de zâmbet.

Arabella fu luată prin surprindere.

- A, doar pentru că este un bun dansator!

- Da, vrea să se asigure că nu-şi va irosi talentul, zise şi lady Mellowes. Aurora Baines străluceşte de fericire, s-a înscris şi la lady Caroline Leslie, iar acum văd că exersează cu miss Feathers. Dar mă tem că-şi iroseşte vremea. Domnul Feathers nu are bani.

- Mamă, nu-l insulta! sări Arabella. Nu curtează doar fetele cu bani.

- Consider că are un dar special de a găsi tinerele cu avere.

- Crezi că este vreuna aici fără bani?

- Eu sunt cea fără, declară Jane, şi pe mine m-a găsit. Mi-a cerut două dansuri, nefiind obligat... nimeni nu poate pretinde c-a făcut-o pentru banii mei.

Mai apărură şi alţi tineri solicitându-le câte un dans.

- Vezi ce succes ai, îi spuse Arabella lui Jane. Ai toate dansurile angajate.

- Vin toţi la tine în primul rând; eu mă mulţumesc doar cu ceea ce rămâne.

Deodată spre ele se îndreptă Aurora Baines, într-o

rochie albă, simplă. Figura ei era foarte zâmbitoare.

- Arăţi extraordinar în rochia asta miss Dove, i se adresă ea lui Jane. Toată lumea te admiră şi am fost întrebată de mulţi domni cine eşti. Le-am spus că faci parte din suita ladyei Mellowes, zise ea un pic stânjenită.

- Iar eu voi spune în ce calitate, completă Jane.

Dansul cu Dominic fu o adevărată plăcere, deşi se simţi
ciudat fiindu-i acordată prea multă atenţie. O căută din priviri pe Arabella, fiindu-i teamă că aceasta şi-ar putea manifesta gelozia, dar aceasta se afla în braţele lui Havering şi nu avea ochi pentru nimeni altcineva.

- Arabella are dreptate, zise Dominic, Havering este un foarte bun dansator.

- Sper că aşa este, pentru că voi valsa cu el.

Jane dansă apoi cu domnul Foster, căruia îi spuse că era guvernanta Arabellei, apoi cu lordul George Chalmers, fiul unei ducese. Acesta, aflând că este guvernantă păru foarte încântat de ea şi chiar îi mărturisi că mama lui caută peste tot o tânără ca ea pentru a-i educa fiul.

Când se întoarse la lady Mellowes aceasta observă:

- Porumbiţa noastră şi-a întins aripile şi arată acum ca pasărea paradisului.

- Mai bine zis ca o biată porumbiţă care se află în paradis pentru o oră. Jane simţi cum inima începe să-i bată necontrolat doar la gândul că urma să danseze cu el...

De ele se apropia din cealaltă parte a sălii de bal un bărbat mic de statură, slab, care şchiopăta, având o malformaţie la piciorul stâng. Se sprijinea într-un baston cu frumoase încrustaţii de argint. Avea un chip atrăgător, era foarte îngrijit îmbrăcat dar nu i se putea ghici vârsta. Nu avea chipul ridat de vreme ci de urmele unei suferinţe care se citea în ochii lui albaştri. Se înclina în faţa lady-ei Mellowes.

- Sper că înălţimea voastră n-a uitat întâlnirea de la ducesa de Graham.

- Sigur că n-am uitat-o, zise lady Mellowes, cine ar uita o întâlnire cu sir Frederick Travenne?

Era evident că acesta, deşi cam mic de statură, era preferatul doamnelor mai în vârstă.

- îmi amintesc foarte bine, sir Frederick, mai ales că mi-aţi promis atunci să-mi arătaţi într-o zi Robin Grange, care după cum ştim cu toţii este un miracol al frumuseţii.

El făcu o plecăciune în faţa doamnei.

- Da, este o casă agreabilă, doamnă; este adevărat că fiind un cunoscător de artă apreciez întotdeauna frumosul. El se adresa ladyei Mellowes, dar o privea pe Jane. Am observat că frumoasa domnişoară care se află alături de dumneavoastră nu dansează acest dans. Nu m-am apropiat mai înainte pentru că nu pot dansa; aş putea s-o invit la masă?

- Da, sir Frederick, sunt sigură că miss Bird va fi onorată.

- Miss Bird, permiteţi să vă smulg din acest

moment de solitudine?

Pe când se îndreptau spre salonul în care se servea masa, Jane găsi că era potrivit să-i spună că era guvernantă în serviciul Arabellei Mellows. El nu reacţionă. Apoi, după câteva clipe, îi spuse foarte calm:

- De ce mi-aţi făcut această mărturisire, miss? Aţi crezut că voi fi dezamăgit?

- Sau veţi considera prezenţa mea în această companie un afront.

- Biată miss Bird! Ce mult trebuie să suferi! Vorbesc pentru că la rându-mi am fost umilit de multe ori din cauza defectelor mele fizice. Miss Bird eşti atât de frumoasă şi delicată, ai fost născută pentru a te bucura de toate frumuseţile vieţii.

- Nu mă pot plânge de felul în care sunt tratată în familia Mellowes.

- Iţi închipui cum mă simt eu, continuă el de parcă n-ar fi auzit vorbele ei, când toate tinerele întorc capul la vedere mea, de teamă că ar putea fi forţate să danseze cu mine. Cu toate acestea am şi eu micile mele satisfacţii. Toate mamele care n-au reuşit să-şi mărite fiicele, speră la mine, aşteptând ca din cauza sănătăţii mele precare să mor mai repede şi să le las foarte repede văduve...

Sir Frederick o invită după masă să iasă puţin afară la aer curat, iar el porni şchiopătând sprijinindu-se în bastonul sculptat, iar ea îşi strecură braţul sub al lui. Sir Frederick îi vorbi de casa lui de călătoriile sale, apoi despre colecţia de tablouri

- Am adus cu mine o mare bucurie pentru sufletul meu, o Madona din Italia, a lui Bellini. L-am consultat pe Richard Havering care este considerat expert în restaurări şi sper că mă va ajuta. El nu observă cum buzele ei tremurară uşor la auzul numelui bărbatului iubit. Dar schimba subiectul discuţiei. Jane îi povesti despre viaţa petrecută alături de mătuşa ei cea bigotă.

- Nu puteai să scapi din acea colivie de disperare?
- Cum aş fi putut? îi datoram atât de mult! Simţeam obligaţia să-mi exprim gratitudinea.

După câteva clipe, el o privi lung şi o întrebă:

- Dacă voi spune ceva... nu mă vei înţelege greşit? Sora mea locuieşte cu mine; este mai bătrână şi văduvă, dar sper că va fi întotdeauna aşa cum este azi. Tocmai de aceea îndrăznesc să-ţi fac o propunere; dacă vreodată vei fi la nevoie şi vei avea nevoie de un adăpost, apelează la noi. Nu avem în comun decât mândria rănită. Nu te vom dezamăgi. Cu aceste vorbe, se ridică şi se duse să-i aducă puţină apă cu gheaţă.

După plecarea lui, Jane auzi fără să vrea o şoaptă:

- O guvernantă?
- Da, la lady Mellowes. Nu are nici un ban!
- Şi nici foarte prietenoasă nu este! răspunse o voce care era a lui Richard Havering.

Sir Frederick se întorcea cu un servitor cu răcoritoare. Pentru Jane magia balului se spulberase. Sir Frederick îi spuse:

- Oricât mi-ar părea de rău trebuie să te conduc la lady Mellowes pentru că reîncepe dansul.

***

Jane se aşeză lângă aceasta cu vorbele acelea care-i răsunau în minte. Nu are nici un ban! Şi nici nu este prea prietenoasă!

Şi urma dansul cu Havering!

El o prinse cu mâna de talie şi o fixă cu ochii lui albaştri. Nu rostise o vorbă, ci doar venise spre ea,

făcuse o plecăciune şi o condusese pe ring.

- Cum ar putea dansa o porumbiţă decât ca o mică pasăre uşoară... Sub pene parcă n-ar fi nimic...

Ea vru să-i răspundă, dar nu putu; era atât de bulversată de discuţia pe care o surprinsese... în jurul lor, perechile se roteau în vârtejul dansului.

- De ce eşti atât de tăcută?

Jane îşi simţea inima plină de durere, de dezamăgirea de a fi trecut prea repede de la o scurtă revelaţie a frumosului la durere şi umilinţă. De aceea, îi spuse:

- Nu prea ştiu ce aş putea spune.
- Am putea vorbi despre felul minunat în care arăţi. Cum te admiră toată lumea...
- Da, zise ea cu amărăciune, am auzit câte ceva.
- Te-a supărat cineva? El o trase mai aproape, de parcă ar fi vrut chiar s-o strângă la piept; te-a jignit cineva? Din cauza situaţiei tale...?
- Nu, am spus tuturor foarte franc de la început despre ce este vorba, că sunt guvernanta domnişoarei Mellowes că nu am bani. Ar fi vrut să adauge: nici amabilitate.
- în acest caz, nu poate decât să-mi pară rău că eşti nefericită.
- Sunt fericită şi aşa în penele astea de împrumut, cu toate tinerele astea urmărindu-mă cu invidie.
- Sunt geloase pe frumuseţea ta.
- Da, sunt conştientă de acest lucru şi-l accept ca atare.

El o privi ciudat: ce se întâmplase cu timida şi resemnata

miss Dove?

- Nu-mi pasă de această rochie atât de admirată! Nu-mi pasă de ea! zise Havering.

- Nici mie de opinia dumitale domnule! De fapt, nici nu ţi-am cerut-o!

- Miss Dove! exclamă el, şocat.

Jane ştiu că pălise şi observă acelaşi lucru şi la el.

- Imi cer scuze, n-am vrut să fiu brutală, dar toată lumea a admirat rochia mea. Mi-a fost dăruită cu multă dragoste şi amabilitate...

- Şi asta te-a făcut să vii la bal, zise el încet. Ar trebui să-i fim recunoscători. Cu toate acestea nu pot decât să spun că deşi îţi vine bine eu ţi-aş fi ales altceva. Rochia asta este prea colorată nu aşa ceva aş fi ales eu pentru tine. Mi se pare prea puternică pentru tine, te-a absorbit cu totul. Eu te-aş fi îmbrăcat în culori mai estompate în portocaliu pal şi auriu pentru a-ţi pune în valoare tenul deschis. Iţi stă cel mai bine în griul tău pal.

Şi muzica se termină, iar el o conduse spre locul în care se aflau lady Mellowes şi Arabella.

Restul serii trecu fără alte probleme iar în urechi continuară să-i răsune vorbele auzite fără să vrea: este o simplă guvernantă, nu are nici un ban...

Apoi vorbele lui: îmi placi mult în culori mai estompate. Gri şi auriu...

Acest bărbat simte că trebuie să cucerească orice femeie, asta este, îşi spuse ea simţindu-şi inima foarte grea.

Capitolul 1

Ambele domnişoare se treziră târziu a doua zi, cu permisiunea înălţimii sale.

Arabella strălucea de bucurie, Jane abia îşi ţinea ochii deschişi, visând la dansul cu cel al cărui suflet părea pierdut, el cu care fiecare femeie din încăpere ar fi vrut să danseze.

Jane încerca să atragă atenţia Arabellei la lecţiile care se desfăşurau, dar aceasta o întrerupea mereu amintindu-şi câte ceva despre Havering.

- Ai observat că erau domnişoare care făceau totul pentru a fi disponibile? Acea miss Feather, nesemnificativă de altfel, cu care Richard a dansat de trei ori! Lui nu-i pasa de ea şi îi arată asta la fiecare pas. Nici măcar de averea ei nu-i pasă, deşi este bogată precum Cresus...
- Apropo, Arabella, cine a fost Cresus?
- Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă bate la cap cu astfel de amănunte chiar după bal! A fost un tip bătrân şi bogat care a nesocotit sfaturile altuia şi mai bătrân numit Solon, deşi toată lumea trebuie să-i asculte pe cei bătrâni şi bogaţi. Chiar şi pe tine miss Bird te-am văzut discutând cu sir Foster.
- Dar el nu are nici treizeci de ani! ripostă Jane.
- Poate, admise Arabella şi nu are picior de lemn. Toate mamele cu fete nemăritate îl adoră, deşi nu mai este tânăr şi nici nu dansează. Are o casă ca un muzeu iar tot ce se află acolo este perfect. Până şi calul său este unul pur-sânge.

- Ce chef de vorbă ai în dimineaţa asta, Arabella!

- De fapt, voiam să aflu dacă dansând cu El ţi-a spus ceva despre mine? Te rog să-mi redai cuvânt cu cuvânt.

- Dacă la domnul Havering te referi, n-a menţionat numele tău.

- Da, a păstrat toată drăgălăşenia pentru mine. Dansează ca un înger, aşa este? Iar pe terasă mi-a prins mâna în palmele sale...

- Tu i-ai întins mâna, Arabella, lucru nepotrivit unei domnişoare.

- A luat-o, a păstrat-o în mâinile sale, mi-a spus că arăt nemaipomenit...

- Cam aceleaşi vorbe mi le-a spus şi mie, numai că a mai adăugat că arăt ca o porumbiţămică şi cenuşie...

- Dar nu toate porumbiţele sunt cenuşii, iar rochia ta avea culorile unei alte specii.

- Despre rochie a spus altceva, că nu-i place.

- Cam lipsit de amabilitate! Nu este aşa de obicei; el face complimente tuturor. Ba chiar pe o femeie care nu iese în evidenţă prin nimic o complimentează şi mai mult pentru a o face să se simtă bine. Miss Frere mi-a mărturisit că i-a spus că mâinile ei sunt ca nişte ciupercuţe albe; şi aşa este sunt singurul lucru plăcut la ea.

- în afara averii?

- Richard nu se gândeşte la bani! Niciodată nu atinge acest subiect!

- Cu femeile n-o face în mod deschis dar numai la

asta se gândeşte?

- Miss Dove, observ că nu-ţi place Richard!

- Nu am încredere în el, şi cu asta să ne apucăm de lecţii.

***

Callie sosi la casa familiei Mellowes alegând drumul cel mai lung pentru a asculta impresiile celor care fuseseră la bal. El însuşi fusese foarte reţinut şi nu invitase pe nimeni la dans. După ce observase că miss Dove îşi completase numărul de dansuri se făcuse nevăzut petrecându-şi seara alături de tineri defavorizaţi de soartă ca şi el.

- Mica miss Frere este încântătoare.

- Şi are mâinile ca nişte ciupercuţe...

El ridică o sprânceană.

- Da, este o descriere foarte bună. Apoi o întrebă; de unde ştiţi cum arată palmele lui miss Frere?

- Sunt mult prea pline de bijuterii. Arabella a studiat-o la bal pe când dansa cu Richard Havering. De ce altceva ar fi dansat cu ea?

- Richard i-a spus lui miss Dove că nu-i place rochia. De aceea este pornită împotriva lui.

Ziua fu ploioasă aşa că rămaseră în casă în încăperea numită „de şcoală“ unde li se servi cafeaua.

- De ce nu i-a plăcut rochia lui Havering? întrebă Callie brusc. Alţii au admirat-o!

Jane era tăcută, o durea capul şi nu se simţea bine.

- I s-a părut nepotrivită. Şi poate aşa era. Nimeni n-a întrebat-o pe Cenuşăreasa dacă nu-i este mai bine la

gura focului. N-am făcut bine c-am intrat într-o lume căreia nu-i aparţin.

- Vei intra curând în ea şi-ţi vei găsi locul, protestă Arabella. Miss Bird a primit deja două cereri în căsătorie la bal, Callie.

- Arabella, am glumit!

- Nici vorbă! Am văzut cu ochii mei cum sir Rufus John te privea cu adoraţie.

- Tocmai îmi spunea cum ai cucerit toate inimile din jur inclusiv pe a lui, zise Jane amintindu-şi felul în care însuşi Dominic îi făcuse o cerere, voalată ce-i drept, în căsătorie. Apoi fără să vrea îşi aminti de vorbele pe care le auzise în timp ce aştepta să i se aducă răcoritoarele; „ nu are bani. Şi nici prea amabilă nu este, adăugase Richard Havering. Dragă Callie, de ce n-ai dansat tu cu mine? Aş fi fost în siguranţă“.

- N-ai fi fost scutită de o cerere în căsătorie, interveni Arabella.

Seara, dădură curs invitaţiei de a merge la castel. Lady Mellowes cea bătrână era dornică să afle ce se întâmplase la bal, ce oferte mai primise Arabella şi cum le răspunsese.

Dar Richard va fi acolo? Cu ochii lui albaştri, a căror culoare se schimba mult prea repede din culoarea cerului senin în cea a cerului înnorat, cu profunzimi nebănuite, destinate unei simple guvernante fără avere.

- Eu nu merg, vă mulţumesc pentru invitaţie, zise ea.

Miss Ferris, care abia intrase, îşi reluase aerul rigid la

care
renunţase cu o seară în urmă când îi dăruise perlele.

- Unde eşti atât de hotărâtă să nu mergi, miss Bird?
- Aş prefera să nu merg la castel, miss Ferris.
- Dar cine te-a întrebat ce-ai vrea să faci? Doar nu eşti invitată ca musafir acolo! Trebuie să-ţi însoţeşti pupila, atâta doar.

Era adevărul dur spus şi Jane reveni imediat la realitate:

- Aveţi dreptate, miss Ferris, îmi cer scuze.
- Dacă o seară ai fost tratată cu amabilitate de parcă ai fi fost din familie nu înseamnă că lucrurile vor continua la fel.
- Verişoară Hannah! exclamă Arabella.

Jane o opri.

- Miss Ferris are dreptate. Am uitat cine sunt. Sunt plătită să-mi fac datoria. Cred că am început să consider în mod greşit că sunt miss Dove şi am uitat că de fapt numele meu este miss Bird. Iar miss Ferris a considerat că fac o greşeală că merg la bal, şi a avut dreptate. Apoi i se adresă lui Hannah: am purtat perlele cu foarte mare plăcere, dar de acum înainte nu le voi mai purta pentru că nu voi mai merge la nici un bal. De aceea, voi considera că mi le-aţi împrumutat, cu multă amabilitate şi vi le voi returna.
- Darul este dar, miss Dove, zise Callie cu multă blândeţe. Nu este frumos să înapoiezi un dar, indiferent de condiţiile în care l-ai primit. Miss Ferris doreşte să păstrezi perlele.

- Da, păstrează-le, miss, zise Hannah Ferris şi supune-te la ordinele noastre mergând astă seara la casa cea mare cu Arabella.

- Miss Dove vino doar dacă-ţi face plăcere, zise Arabella.

Oare el va fi acolo? se gândi Jane imediat. Cum voi reacţiona când ni se vor întâlni privirile? Dacă voi roşi? Era o stare foarte confuză, dar cu toate acestea trebuia să-şi facă datoria s-o însoţească pe Arabella. Simţi dintr-o dată gratitudine pentru Hannah, a cărei brutalitate o readusese la realitate.

***

La ora ceaiului, Charles, majordomul, îl anunţă pe Rufus John care venise s-o vadă pe Arabella cu un buchet de flori în mână.

- O, Dumnezeule, după fiecare bal omul ăsta apare! Chiar trebuie să-l primesc?

Jane îl privi pe Callie aşteptând ajutorul lui.

- Nu am experienţă în problemele astea, zise ea. Trebuie să-l primească?

- Poate găsi o scuză, zise Callie ridicând din umeri. Dar n-ar fi bine s-o facă. Sir Rufus este o persoană de treabă şi mai ales este îndrăgostit de Arabella. De aceea nu este bine să-l respingă pe faţă.

- Am putea să-l primim în grup găsi Arabella ideea salvatoare. Mai era un oarecare domn Greene foarte atras de mine seara trecută; când a intrat majordomul am crezut că este Brunel, dar el n-a fost la bal, parcă.

- Nu, din cauza piciorului de lemn, nu avea cum să vină. Arabella, nu i-ai dat răspuns lui Charles.

- Bine invită-l în salon. Coborâm şi noi imediat.

Sir Rufus era acolo când coborâră ele, iar Arabella îi mulţumi pentru florile aduse. Iar apoi majordomul anunţă pe domnul Greene, după care urmă domnul Edmund Welles si lordul Faversham, urmat de George Bates, dorind cu toţii să-i vorbească Arabellei. în cele din urmă sosi şi marchizul Hawkfield care, culmea! Nu dorea să-i vorbească Arabellei ci lui miss Jane Bird....

Acesta din urmă intră în salonul în care se aflau deja ceilalţi domni şi se înclină în faţa ladyei Mellowes, care zâmbea încântată de atenţia care i se acorda fiicei sale.

- îmi permiteţi, milady? Tânăra care vă însoţea aseară mi-a furat inima....

Jane îl privi fără a spune nimic.

- Fără îndoială mama dumitale, ducesa, te-a trimis s-o recuperezi? zise lady Mellowes.

- Din contră. Mama insistă ca miss Bird să mă aducă pe calea cea bună. N-a găsit nici o altă tânără capabilă să facă acest lucru.

- Intenţiile domniei sale sunt bune, sugeră Jane, chiar flatante.

- Aş putea adăuga că gusturile noastre n-au coincis niciodată până acum?

- In acest caz, cui ar trebui să-i adresez răspunsul meu, dumitale sau mamei?

- Parcă mi-aţi promis deja balul următor! Până atunci voi încerca să-mi liniştesc singur sufletul.

- Veţi primi răspunsul la primul bal la care voi participa. Jane zâmbi cu ochii la buchetul de flori pentru care-i mulţumi. Am înţeles că nu vreţi să ajungeţi un holtei bătrân.

- Priveşte în jur, draga mea, zise acesta. In această companie, cum aş putea avea vreo şansă? Nici până acum n-am avut, zise el lăsând capul în jos.

- Şi trebuie să perseverezi? Chiar dacă asta îţi provoacă dezamăgire?

- Când bărbatul se îndrăgosteşte, nu ai ce-i face.

- La fel şi femeia. Suntem nişte biete creaturi, la cheremul inimilor noastre. Şi după cum spui, nu se poate face nimic

- Aş vrea să pun întrebări indiscrete, dar parcă vorbeşti ca o cunoscătoare, zise el.

- Iar eu nu sunt obligată să răspund. Poate peste mult timp când vei fi un holtei acrit de vreme iar eu o bătrână poate ne vom întâlni şi-ţi voi spune.

- Mă gândeam cum ar fi dacă două suflete singure şi triste ca ale noastre şi-ar uni singurătăţile? Ce spui?

Ea zâmbi.

- La primul bal la care ne vom întâlni îţi voi spune ce gândesc, astfel vei avea răspunsul meu. Jane se gândi: acest bărbat vorbeşte lucruri fără noimă; dar undeva, în tot ce spune el, s-ar putea afla adevărul la toate întrebările mele. Şi ştiu tot atunci că biata ei inimă greu încercată de sentimentele pentru Havering nu va accepta consolarea cu o persoană inferioară acestuia. Continuă să discute să zâmbească, era miss Jane Bird în umila ei rochie cenuşie lipsită de farmec în care arăta exact ceea ce era - guvernanta plătită a Arabellei Mellowes întrebându-se dacă îl va găsi acolo când va merge la casa cea mare.

Dar Richard nu mai era; plecase după cum spunea sir Dermot să ia masa cu cineva din Robinstown.

-Are pe cineva acolo un prieten, după cum mi-a spus, nu mai ştiu cum îl cheamă, parcă Yalerdor, un nume de care n-am auzit în oraş până acum. Este un prieten cam ciudat cu care Richard îşi petrece serile adesea. Acest domn Yalerdor este permanent la dispoziţia tânărului Richard care are mult de lucru aici şi n-ar trebui să-şi permită atâta timp liber.

- Dragul meu, este un bărbat tânăr, nu-l poţi condamna să se limiteze la tapiţeriile tale.

- Yalerdor, aţi spus? se trezi Callie. Ce nume ciudat! Apoi ridică privirea în sus de parcă s-ar fi luminat dintr-o dată de un gând care nu l-ar fi onorat pe Richard Havering.

Jane observă schimbul de priviri dintre Callie şi miss Ferris. Şi ea îl văzuse când merseseră să cumpere

culorile pentru lady Mellowes pe Richard dispărând misterios.

Acest Havering avea secretele sale, se gândise Hannah Ferris, care auzise că Richard vizita adesea unele doamne...

Cel care-i spusese, mai adăugase că unele erau chiar frumoase şi aparţineau înaltei societăţi. Desigur acel Yallerdor era de fapt pseudonimul unei doamne din strada Capsicum pe care Havering o vizita cu mult zel.

Arabella discută în timpul mesei cu mătuşa sa, lady Mellowes, căreia îi descrise rochiile cele mai frumoase purtate a acel bal, apoi tinerii care-i făcuseră curte.

Jane nu scoase o vorbă; nici n-ar fi simţit nevoia s-o facă aşa cum era îmbrăcată în rochia ei lipsită de culoare, de strălucire, conştientă că era acum doar guvernata Arabellei.

Dar cel puţin aici trebuie să fiu mulţumită că nu sunt desconsiderată, se gândi ea. Fusese vina acestei familii c-o împinsese spre acel bal, spre o lume căreia nu-i aparţinea.

Răspunse mai apoi cu delicateţe întrebărilor puse de lady Mellowes. Da, îi plăcuse mult balul, dar se simţise foarte obosită spre sfârşit căci nu era obişnuită să nu doarmă noaptea.

- Aşadar te-ai distrat puţin, miss Bird, deşi nu simt din glasul tău că te-ai bucurat de acest eveniment.

- Am revenit la vechea, miss Bird, milady, la rochia mea incoloră. Sunt mulţumită c-am revenit în cuibarul meu de porumbiţă.

- Să n-o crezi, mătuşă! interveni Arabella. A dansat toată noaptea şi a primit chiar cereri în căsătorie. Chiar şi eternul meu admirator sir Rufus m-a părăsit şi s-a reorientat spre miss Dove, adăugă ea fără invidie însă. Ti-l dăruiesc cu toată inima!

- Ne-ai urmărit cu atenţie, după cum văd, zise Jane. Dar bietul domn n-a făcut altceva decât să-şi verse necazul. Jane nu adăugă nimic despre invitaţia lui sir Rufus.

- Ai primit deja două cereri în căsătorie? se miră lady Mellowes.

- Ei, cel puţin aşa se laudă, răspunse Arabella, deşi până la urmă n-a rămas decât sir Rufus. Dar face cât doi pentru că este marchiz.

- Iar azi dimineaţă a venit să-şi reînnoiască cererea, zise şi lady Mellowes cea tânără.

- Un marchiz te-a cerut în căsătorie? întrebă Hannah Ferris, puţin cam neîncrezătoare. Pe tine, o guvernantă?

- Exact, o guvernantă şi în deplină cunoştinţă de cauză, doamnă, răspunse Jane, fără a fi defel ofensată. Mi-a spus că va trebui să-l ajut să se schimbe şi că mama sa, ducesa, crede că voi reuşi.

- Poate că are dreptate, admise bătrâna lady Mellowes. Ştim că eşti o tânără foarte hotărâtă. Dar fii atentă, copila mea, acest conte este un individ ciudat, deşi nu cred că este chiar un om rău.

- Din partea mea poate sta liniştit, adăugă Jane, iar bătrâna Mellowes încuviinţă de parcă ar fi vrut să spună:

ştiu încotro se îndreaptă preferinţele tale.
***
Vremea se schimbă şi a doua zi după-amiază Arabella propuse o plimbare călare.

Callie, care venise cu un mesaj de la lady Mellowes, o mai tempera pe Arabella spunându-i că Havering după ce s-a întors, a fost cu nasul mult prea sus pentru a se mai apuca de lucru la tapiţerie.

- N-are rost s-o luăm pe drumul bine cunoscut, draga mea, îi spuse el. Mai bine o luăm spre râu şi pădurile de acolo pe care miss Bird nu le-a văzut până acum.

- Pădurile lui sir Brunel!

- Exact, dar pe care le considerăm ca fiind încă ale familiei. Să nu uităm că le-a câştigat la jocul de cărţi.

- Este o datorie de onoare ca oricare alta. Mulţi tineri de familie îşi pierd astfel averile.

- Te referi la Richard, care şi-a pierdut averea la fel...

- Averea? N-am ştiu de asta! exclamă Jane.

- Da, el mi-a spus, că tot la cărţi a pierdut şi el cu patru ani în urmă tot ce i-a lăsat tatăl său.

- Mama lui mai trăieşte?

- Nu, era de mult imobilizată la pat şi a murit înaintea soţului ei. Nu ştiu dacă Richard era aristocrat pentru că nu face referire la o moşie anume prin care să poate fi identificat, dar bănuiesc că a avut o casă. După moartea părinţilor Richard a plecat în străinătate să studieze.

- Şi să toace banii familiei...

- Mda, aşa se pare, din moment ce acum lucrează pentru unchiul Dermot. Dar este competent, din

moment ce a fost solicitat să lucreze atât aici cât şi la castel. Apoi Arabella adăugă că şi el pare să se simtă ca acasă în familia lor. Dar să ne continuăm plimbarea şi s-o luăm şi pe mama să nu mai moară de plictiseală cu verişoara Hannah, cea posomorâtă.

Lady Mellowes li se alătură cu mare plăcere pentru că voia să propună chiar ea această plimbare.

Trimiseră pe cineva la casa cea mare să ceară cu împrumut o iapă blândă, Silver, pe care mai călărise. Lady Mellowes nu avea grajduri şi nici cai, în afara celor de la careta sa şi calul Arabellei.

Porniră în galop spre apă, trecură podul şi intrară în pădurile lordului Brunel. Peisajul era minunat. Frunzele căzute toamna erau uscate acum şi trosneau sub copitele cailor, clopoţeii îşi plecau capetele sfioşi, iar poteca era plină de ghiocei.

Arabella, ca de obicei, călărea calul ei cu nume ciudat, Majority; Jane returnase cu mulţumiri calul primit şi se mulţumea cu Aldebaran.

- îţi mulţumesc din suflet, îi spusese lui Dominic, dar mă simt în siguranţă cu Aldebaran nu cu Honeycomb, cu toată blândeţea ei.

- Arabella îşi făcea probleme pentru tine, zise Dominic, iar când apăru şi aceasta din spate el îi spuse:

- Tocmai îi spuneam lui miss Bird că ne îngrijorează felul în care se descurcă, deşi iapa este blândă.

- O, merge foarte bine în şa, deşi nu pare să aibă forţa de a controla un cal atât de puternic.

Jane accepta smerită complimentul observând că din dreapta Callie îi făcuse cu ochiul.

- Ai încredere în mine şi Aldebaran, domnule Mellowes.

Dar deodată iapa deveni neliniştită sărind în lături, ridicând capul în sus de parcă ar fi vrut să scape din frâu.

- Este neliniştită pentru că din cauza ploii n-a mai fost scoasă la plimbare ca înainte, explică Arabella. Chiar şi Majority începuse să dea semne de nelinişte, în timp ce Silver se uita nedumerit la cele două companioane.

- Când ieşim din pădure şi dăm de iarbă bună le lăsăm să pască şi se vor linişti, sau poate vom porni în galop?

- Ar fi mai bine să ne întoarcem, Arabella. Ne aflăm deja pe teritoriul lordului Brunel.

- Mamă, ai vrea să te lipseşti de bucuria unei întâlniri cu acesta? Ce-ar fi ca Majority să mă arunce din şa chiar în faţa lui? Mă va ridica în braţe... o, am uitat că nu poate s-o facă, ba nu... îşi va chema slugile să mă ducă la castel, unde mă vor întinde pe pat aşteptând să-mi recapăt cunoştinţa. Eu voi zăcea acolo cu chipul meu de crin, el se va îndrăgosti pe loc şi se va oferi să-mi înapoieze pământurile familiei, vitele, mlaştinile... Arabella începu să râdă şi fără să-şi dea seama înfipse degetele în coama iepei care dădu urechile pe spate şi porni în goană.

Jane porni după ea, speriată.

Numai într-un târziu realiză că fusese o greşeală, dar ce putea face altceva, de unde să ştie că acea potecă prin pădure era atât de lungă?

La un moment dat, observă că Arabella pierduse controlul calului şi se clătina în şa ca o biată floare ruptă din rădăcină în costumul de călărie din catifea, cu pălăria cu pene dată pe spate si părul curgându-i râuri pe umeri. Ţinea însă bine de frâu si alerga tot mai repede.

- Mergi într-o parte! îi strigă Jane încercând s-o ajungă din urmă să prindă de frâu. Dar cărăruia se îngustă tot mai mult si cu cât se apropia mai tare de iapa Arabellei aceasta se speria si galopa scoasă din minţi.

In spatele ei o auzea pe lady Mellowes care încerca să le ajungă dar se vede că nu-i era posibil.

Jane se gândi că în curând urma să ajungă la o păşune după cum spusese Arabella şi ce se va întâmpla acolo? Vor da ochii cu lordul Brunel?

In cele din urmă la capărul cărăruii pe care se avântase Arabella să făcu lumină şi se văzu o mare de iarbă înconjurată de pădure. Acum era momentul s-o ajungă pe Majority pe care Arabella n-o mai putea controla si s-o apuce de frâu. Dar imediat ce ieşiră la lumină se întâmplă ceva ciudat: iapa Adorabellei în loc să alerge în continuare sau să se bucure de iarbă se întoarse pe cărăruia pe care venise unde dispăru cu stăpâna ei care abia se mai ţinea în şa.

Aldebaran, descumpănită de mişcare necheză lung,

se cabră apoi rămase pe picioarele din spate iar Jane îşi pierdu echilibrul şi căzu. Iapa se ridică repede şi-şi văzu de drum.

Lady Mellowes o prinse de frâu, opri iapa pe care călărea şi îngenunche lângă Jane. Aceasta deschise ochii:

- Sunt bine, înălţime, doar şocată puţin... Când ridică încet capul, văzu un călăreţ ieşind din pădure venind spre ele.

El opri calul şi coborî.

Lady Mellowes îi spuse impacientată:

- Vă implor s-o ajutaţi! Dar mai înainte ajutaţi-mă pe mine să încalec!

El nu puse nici o întrebare întinse mâna pentru ca lady Mellowes să poată urca în şa şi zbura peste câmp spre cărăruia pe care o luase iapa cea nărăvaşă.

Era o figură uscăţivă, un bărbat cu părul negru, fără nici un fir alb. Avea nasul lung şi fin, sprâncenele frumos conturate, ochii îi erau de culoarea fumului. Avea mâini mici dar puternice şi o ridică destul de uşor de la pământ. Jane ridică privirea întâlnind ochii lordului Brunel.

- Nu face nici o mişcare, miss, zise el. Sunteţi rănită, vă doare ceva?

Ea scutură din cap.

- Nu, sunt doar şocată.

- Ce s-a întâmplat?

- Calul s-a ridicat pe picioarele din spate şi m-a trântit. El cum este?

- Ca şi dumneata, puţin şocat. Dar acum ce voi face cu dumneata?

- O, dacă aţi avea amabilitatea de a mă duce la casa ladyei Mellowes!

Jane încercă să se ridice, dar simţi că va leşina.

- Nu vă simţiţi încă bine...

- M-aţi putea ajuta să urc pe cal?

Brunel o ajută ridicând-o de mijloc, apoi încălecă pe propriul său cal şi porni alături de ea spre cărăruie, caii mergând foarte aproape încât el s-o poată sprijini.

Jane ridică încet capul doar când văzu că iapa ei era condusă spre grajduri şi se relaxă sprijinindu-se de braţul acelui bărbat. Acum nu mai exista nici un pericol. Când grăjdarul se apropie, ea îi zâmbi:

- N-am păţit nimic, Stone, sunt doar şocată.

- Am auzit c-aţi fost foarte curajoasă, miss.

- Aşa este, susţinu şi lordul Brunel, care o ajută să coboare.

Hannah Ferris veni repede spre ei urmată de lady Mellowes. Lordul Brunel eliberă strânsoarea şi le salută pe cele două doamne:

- Lady Mellowes! Miss Ferris!

- Lordul Brunel! Vă mulţumim! Se simte bine? strigă lady Mellowes agitată.

- Nu are nici o rană, este poate puţin zgâriată şi şocată...

Cele două veniră s-o sprijine pe Jane.

Lady Mellowes nu mai contenea cu mulţumirile faţă de lordul Brunel.

- Vă rog, intraţi puţin pentru a-mi putea exprima recunoştinţa.

- Vă mulţumesc pentru invitaţie, dar nu este cazul, zise el pe acelaşi ton rece. Sunt sigur că vă veţi simţi mai bine dacă veţi rămâne singure. Apoi îşi luă rămas bun spunându-le: mă bucur c-am putut fi de folos.

- Ne-aţi fost cu adevărat şi nu ştim cum să vă mulţumim. Poate veţi veni mâine? murmură lady Mellowes pentru că nu îndrăznea să facă invitaţia pe un ton normal. Poate veţi voi să vedeţi ce face bolnava... astfel ne vom putea exprima şi noi gratitudinea...

El făcu o plecăciune, luă frâul din mâna grajdarului şi urcă în şa fără nici un ajutor. După ce ridică pălăria în semn de salut, plecă.

- Ce-am făcut de l-am ofensat pe acest domn? se întrebă lady Mellowes.

***

Lordul Brunel reveni a doua zi după amiază.

- Milady, a venit lordul Brunel şi întreabă de miss Mellowes.

Se aflau toate în salonul unde Jane sta culcată pe o sofa, Arabella era la picioarele ei, discutând şi rediscutând nefericita întâmplare şi intervenţia lordului Brunel.

- S-a descurcat foarte bine, ajutând-o pe micuţa noastră miss Dove.

Miss Dove, cea care salvase viaţa preţioasei ei fiice, miss Dove, cea gata de orice sacrificiu! Era normal ca mama Arabellei să fie plină de recunoştinţă şi admiraţie.

- Spui că ţi s-a părut frumos?

- Ca un zeu grec, zise Jane. Chiar aşa afectată de căzătură cum eram.

- Am crezut că este mai bine să te las pe mâinile lui, draga mea, pentru a mă duce s-o salvez pe Arabella.

- Dragă mamă, ceea ce ai făcut a fost foarte înţelept, deşi începusem să-mi recapăt controlul asupra lui Majority.

- Mi s-a părut un bărbat foarte sobru, mult prea rece, pentru a-mi fi pe plac. întotdeauna a fost aşa neprietenos, zise lady Mellowes. Şi foarte rezervat. Mi-amintesc că era la fel şi acum zece ani când i-a murit soţia şi a plecat în străinătate.

- Nu s-a mai întors de atunci?

- Foarte rar, pentru a rezolva afacerile moşiei şi nu l-am văzut atunci.

- Probabil pentru că eram prea tânără şi nu puteam fi sacrificată, miss Dove, interveni Arabella. Acum se vorbeşte că nu va mai pleca de aici.

- Nu-ţi cere nimeni, Arabella, să te sacrifici, o opri Hannah Ferris. Dacă familia ar avea convingerea că o astfel de căsătorie te-ar face fericită, familia ar încuraja-o. Dar după comportamentul lui rece şi mult prea rezervat, se pare că nu-l vom revedea prea curând, adăugase lady Mellowes.

In clipa aceea, majordomul le anunţă că lordul Brunel sosise în vizită la miss Mellowes.

Hannah şi lady Mellowes schimbară priviri nedumerite, se ridicară şi porniră spre hol.

- Vă mulţumim pentru vizită, dar pentru a lămuri

orice neînţelegere, vă spunem că tânăra care a căzut de pe cal n-a fost miss Mellowes, ci companioana şi guvernanta acesteia.

Se lăsă tăcere.

Apoi, o voce gravă:

- In acest caz, am venit să mă asigur că guvernanta lui miss Mellowes este nevătămată.

- O, desigur, lady Mellowes, este încântată să vă primească.

Lordul Brunel intrase deja, înclinându-se în felul său rece.

Era foarte înalt, avea un nas fin, ochii strălucitori, vii.

Lady Mellowes se ridică să-l întâmpine; Arabella uimită şi ea de bărbatul frumos care intrase, roşi puţin în confuzia generală.

Jane ar fi vrut să se ridice, dar el o opri.

- Rămâi acolo, miss, altfel mă obligi să mă retrag pentru a nu te incomoda.

- Da, te rog, miss Dove, nu te mişca, zise şi Arabella.

Lady Mellowes adăugă:

- O preţuim şi mai mult pe miss Bird după ce a făcut totul pentru a-mi salva fiica.

El se înclină, ridică din sprâncene de parcă ar fi cerut permisiunea, trase un scaun lângă sofaua pe care stătea Jane: sper că-ţi vei reveni curând, miss!

- Cred că aşa va fi, milord: trebuie să vă mulţumesc pentru ajutor.

- Aş dori să aflu întreaga istorie. Miss Bird a trebuit

s-o salveze pe miss Mellowes? Brunel o privi pe Arabella cam fără interes, apoi pe Jane. Aceasta căută ajutor la lady Mellowes care interveni.

- Calul fiicei mele s-a speriat, miss Bird s-a dus după ea, dar n-a mai putut să-şi stăpânească propriul cal, care s-a ridicat în două picioare şi a aruncat-o din şa.

- Chiar atunci am observat că se întâmpla ceva, zise el adresându-se Janei. Nu prea aveaţi şansă de scăpare, miss, cărăruia era foarte îngustă.

- Dar am scăpat totuşi graţie dumneavoastră. Miss Mellowes a avut mai mult de pătimit.

- Nu mi s-a întâmplat mare lucru, numai că am făcut un galop forţat prin pădurile lordului Brunel, apoi peste câmp şi iar pe cărăruie. Iar mama s-a speriat cel mai tare, pentru că nu ştia care din noi avea mai multă nevoie de ajutor.

- Poate că lordul Brunel vă va spune că aşa ne-a trebuit pentru că i-am încălcat proprietatea.

Lordul se ridică.

- Lady şi miss Mellowes sunt binevenite oricând pe proprietatea mea. El se înclină din nou, dorindu-i Janei însănătoşire grabnică şi plecă.

- A fost personificarea mândriei! Şi nici nu arată rău, constată Arabella după aceea. Şi nici nu se cunoaşte că nu are un picior. Este un bărbat interesant, încheie ea.

- Cam târziu, Arabella, conchise lady Mellowes cu

un oftat. Pentru că am impresia că nu-l vom mai vedea de acum.

Dar el veni şi a doua zi. Miss Bird se simţea deja bine pentru a ieşi la o mică plimbare cu pupila ei.

Brunel îşi spuse că probabil îşi revenise destul de bine, dar a doua zi trecu din nou să întrebe de ea.

***

Cei de la castel jubilau.

- Dar oare pentru Arabella vine el atât de des?

- Nu prea se uită la mine, zise Arabella gânditoare. Nu că l-aş vrea, bietul de el, cu piciorul de lemn; dar m-aş simţi flatată.

- Şi n-ai făcut nici un efort ca să-l atragi?

- Cum să nu, mătuşă? Arboram cel mai dulce zâmbet de care sunt capabilă. Indiferent ce aş face, nu reacţionează la acţiunile mele. I-am şi cântat şi tot n-am reuşit să-l impresionez.

Casa mare îi trimise o invitaţie la cină dar lordul răspunse cu politeţe că este dezolat dar că are deja alte angajamente.

- Cred că era mai indicat să-l fi invitat acasă la noi, conchise lady Mellowes.

- Nu are rost mamă, zise Arabella, nu se va căsători cu mine chiar dacă l-aţi ruga toţi în genunchi. Sau poate că tocmai asta este explicaţia? Că nu poate îngenunchea în faţa mea pentru a-mi cere mâna?

Cu toate acestea, lordul Brunel, chiar dacă era atât de ocupat, acceptă invitaţia la o petrecere dată de lady Mellowes.

- Ia te uită! exclamă lady Mellowes triumfătoare. Dacă se vor întâlni şi cu alte ocazii şi va vedea că Arabella este atât de curtată, poate...

Şi ca urmare a balului dat de Aurora Baines apărură şi altele. Domnul Foster propuse un prânz bogat şi speră că lady Mellowes îi va permite să includă şi pe fermecătoarea miss Bird. Sir Frederick Travenne organiză o cină festivă pe lista căreia o incluse şi pe Jane Bird.

Ducesa de Grantham organiză o serată dansantă, la care marchizul, fiul ei, dori s-o invite şi pe miss Bird....

Lady Mellowes trimise după Jane într-o dimineaţă pe când se afla încă în budoar.

- Se pare că porumbiţa noastră şi-a întins aripile fragile cuprinzând toate familiile bune de aici, zise ea arătând cărţile de vizită aflate pe o masă. Ia loc, draga mea, pentru ca să putem vorbi în linişte.

- Nu vreau să mai accept nici o invitaţie, zise Jane cu hotărâre. înălţimea voastră mă crede când spun că nu vreau să merg?

- Ei bine... cred că dovedeşti multă înţelepciune, draga mea. Dar sir Frederick Travenne este... special. Cu toate că în misiva sa spune că nu vrea să forţeze lucrurile menţionează că i-a vorbit surorii sale despre tine, miss Bird. Sora lui locuieşte cu el. Foarte drăguţ din partea lui, nu? Poate vei fi tentată să accepţi.

Jane îşi aminti cu indiferenţă că ascultase oferta lui de ajutor lansată cu delicateţe, ce-i drept. Aceasta

venise după ce auzise discuţia dintre Richard Havering şi alte două persoane necunoscute. Oare era bine să revină asupra deciziei de a nu mai participa la nici un bal?

- Dacă înălţimea voastră consideră... aş îmbrăca rochia mea de fiecare zi, de guvernantă, decise ea; astfel poate aş putea să merg. Dar numai cu această ocazie!

Zilele trecură, petrecerile se ţinură lanţ dar Jane rămase acasă. Trecu cina organizată de domnul Foster unde Arabella se aşeză lângă lordul Charles Wembleydale şi lumea observă că acesta o plăcea foarte mult; Jane Bird rămăsese acasă. Dansul organizat de ducesă avu loc tot acum, iar miss Bird rămase tot acasă.

Petrecerea organizată de sir Frederick Travenne fu amânată din cauze obiective...

Şi astfel, lordul Brunel consimţi să participe la o cină organizată de lady Mellowes, dar Jane Bird rămase în camera sa.

- Ar fi fost mai bine să cobori, miss Bird, zise Arabella pe când doamnele stăteau de vorbă la ceai a doua zi după- amiază, prezentându-i situaţia bătrânei doamne Mellowes. Poate doar aşa l-am fi făcut pe lordul Brunel să scoată o vorbă. Aşa a stat drept de parcă ar fi fost împăiat, nu-i aşa mamă? Abia a scos două cuvinte după care s-a retras în toată grandoarea sa.

Lady Mellowes o privi oarecum nedumerită pe tânăra

lady cu acelaşi nume şi primi confirmarea acesteia.

Jane socoti că era momentul să intervină.

- Dacă se poartă astfel cu familia ta, nu s-ar fi purtat altfel cu o guvernantă.

- Era altul când venea să se intereseze de sănătatea ta, în zilele care au urmat accidentului.

- Asta făcea; se interesa de sănătatea mea după acel accident. Nu mai putea fi interesat în continuare de rănile mele.

- Miss Bird are dreptate, Arabella.

- Mătuşă, a întrebat cu multă grijă de ea, mai precis a întrebat unde se află.

- Dacă este o persoană atât de pretenţioasă cum spui, nu se putea aştepta să stea la masă cu guvernanta.

- Am sugerat că era bine să cobori oricum, zise lady Mellowes. Dar n-ai vrut, continuă aceasta atentă să nu rănească sentimentele Janei.

Majordomul plecă, lady Mellowes începu să toarne ceaiul iar Jane şi Hannah să-i pună la dispoziţie tot ce era necesar: ceşti, farfurioare, zaharniţă.

- Oricum, mătuşă, zise Arabella mă tem că în ceea ce mă priveşte nu sunt speranţe. Lordul Brunel nu mă priveşte cu interes. S-a uitat odată sau de două ori la mine, a constatat că sunt prea tânără şi lipsită de experienţă şi m-a catalogat drept neinteresantă.

- Ai făcut vreun efort să-i dovedeşti că nu este aşa?

- Am încercat să mă fac remarcată, nu-i aşa

mamă? Ajută-mă, doar ai văzut că m-am îmbrăcat cu cele mai bune rochii culorile care mă avantajează, ce puteam face mai mult? Am purtat chiar şi colierul cu diamante...

- Şi era superbă surioară, zise lady Mellowes cea tânără. Toată în mătăsuri...

- Dar totul a fost în zadar. Poţi aduce calul până la marginea apei dar nu-l poţi face să şi bea. I-am zâmbit, mi-am scuturat buclele în faţa lui, dar n-am observat nici o reacţie.

- Poate pentru că ai cochetat ca o şcolăriţă în loc să te comporţi ca o domnişoară cu educaţie.

- Nu surioară, zise lady Mellowes, s-a purtat încântător cu acest domn Brunel.

- Şi de ce n-aş fi făcut-o? Este un bărbat atrăgător, cu excepţia acelui picior de lemn, desigur. Cred că orice femeie ar fi onorată să fie curtată de el.

- Ei bine, cum doreşti Arabella, zise mătuşa, dar nu este puţin lucru să fii stăpâna domeniului Brunel.

- Ca să nu mai vorbim că ne-am putea lua înapoi pământul pierdut de tatăl tău...

- Numai când te vei maturiza vei preţui aceste lucruri, interveni Hannah. Dacă n-ai face-o înseamnă că te-ai comporta prosteşte. Să fii o mare doamnă în aceste ţinuturi este o onoare la care tânjesc multe femei; cred că ai fi imediat după ducesă.

- Şi marchiză. Iar când miss Dove va deveni marchiză de Hawkfield va intra la baluri înaintea mea!

Dar nu ştiu dacă în aceste condiţii este necesar ca fiica mea să se sacrifice să devină lady Brunel cu un bărbat cu picior de lemn şi ochi de sticlă!

- Lordul Brunel nu are ochi de sticlă!

- Ba mi se pare că amândoi ochii îi sunt de sticlă după cum nu şi-i foloseşte pentru a se uita unde trebuie. Dar cred că sunt de sticlă pentru că doar orb să fii ca să nu vezi eforturile făcute de Arabella pentru a-i fi pe plac.

- Nu pot fi acuzată că n-am făcut totul, mamă, scânci Arabella. Dar nici nu mă observă. Cred că niciodată n-am făcut un efort mai mare să cuceresc un bărbat ca acum!

- Sper că nu încerci toate astea cu fiecare bărbat care-ţi iese în cale!

Lady Mellowes cea bătrână îi întinse ceaşca lui Hannah să i-o umple din nou.

- Aş fi foarte dezamăgită, Arabella, dacă acest aranjament nu s-ar materializa. Cine altcineva din familie ar mai putea... Tu erai speranţa noastră! Dacă Brunel se însoară din nou nu mai avem cum să ne recuperăm pământul. Iar dacă mai face şi copii...

- Mătuşă, la vârsta lui? Cu piciorul de lemn?

- Arabelle, nu fii nepoliticoasă!

- Nu pot decât să-mi imaginez cum este să-l auzi şonticăind toată ziua prin casă.

- Miss Dove, ia-o de aici, întrece orice limită!

- Draga mea, să mergem la grajduri poate îl găsim chiar acolo pe lordul Brunel interesându-se de sănătatea iepei Aldebaran! Dacă suntem împreună s-ar putea să

vrea să-mi vorbească, zise Arabella veselă. A fost numai farmec şi blândeţe când a venit să te vadă, miss Bird!

Şi întâlniră doi bărbaţi dar printre ei nu se afla lordul Brunel. Dominic şi Callie examinau rana unui cal.

- Dacă nu pot obţine nici măcar o privire de la el deşi sunt gata să sar într-un picior pentru asta, zise Arabella vom pleca acasă. înţeleg că este inutil să insist pe lângă acest frumos lord Brunel.

Sir Dermot era de fapt expert în rănile cailor şi era aşteptat să sosească împreună cu Richard Havering.

Acesta se înclină în faţa Arabellei, zâmbindu-i, apoi îi sărută mâna în locul rămas neacoperit de mănuşă, apoi făcu o plecăciune şi însoţitoarei acesteia. Nu mai vorbiseră din seara balului.

- Am înţeles că te simţi mai bine, miss Bird, zise el.

- N-a fost nimic serios, doar câteva zgârieturi şi mai ales teama.

- Mă referam la indispoziţia care te marcase în seara balului.

- Da, am avut destul timp ca să-mi revin!

Porniră cu toţii spre locul în care se afla calul bolnav.

Grajdurile erau fără îndoială partea cea mai atrăgătoare a moşiei Robinsford: erau recent pavate, vopsite pe fiecare se afla scris numele calului. Caii aflaţi acolo îşi scoteau capetele curioşi la vederea vizitatorilor, care se îndreptau spre cel numit Handsome pentru a-i verifica rana de la una din copite.

Arabella era obişnuită cu astfel de lucruri pentru că de mică fusese crescută să iubească animalele, mai ales

caii, şi ştia multe despre felul în care trebuie îngrijiţi.

Pentru o clipă, Jane rămase singură cu Richard Havering, care o privi lung şi-i spuse:

- Nu mi-a plăcut că ai plecat prea repede în seara aceea la bal, miss.

- Am răspuns comportamentului dumitale, atât.

- Am fost vreodată lipsit de amabilitate?

Jane îşi spuse că nu era cazul să continue cu tatonările, pentru că astfel ar fi fost amândoi tentaţi să facă destăinuiri, să se acuze reciproc. Era mai bine să spună lucrurilor pe nume, chiar dacă adevărul era dureros. De aceea ea zise:

- Domnule Havering, pentru liniştea mea sufletească este mai bine să vorbim foarte deschis. Pe când mă aflam pe terasă în seara balului, am auzit fără să vreau vorbindu-se despre mine, ceea ce face ca prietenia noastră să fie falsă.

Richard n-o lăsă să-şi termine ideea. Păli.

- Ai auzit? Foarte bine! Te rog să mă laşi să mă explic. Apariţia dumitale a atras atenţia cui nu trebuia. Desigur mulţi domni au pus întrebări. Şi ca să fiu mai explicit, m-au întrebat dacă merită să te curteze.

- Desigur, au fost interesaţi dacă am sau nu avere.

- Da, aşa s-a pus problema.

- Puteau să recurgă la o sursă mai bine informată, zise Jane plină de amărăciune.

Havering stătea în faţa ei, iar razele soarelui îi luminau chipul frumos, aplecat asupra ei, ochii albaştri din care dispăruse orice urmă de zâmbet. Privirile li se

întâlnire. în cele din urmă, Richard zise:

- Nu ai o părere prea bună despre mine, miss.

Ea întoarse capul.

- Mi s-a spus să...

- A, înţeleg! A avut cine să te înveţe!

- Nu, am ajuns la concluzia asta prin propriile-mi observaţii.

- Şi acest episod îţi confirmă părerea formată? Cei doi m-au abordat nu aşa cum ai fi tentată să crezi ca expert în aceste probleme ci ca apropiat al familiei Mellowes, cu care ai venit la bal. Le-am spus chiar de la început fără ocolişuri că nu ai nici un fel de avere...

- Fiind o simplă guvernantă...

- Asta le-ai spus-o singură tuturor. Şi cu asta ai ieşit de pe lista tinerelor interesante.

Jane realiză că greşise, dar fusese profund jignită şi afectată şi nu-şi putea ascunde supărarea.

- Să presupun că şi tu umblai tot după avere...

Richard se înfurie. Luă un aer atât de supărat încât Jane
avu impresia că se va întoarce şi-o va lăsa singură. Şi aşa mi-ar
trebui, se gândi ea. De ce nu-mi pot ascunde mândria asta prostească? De ce trebuie să reacţionez când mă simt jignită? De ce trebuie să mă privez până şi de zâmbetul lui fermecător care înseamnă atât de mult pentru mine?

Dar Richard îşi impusese să fie calm. De aceea, îi

răspunse foarte detaşat:

- Nu-ţi vine să crezi că nu este aşa, nu?

Jane era confuză, neputându-şi crede urechilor, sau poate, nu voia să accepte ceea ce-i spusese el. Se bâlbâi:

- De fapt nu mă interesează, nici nu mă simt flatată de felul în care mă vezi, cu sau fără avere.

Richard îi aruncă o privire cruntă.

- Eşti obsedată, tânără doamnă, de acei vânători de zestre încât nu vrei să vezi nici un alt motiv pentru care poate fi curtată o tânără. Oricum, asta nu este o problemă pe care un gentleman s-o discute cu tine şi întrucât observ că eşti înclinată să vezi lucrurile în rău nu pot decât să mă înclin în faţa hotărârii tale. Nu te voi mai supăra de acum înainte.

Intre timp, Handsome, calul bolnav fusese dus la grajd iar grupul începuse să se risipească.

Arabella continua să susţină că bietul cal avea o tăietură sub potcoavă din cauza unei pietre.

- S-a mai întâmplat. Iţi aminteşti, Dominic, ce s-a întâmplat cu Morning Glory?

- Da, ai dreptate. Aceasta este explicaţia nu are rost să mai căutăm alta. Explicaţia cea mai simplă este de fapt cea adevărată.

- Nu este întotdeauna valabil, zise Richard pornind cu Arabella şi Dominic spre casă fără a se mai uita înapoi.

Callie o conduse pe Jane.

- N-ai vrea să facem un mic ocol să-ţi arăt fazanii

japonezi? Cred că ai nevoie de puţină recreere înainte de a ne alătura celorlalţi. Sunt atât de frumos coloraţi încât îţi vor umple inima de bucurie.

Jane îi atinse uşor braţul.

- O, Callie! Ce mult mi-aş dori să fiu o astfel de pasăre, măcar pentru o oră!

- Biată porumbiţă! Observ că eşti îndrăgostită şi... nefericită.

- Dumnezeule! Este chiar atât de vizibil?

- Numai pentru inimile care suferă şi ele, zise Callie zâmbindu-i.

Capitolul 8

Trecură săptămânile şi veni vara. Sir Frederick Travenne reluă planurile pentru petrecere. Plănui să pună mesele pe terasă şi să aprindă lanterne aşezate la nivelul solului. Sora lui, lady Fielding, urma să fie gazda petrecerii.

O primi cu multă căldură pe Jane.

- Fratele meu mi-a vorbit foarte frumos despre dumneata. Mă bucur c-ai putut veni! Iţi doresc să petreci o seară plăcută!

Jane purta rochia gri argintie care o făcuse pe Arabella s-o asemene unei porumbiţe. Trecuse atâta vreme de atunci! Zile de plăcere, de mulţumire dar şi de durere, afecţiune, mândrie rănită, care să alăturaseră anilor grei petrecuţi în preajma mătuşii bolnave. Mai ales de durere. Durerea şi-o provocase singură. Avea acea mândrie exagerată care ofensa pe cei din jur şi care o făcea să nu se poată controla.

Felul ei de a fi îi anihila şi puţina bucurie pe care o avea de la viaţă. Tot aşa se întâmplase şi cu cel ce-i oferise acei ochi albaştri. De la discuţia avută în acea zi când se accidentase Handsome, el nu-i mai adresase nici un cuvânt, în afara unor vorbe de politeţe.

Dar acum... acum se afla cu cineva care-i putea înţelege toată durerea, cu cineva care putea înţelege ce înseamnă să fi umilit; cineva care-i repeta că situaţia ei nu cadra cu un spirit atât de delicat... Se afla cu sir

Frederick Travenne plimbându-se prin grădina, feeric luminată. în copaci se aflau daruri pentru invitaţi, frumos ambalate, iar invitaţii mai tineri porneau doi câte doi în căutarea lor.

- Este doar o scuză, zise sir Frederick, pentru a te însoţi să-ţi găseşti darul; cu toate că eu ştiu prea bine unde se află. Dar cu cât va dura mai mult până să-l găseşti cu atât mai bine! Sper că până în acest moment ţi-a plăcut petrecerea!

- Da, a fost foarte reuşită. Am venit îmbrăcată în această rochie de lucru pentru a nu mai trece drept ceea ce nu sunt. Sigur că sunt mulţumită şi cred că toţi sunt.

- Erai superbă în acea rochie de bal, dar poate că această toaletă ţi se potriveşte cel mai bine.

Jane îşi aminti o altă voce dragă ei care-i şoptise: cel mai bine îţi stă în gri şi bej; dar asta fusese cu mult timp în urmă.

- Am refuzat să vin altfel îmbrăcată. Am refuzat din seara balului să mai ies din ale mele, din ceea ce mă face să mă simt în siguranţă. Dar am ştiut că dacă vin aici va trebui să fiu îmbrăcată ca guvernantă din suita ladyei Mellowes şi atâta vreme cât voi fi considerată o simplă spectatoare voi fi fericită şi mulţumită. Este un loc foarte frumos!

- Nu vei uita că dacă vreodată vei avea nevoie să te refugiezi undeva, vei fi bine primită aici? Ai reţinut

invitaţia mea?

- Am fost prea mişcată de bunătatea cu care mi s-a făcut această invitaţie pentru a-mi exprima aprecierea.

- I-am spus asta surorii mele. Sper că ai simţit că ţi-a făcut o primire specială în seara asta. Nu vei considera că vrem să concurăm ca bunătate cu lady Mellowes! Nimeni n-o poate întrece.

- Nu, sir Frederick, a fost o vreme când numai faptul că ştiam că pot găsi aici refugiu era foarte important pentru mine.

- Când îţi vom găsi darul pentru seara asta vei asculta şi mărturia mea, pe care n-o s-o poţi uita.

Cuplurile de tineri treceau pe lângă ei, străduindu-se să ajungă cât mai departe de ochii părinţilor, sărutându-se în locuri mai puţin luminate.

- Imi face mare plăcere să-i văd, zise sir Frederick mergând alături de ea, sprijinindu-se cu mai multă greutate în baston după boala prin care trecuse. Aceste tinere sunt ţinute prea departe de viaţa adevărată şi într-o bună zi ajung să se căsătorească, să ia un bărbat care să nu le producă nici cel mai mic fior, fără să fi cunoscut bucuria pe care ţi-o dă dragostea adevărată. Ce rău poate să facă un sărut furat aici? Câte nu s-au măritat doar pentru că voiau să afle ce pot simţi la un sărut? Câte nu descoperă prea târziu însă, ce mare bucurie le poate aduce o seară ca asta?

Merseră în tăcere. Apoi, Jane zise:

- Vorbeşti în general, sau te referi la mine?
- Simţi că unele din cugetările mele ţi se potrivesc?
- Nu sunt conştientă, dar cine ştie, poate că...

El îi luă mâna pentru un moment apoi i-o eliberă imediat.

- Eu sunt un observator foarte atent şi asta pentru că n-am avut altă alternativă de la viaţă. Astfel se face că ştiu excat cui ai vrea să-i rezervi săruturile. Dacă ar fi alegerea fericită, cine ştie.... oricum, nu trebuie să intru prea mult în hăţişurile unei inimi tinere... a, dar iată că din întâmplare am ajuns la darul rezervat ţie!

Era o cutie muzicală, frumos ornată, de porţelan.

- Nu acesta este darul, ci ceea ce se află înăuntru. Dar va trebui să nu faci nici o referire la el pentru a nu mă simţi stânjenit. Făcu o pauză apoi adăugă: şi sora mea a consimţit să ţi-l dăm.

Jane observă imediat că era un lucru de valoare.

- Este o amuletă rusească, aşa cum se schimbă la Paşti. Un ou de aur, dar în interior se află semnul înţelegerii dintre noi. Erau două mâini încleştate, realizate cu multă măiestrie din coral, cu inele din perle şi diamante.

Prima ei reacţie fu să-l refuze.

- Este un dar prea valoros!
- Este valoros dar valoroasă este şi promisiunea ta! Nu-l poţi refuza!

Promisiunea...

- Este adevărat, nu-l pot refuza. îţi voi mulţumi din toată inima. Şi nu-i voi uita niciodată semnificaţia.

***

Sir Frederick simţi că este mult prea fericit pentru a-şi exprima fericirea în vorbe. Era o seară superbă. A doua zi începu să plouă.

Arabella o trezi pe Jane din visare.

- Cobor câteva clipe în budoarul mamei, miss Bird.

- In acest caz, mă voi retrage şi eu câteva clipe în camera mea. Ne-am culcat târziu aseară. Te voi ruga să baţi la uşă când te întorci.

- A, sigur că da, te poţi odihni liniştită.

Arabella îi zâmbi liniştită, închise uşa, iar Jane se cuibări într-un fotoliu şi deschise cutia muzicală de unde scoase oul de aur, apoi cele două palme îngemănate pe care le privi visătoare.

Apoi se trezi brusc din vis. Ii reveni în minte o frază care-i stăruise tot timpul în minte: mă duc la budoarul mamei să-i spun ceva....N-am zis că mă duc să stau cu mama, ci doar să-i spun ceva. Şi apoi?

Şi apoi, ce?

Nu ştia ce eforturi făcuse Arabella săptămâna aceasta să-l vadă pe Richard Havering. Jane observase însă scurtele ei absenţe pe care le presupusese accidentale şi acum...

Făcuse un legământ, se gândi Jane, să-l vadă din nou a doua zi după petrecerea lui sir Frederick.

Nu era frumos să intervină acum. Dar datoria ei era

să prevină această nebunie a Arabellei. Işi îmbrăcă pelerina şi trecu încet pe lângă apartamentele ladyei Mellowes, dădu peste Bates care-i făcu semn să nu spună nimic pentru că doamna dormea şi astfel temerile ei se confirmară.

Din salon nu se auzea nici un zgomot. Bătu dar nu primi răspuns.

Cu inima grea, intră. Nu era nimeni acolo. Se îndreptă spre sera casei plină de palmieri, spre locul în care doi îndrăgostiţi s-ar putea retrage pentru câteva clipe de linişte. îşi puse pelerina de ploaie şi strigă numele Arabellei, dar nu era nici acolo. Se îndreptă apoi spre stejarul secular cu rădăcina foarte groasă sub ramurile căruia se puteau adăposti, dar nu-i găsi nici acolo.

Acesta era locul unde pământurile familiei Mellowes se învecinau cu ale lordului Brunel. îl văzu îndreptându-se călare spre ea. Când ajunse aproape, el o salută, apoi coborî.

- Miss Bird! Ce plăcere să te întâlnesc! Te plimbi singură prin ploaie?

- îmi face chiar plăcere, este o ploaie uşoară, mă simt foarte bine când mă plimb astfel.

- Dar singură? Miss Arabella Mellowes este fără îndoială o persoană încântătoare, dar dumneata, miss Bird, ai mai mult decât frumuseţea unei copile răsfăţate; nu tânjeşti uneori după o discuţie la nivelul

dumitale?

Jane era uimită, dar şi confuză. Cum putea un lord să discute astfel cu ea? El care părea atât de distant, superior tuturor. Dar mai ales cum putea vorbi astfel despre Arabella care se presupune că trebuia să se mărite cu el...

De aceea, îi răspunse:

- Este adevărat că nu mă pot bucura prea mult de această plimbare singură...

- In acest caz, îmi permiţi să fac câţiva paşi împreună cu dumneata?

- Milord, eu mă întorceam deja spre casă în grabă.

- In acest caz voi face câţiva paşi grăbiţi alături de dumneata. Aş putea veni să-i prezint omagiile mele ladyei Mellowes.

- Lady Mellowes se odihneşte după petrecerea de noaptea trecută.

- In acest caz, ne vom despărţi în apropierea casei.

Spunând acestea lordul începu să facă o conversaţie plăcută, iar Jane să se grăbească. Ea observă că i se adresa ca unei egale fără mândrie, fără aere de superioritate. Vorbiră despre accidentul ei, iar lordul o lăudă din nou, în timp ce ea încercă s-o laude pe Arabella, să-i preamărească virtuţile.

- Miss Mellowes este o puştoaică răsfăţată, fără a avea măcar jumătate din calităţile dumitale, miss Bird.

- Milord! Imi acordaţi prea mult credit! Nu ştiţi prea

multe despre personalitatea mea sau a Arabellei...

- Este adevărat, în ceea ce te priveşte pot să intuiesc unele lucruri pentru că n-am apucat să te cunosc, miss. Dar pe miss Arabella am văzut-o cu diferite ocazii; iar dacă dumneata nu ai măcar dublul inteligenţei ei mă declar disperat din cauza femeilor din zonă.

- O judecaţi greşit. Are multe virtuţi. Dar este foarte tânără.

- Bine, să zicem că nu-mi plac prea mult femeile foarte tinere.

- Dar ele se maturizează, zise Jane temătoare.

- Dacă aş fi sigur că această tânără se va maturiza şi va ajunge să aibă măcar jumătate din personalitatea institutricei ei, zise el folosind cuvîntul franţuzesc pentru guvernantă poate pentru a fi foarte delicat, n-aş fi chiar atât de disperat! Dar văzând că Jane nu ştia ce să mai creadă se temperă. Ei bine, văd că nu trebuie să te mai tachinez. Cred că nu eşti obişnuită cu complimentele pe care miss Arabella le acceptă de parcă i s-ar cuveni.

Dar, din fericire, ajunseseră lângă casa ladyei Mellowes aşa că el o salută, ridicându-şi pălăria şi plecă.

Jane intră în casă, uluită.

Pe scări se întâlni cu miss Ferris.

- Unde ai fost, miss?

Jane fu luată prin surprindere.

- M-am plimbat puţin prin ploaie.

- Prin ploaie, singură?

- Da, singură, zise Jane spunându-i adevărul doar pe jumătate. Nu ştia dacă este bine să pomenească numele lordului Brunel.

- Pe Arabella unde ai lăsat-o, miss?

Dar de ce o interesează? se întrebă Jane. Cu voce tare, răspunse doar:

- S-a dus în budoarul mamei sale.

- Ei bine nu se află acolo, după cum poţi să-ţi închipui. Unde este, miss?

- Mă tem că nu ştiu, miss Ferris.

- Nu face parte din atribuţiile dumitale?

- Da, dar nu pot răspunde de ea în fiecare clipă.

- Pentru ce altceva crezi că eşti angajată aici?

Jane simţi că-şi pierde răbdarea.

- Dacă miss Mellowes mi-a spus că vrea să se ducă în camera mamei sale, ce-ar trebui să fac? S-o păzesc la uşă? Am acceptat ce mi-a spus şi am folosit aceste clipe libere pentru mine.

- Consideri că sarcinile dumitale sunt atât de grele încât simţeai nevoia să evadezi câteva clipe?

- Nu m-am plâns în privinţa sarcinilor mele, doamnă, şi cu tot respectul dacă aş avea probleme i le-aş adresa ladyei Mellowes.

- Eu conduc această casă! Eu te-am angajat!

- In acest caz tot dumneata îmi vei accepta şi demisia! Nu suport să mi se vorbească pe un astfel de ton. Mă voi adresa lady-ei Mellowes.

- Ii vei spune şi că ai petrecut cele câteva momente de respiro cu lordul Brunel?

- Pe lordul Brunel l-am întâlnit din întâmplare. M-a însoţit pe drumul de întoarcere.

- Din întâmplare? Ai fost ascunsă de ramurile stejarului de sub care ai ieşit cam grăbită...

Jane n-o mai ascultă.

- Ce vreţi să insinuaţi?

Miss Ferris ridică din umeri cu insolenţă.

- Cred că ştii foarte bine ce vreau să spun!

Privirile li se înfruntară; miss Ferris, femeia cea înaltă, frumoasă; Jane, făptura cu rochia gri cenuşie. Amândouă păliseră şi erau pe punctul de a-şi pierde controlul.

- Cum îndrăzniţi? strigă Jane. Cum îndrăzniţi să faceţi astfel de insinuări?

- Ce sugestii ţi-a făcut lordul Brunel, dacă poţi spune? Sau ţi-a făcut invitaţia cu mult timp în urmă, sau nu este prima oară că vă vedeţi în acel loc retras? Nu-ţi imagina că de data asta mai scapi! Am reuşit să realizez că faci orice pentru a pune mâna pe un bărbat bogat, sau măcar un protector. Sau poate că-ţi vei transfera atenţia asupra altuia, asupra moştenitorului de drept al acestei case?

Jane înmărmuri:

- Ce vrei să spui, miss Ferris? Te referi la ...

- Da, la Dominic Mellowes mă refer. Sau vrei să spui că nu ţi-a făcut curte la bal?

Jane îşi aminti cuvintele acestuia la bal; o întrebase dacă n-ar vrea să fie stăpâna unei mari averi, a unui castel ca al lui. Iar ea îl întrebase: este cumva o ofertă?

De aceea îi răspunse lui Hannah Ferris:

- Domnul Mellowes mi-a dăruit acel mic cadou pentru bal, probabil pentru a-şi face geloasă verişoara, pentru a-i atrage atenţia asupra lui.

- Am auzit destule despre comportamentul dumitale la acel bal unde ai făcut familia să te ducă! Sau crezi că nu ştiu despre marchiz? Dar mama lui s-a trezit la timp...

- Şi m-a invitat imediat la balul mascat pe care l-au organizat...

- Sau poate el ţi-a trimis o invitaţie contrafăcută, având în vedere că era un bal mascat.

- N-a fost decât o glumă de ambele părţi! replică Jane.

- Au fost o glumă două cereri în căsătorie? Iar acum Brunel, ca să nu mai vorbim despre profesorul lui Dominic... Brunel cu indiferenţa lui aparentă... cum s-a nimerit tocmai acum pe ploaie să călărească prin părţile astea? Ai trădat încrederea care ţi s-a arătat în casa asta întâlnindu-te cu el pe ascuns, tu, o simplă servitoare.

- Cum am fost, o corectă Jane. Nu voi mai tolera situaţia asta; eu n-am făcut nici un rău nimănui m-am comportat corespunzător, nimeni nu-mi poate găsi nici

o vină....

- Aşa crezi? Parcă propria-ţi elevă...

- Este doar un copil, obişnuită să fie centrul atenţiei. Dar nu mai contează; nu voi rămâne nici o clipă sub acelaşi acoperiş cu o femeie ca dumneata, miss Ferris. Chiar aşa umilă cum mă crezi, nu suport să fiu tratată astfel: pot privi şi eu lumea de la o înălţime la care dumneata, doamnă, nu vei ajunge niciodată. Voi pleca chiar astăzi.

Hannah îi spuse cu flăcări în priviri:

- Vei pleca atunci când ţi se va permite. Hannah luă obictele de valoare aflate pe măsuţa lui Jane; aceste obiecte au valoare prea mare pentru o guvernantă. De unde le ai?

Infuriată peste măsură, Jane reuşi să i le smulgă.

- Imi aparţin, nu ai dreptul să le atingi!

- De când le ai? Din seara în care ai fost la Robin’s Grange. Când ai venit aici ca guvernantă le aveai? Nu, ai venit cu ele după ce ai fost la sir Frederick Travenne.

Jane era uluită. Nu reuşi decât să rostească:

- Toată lumea a primit daruri acolo...

- Şi acestea i s-au dat unei guvernante? Lady Mellowes a primit doar un evantai de fildeş, iar guvernanta ei daruri de câteva sute de lire? Le-ai găsit pe drum cu fundiţă roşie, cumva? Un dar de la stăpânul casei, care s-a îndrăgostit de tine ca şi alţii...

- Da, este adevărat, replică Jane tăios. El mi le-a

dăruit. Mi le-a dăruit în semn de preţuire, strigă ea, mie, cea mai umilă femeie de la acel bal, aşa cum m-ai făcut să mă consider.

Miss Ferris continua s-o privească, apoi cu o mână luă din palma ei obiectele cu scârbă şi le repuse pe masă:

- Te cred, zise ea. O astfel de creatură se pretează la orice pentru a-şi îndeplini dorinţele şi de aceea trebuie să plătească...

Jane ridică palma şi lovi cu sete de trei ori acea figură frumoasă din faţa ei, apoi o luă de umeri, o aruncă afară din cameră şi trânti uşa.

Capitolul 9

Nu auzi când Bates bătu la uşă. Ştiu doar că aceasta intrase şi stătea lângă patul ei. Apoi, îi spuse abia şoptit:

- Miss, a venit din nou rândul meu. Vino să-ţi curăţ faţa plină de lacrimi pentru că asta te va ajuta să te calmezi. Apoi îi perie părul.

Glasul ei blând avu într-adevăr darul de a o linişti şi Jane redeveni stăpână pe sine.

- Te rog ajută-mă, Bates! Nu mai pot gândi clar, nu pot raţiona...

- Fii calmă, miss. După ce te liniştesti te rog să cobori cu mine la înălţimea sa.

- Nu vreau să văd pe nimeni, Bates, vreau doar să plec.

- Asta nu este posibil încă, miss.

- Ce vrei să spui? întrebă Jane.

- Trebuie să mergi neapărat la înălţimea sa. Miss Arabella s-a dus la castel. Callie a venit să ne spună că este acolo, să nu fim îngrijoraţi.

Se pare că lady Mellowes dormea când s-a dus la ea, aşa că n-a vrut să se întoarcă la lecţii, să te lase să te odihneşti măcar o oră, după petrecerea de azi noapte. De aceea s-a dus la castel să întrebe de un cal care a început să şchiopăteze. Sir Dermot a găsit-o acolo şi a început să-i spună despre nu ştiu ce lucru neclar în privinţa tapiţeriei, neclaritate pe care miss Arabella a lămurit-o imediat şi toţi sunt atât de fericiţi!

Iar sir Dermot s-a întâlnit din întâmplare cu lordul Brunel şi l-a invitat la castel, iar lordul, întâlnind-o acolo pe miss Arabella a fost foarte amabil şi prietenos.

Femeia lăsă peria jos, o mai privi o dată şi-i spuse: miss, ţi s-au uscat lacrimile, te-ai calmat, acum ar fi bine să mergi al Inălţimea sa pentru că te aşteaptă...

- Da, zise Jane, ai dreptate, voi merge.

***

Lady Mellowes se afla în salon, acea încăpere frumos decorată în alb şi auriu unde Jane o văzuse prima oară. Se ridică şi întinse mâinile cu prietenie spre ea. Dar figura ei nu era calmă şi destinsă ca de obicei ci tristă şi încordată.

Cu spatele spre ele se afla Hannah Ferris cu faţa îngropată în mâini. Callie, care era şi el prezent, spuse:

- Ei bine, miss Bird a venit!

Nici una nu mai făcu vreo mişcare, iar Jane zise:

- Am venit pentru că aţi trimis după mine, milady. Apoi, voi pleca şi nu voi mai pune niciodată piciorul în casa asta.

- Ţi s-au adus nişte acuzaţii miss, zise lady Mellowes. Aş vrea să aud şi ceea ce ai dumneata de spus.

- Nu mai am ce spune, milady. Dacă aţi fi auzit cum mi s-a vorbit, aţi fi de acord că indiferent ce s-ar fi întâmplat trebuie să plec.

- Foarte bine, dar deocamdată ia loc.

- Prefer să stau în picioare, milady. Voi spune totul

pe scurt. A trecut timpul şi voi pleca din casa asta chiar azi. Am venit aici la Robinsford, începu Jane, stăpânindu-şi cu greu lacrimile, conştientă că voi fi doar o servitoare. Am găsit aici multă bunătate şi nu s-a făcut nici o aluzie la faptul că sunt doar o guvernantă, lucru pentru care trebuie să vă mulţumesc. M-aţi făcut să mă simt ca făcând parte din familie, v-aţi adresat ca unui egal, m-aţi luat cu dumneavoastră în vizite unde am fost tratată cu bunătate; cum puteam să nu răspund la fel la toate astea? Apoi, l-am întâlnit din întâmplare pe lordul Brunel. Toate acestea s-au întors împotriva mea şi mi s-a reproşat că fac orice pentru a-mi găsi un soţ bogat sau măcar un protector cu bani. în ceea ce-l priveşte pe lordul Brunel, am vorbit cu dânsul doar când m-a salvat de la acel accident, apoi când a venit aici să vadă cum mă simt. Astăzi m-a întâlnit când mă plimbam prin parc, a coborât şi am schimbat câteva cuvinte. A vrut să vină aici dar i-am spus că înălţimea sa se odihneşte şi nevrând să vă deranjeze a plecat. M-am dus singură în parc pentru că n-o găseam pe miss Arabella, acesta este motivul. Cum s-a interpretat întâlnirea mea cu lordul Brunel nu vă mai spun. Cu toate acestea insist că deşi o umilă servitoare în această casă sunt mai doamnă decât cea care a rostit aceste cuvinte...

- Callie, zise lady Mellowes, adu un scaun pentru miss Dove care nu arată prea bine. Insist să iei loc, miss. Continuă.

- Restul poate nu-l veţi crede, milady. La balul lui

miss Baines l-am cunoscut pe sir Richard Travenne, care este ca şi mine o persoană pe care viaţa l-a umilit destul şi m-a înţeles foarte bine. S-a arătat prietenos cu mine şi mi-a spus că dacă vreodată voi avea nevoie de ceva să mă adresez lui. Apoi Jane spuse cu dispreţ: desigur asta s-a interpretat într-un mod josnic...

Lady Mellowes lăsă ochii în jos şi spuse:

- Să auzim totul.

- Tocmai pentru că am simţit că pot avea în el un prieten am acceptat invitaţia la balul de aseară. Sir Frederick şi-a reînnoit invitaţia de a mă ajuta dacă voi fi la nevoie. M-a prezentat şi surorii sale.

- Şi darurile? Ne-ai arătat doar o cutie muzicală.

- N-a vrut să mă facă să mă jenez şi am primit ca toţi ceilalţi un dar. Dar celălalt a fost din partea surorii ladyei Fielding, un dar care nu poate fi arătat.

Ridicându-se, Jane zise:

- Alteţă, am făcut în tot timpul acesta un singur lucru de care trebuie să-mi fie ruşine: m-am comportat ruşinos şi inuman lovind altă femeie peste faţă, dar vorbele spuse de ea: „bănuiesc că o creatură ca el trebuie să plătească foarte scump pentru a-i fi satisfăcute dorinţele“ m-a făcut să-mi pierd minţile.

- O, Hannah! exclamă lady Mellowes, ce minte perversă ai!

Hannah Ferris ridică faţa plină de lacrimi spre Jane:

- îmi cer scuze, îmi pare rău...

Jane nici n-o observă:

- Pot pleca acum, milady?

- Chiar trebuie?

- Cândva, milady, şi eu am fost o doamnă şi nu servitoarea de astăzi. Am avut o viaţă îmbelşugată şi un cămin fericit alături de părinţi. După ce au pierdut averea lucrurile n-au mai fost la fel, dar nu pot suporta atâta umilinţă.

- Şi unde te vei duce, copila mea?

Jane ar fi vrut să-i ceară sfatul dar nu ştia sub ce formă.

- O singură casă îmi este deschisă, cred că acolo trebuie să merg.

- Adică la sir Frederick?

- Nu mă reţine decât gândul că ar putea exista acolo alte minţi bolnave ca a ei...

- Mi-am cerut scuze, zise Hannah Ferris. Retractez tot ce am spus.

Jane o ignoră.

- Mă gândesc la reputaţia lui sir Frederick, a mea nu contează.

- Nu te poţi duce acolo, copila mea; indiferent cât de buni ar fi cu tine sunt nişte străini.

- Iar dacă pleci din casa asta... începu Hannah.

De data asta, Jane i se adresă:

- într-adevăr din casa asta! S-ar putea crede că n-am fost tratată cum trebuie!

- Apropo, Hannah, zise Callie, în după-amiaza asta am aflat un lucru care m-a uluit dar cu toate astea n-aş fi vrut să-l spun. Am observat cum în decursul anilor ai devenit tot mai rea şi arţăgoasă tot mai pornită împotriva lumii întregi. îţi aminteşti acele semne descoperite pe tapiţeria de la castel? Semnificaţia lor este că nu mai poţi avea nici un fel de pretenţii de apartenenţă la această familie.

- Ce vrei să spui?

- Sir Dermot îţi va da mai multe explicaţii.

Hannah rămase la fel de crispată, iar apoi deveni cenuşie deşi în obraji avea două pete mari roşii.

- Callie, chiar acum trebuia să spui toate astea?

- Da, zise el. Chiar acum. Ai rănit mândria acestei fete, acum când poate să-mi întindă mâna şi să spună: Callie sunt a ta, te rog să ai grijă de mine... El îi prinse mâna spunându-i: Hannah, tu trebuie să-ţi ceri iertare acestei fete!

Hannah nu-şi trase mâna.

- Da, are dreptate, am greşit, miss Bird. Indiferent cine aş fi sau cine am pretins că sunt, nu aveam dreptul să-ţi vorbesc aşa. Poate am fost geloasă pentru că ai reuşit să cucereşti inimile atâtor bărbaţi. Dar cred că ar trebui să-ţi fie milă de mine, mi-am pierdut capul, mintea, feminitatea. îţi cer scuze, le cer scuze tuturor pe care i-am nedreptăţit. Iartă-mă. Cred că nu mai am ce spune.

- Care-ţi este răspunsul, miss Dove? întrebă Callie.

- Bine, să zicem că voi face toate eforturile de a ierta. Dar insist, milady, zise ea adresându-i-se ladyei Mellowes permiteţi-mi să plec pentru că simt că mă sufoc în casa asta.

Imi voi lăsa aici lucrurile apoi o voi ruga pe Bates să mi le trimită când mă voi stabili undeva. Inţelegeţi că trebuie să plec? încheie ea aproape în lacrimi.

- Dar unde te vei duce, copilă? insista lady Mellowes. La castel? Până găseşti undeva... în altă parte.

- Nu, trebuie să părăsesc pentru totdeauna această familie.

- La sir Frederick?

- Acolo este şi lady Fielding... zise Callie.

- Căreia îi voi explica totul.

Jane se întoarse şi ieşi, dar mai deschise uşa o dată:

- Voi trece să-mi iau rămas-bun după ce-mi iau câteva lucruri de trebuinţă imediată.

Dar imediat, lady Mellowes o strigă.

Când se întoarse Jane observă că în încăpere nu mai erau nici Hannah, nici Callie, ci doar Bates şi Payne altă servitoare a familiei.

- Te rog, miss Bird, ajută-mă! Ce să mă fac? Eşti singura care mă poate ajuta! se lamenta lady Mellowes. Payne, te rog explică-i lui miss Bird despre ce este vorba.

- Este din cauza scrisorilor, miss, zise Payne. Le-am găsit în coşul lui miss Arabella. A stat mult la birou scriind ceva. Când a plecat m-am dus să fac curat ca de obicei şi am găsit nişte hârtii crâmpoţite. Şi... şi... figura femeii se schimonosi de plâns.

- De fapt, miss Bird, zise Bates, Payne a văzut unele cuvinte în mâna Arabellei. Aşa că Payne mi le-a adus mie direct.

- Sunt adresate lui Richard Havering, miss Dove, zise lady Mellowes. Plănuise să se vadă cu el în seara asta, să fugă împreună.

- Să fugă cu domnul Havering? strigă Jane.

- Te rog, ajută-mă, nu mă părăsi chiar acum! o imploră lady Mellowes.

- Unde este, miss Ferris? întrebă Jane.

- în camera ei, cu o durere de cap cumplită, nu ne poate fi de folos. Iar Callie a plecat la castel aşa că vezi, miss, că nimeni nu-i poate fi de ajutor lady-ei Mellowes.

Jane îi spuse acesteia:

- Liniştiţi-vă, my lady. Voi face imediat un plan de găsire a Arabellei. Nu disperaţi, ci explicaţi-mi mai înti, ce vrea să facă Arabella.

- Draga mea, sunt mai multe bilete care sugerează alt aranjament. Se pare că au plătit o trăsură care trebuie să se afle la locul şi ora potrivite şi Arabella se va duce la el, undeva tot în Robinstown.

- Dar dacă se duce cu el în strada Capsicum?

Nemăritată?

- Nu-i veţi da binecuvântarea să se căsătorească?
- Cu un astfel de bărbat? Care profită de lipsa ei de experienţă?
- Unde este Arabella acum?
- Se află încă la castel în siguranţă.
- Probabil acolo se face schimbul de mesaje, zise Jane.
- Cred că da, încuviinţă lady Mellowes. Sir Dermot îl va concedia imediat pe Havering, dar nu-l poate opri să rămână la Robinstown.
- Nu vi se pare ciudat, milady, că aceste planuri sunt puse la cale de Arabella? De obicei bărbatul aranjează totul dacă are vreo intenţie.
- Da, zise lady Mellowes, aşa ar trebui să fie. Dar ce vor spune cei de la castel? se întrebă ea. Acesta este sfârşitul speranţei unei uniuni cu lordul Brunel!

Jane ezită.

- Dacă alteţa voastră va vrea să mă înţeleagă corect, căsătoria cu lordul Brunel a fost dorită doar în această familie. Lordul Brunel mi-a spus chiar astăzi că o consideră o copilă pe Arabella, mult prea tânără şi lipsită de experienţă pentru a prezenta interes pentru el. Jane adăugă repede: eu am replicat că o astfel de copilă creşte destul de repede şi va ajunge ceea ce-şi doreşte el. Dar eu consider că indiferent de domnul Havering, Arabella nu are nici o şansă cu lordul Brunel.
- Bine, în acest caz... oftă lady Mellowes. Cel puţin

nu vom mai auzi de acest lord cu piciorul lui de lemn, cum spune fiica mea. Dar ce facem acum? Nechibzuinţa Arabellei trebuie stopată. Numai dacă această prostuţă fiică a mea s-ar fi decis asupra vărului ei! El o adoră de mult timp şi-i ştie toate părţile bune şi pe cele rele...

- Mă gândeam... începu Jane dar se opri brusc. După cele ce s-au întâmplat recent nici nu mai ştiu ce-aş putea să spun. Am observat că Arabella nu este geloasă pe atenţia pe care mi-o acordă mie Dominic.

- Prea mulţii ei admiratori cred că au stricat-o, zise lady Mellowes. Ea oftă. Numai dacă n-ar fi existat acest plan de evadare! Cu pelerine şi zgomotul făcut de copitele cailor, cu dominouri...

- Da, cu dominouri! zise Jane. Şi cu măşti!

- Miss Dove, ce vrei să spui, mai exact?

- Vom aranja cu vărul ei Dominic să se ducă la locul întâlnirii, s-o prindă de braţ, apoi s-o strângă la piept, s-o ducă foarte repede spre trăsură. Vizitiul va fi instruit să nu oprească, indiferent cine i-o cere...

- O, numai dacă l-ar fi ales pe Dominic! Ce fericire ar fi în întreaga familie, ce viaţă fericită ar duce! Ar compensa şi pierderea pământurilor lordului Brunel cu piciorul lui de lemn! Dar nu scria nimic de măşti, numai de dominouri...

- El va ajunge la locul respectiv mascat şi Arabella va fi încântată de asta.

- Dar dacă nu-l va iubi deloc după asta? Şi unde se vor duce?

- îi putem spune vizitiului să-i plimbe puţin apoi să-i aducă aici.

- Arabella cunoaşte prea bine drumurile. Va şti că se îndreaptă spre Robinstown... Iar celălalt? Dacă descoperă ce s-a întâmplat? Va fi cel de al doilea, va fi cel care o smulge din braţele vărului ei şi pune în aplicare planul adevărat?

Trebuie să părăsesc acest loc, se gândi Jane. O voi face pentru totdeauna. Nu pot continua să trăiesc aici. Iar când voi pleca îl voi pierde pentru totdeauna. Dar astfel o voi ajuta pe această doamnă care a fost atât de bună cu mine.

Trebuia aşadar să ia în calcul şi a doua trăsură.

Se auziră voci în hol, uşa se deschise larg şi se auzi glasul Arabellei:

- Mamă! Ti-am adus un musafir! Dar vă rog să mă scuzaţi, eu voi urca în camera mea pentru că sunt foarte obosită. Vă mulţumesc, sir, că m-aţi condus până acasă. Lordul Brunel făcu un pas înainte.

Lady Mellowes simţi că-şi pierde cunoştinţa.

- Nu vă simţiţi bine, milady? întrebă acesta. Vă deranjez?

- Nu vă rog, luaţi loc. Aţi fost atât de amabil să-mi aduceţi fiica acasă.

Brunel se apropie de ea:

- Milady aţi plâns? Nu vreau să vă văd astfel; îmi rupeţi inima.

- Milord! exclamă lady Mellowes uimită.
- Vă rog să mă scuzaţi, milady, m-am lăsat furat de sentimente...
- Sentimente? repetă lady Mellowes.
- Nu cred că nu v-aţi dat seama de sentimentele mele!
- Aţi fost îndrăgostit? repetă lady Mellowes uimită. Dar aţi fost atât de discret... nu v-aţi manifestat în nici un fel...
- Credeţi că nu ştiu ce gândiţi despre mine? Că v-am furat pământurile?
- Nu mai contează pământurile. Sunteţi îndrăgostit de mine?
- De cum v-am văzut milady... iar dumneavoastră, doamnă?

Lady Mellowes se lăsă cuprinsă în braţe roşind şi-i spuse:

- Sigur că v-am iubit dintotdeauna!

Astfel pământurile lordului Brunel reveniră la familia Melowes.

- Acum îl avem pe viitorul meu soţ de partea noastră, îi spuse lady Mellowes lui Jane.

Vom aranja o dublă fugă.

Trimiseră repede după Dominic pe care-l aduseră în secret acasă la lady Mellowes, iar trăsura lordului Brunel rămase la dispoziţia acestuia. Brunel spuse că era mai bine ca Arabella să folosească trăsura lui.

Trecură apoi la examinarea rapidă a scrisorilor

Arabellei.

- Este important ca ea să plece din acel loc înainte ca Havering să sosească. Poate miss Bird îi va trimite o misivă s-o cheme în camera sa într-o oră. Arabella nu va voi să întârzie şi va pleca mai devreme. Dominic o va aştepta în trăsura mea, iar vizitiul o va lăsa să pună piciorul în trăsură apoi va da bice cailor. Când va sosi adevăratul îndrăgostit trăsura va fi plecat deja. Nu puteam risca s-o prindă din urmă. Iar miss Jane va rezolva cu Havering...

Oare mă va lua în braţe? se întrebă Jane. Mă va confunda cu Arabella? Mă va săruta? Sărutul acesta va dura pentru mine toată viaţa. Apoi Jane se mustră că se îndrăgostise de cine nu trebuia, de un vânător de zestre, de un cuceritor, care avea multe complicaţii sentimentale, mai ales pe cea din strada Capsicum...

Cu toate acestea nu poate fi un om rău, se gândi ea, altfel nu l-aş iubi atât.

- Mi-e teamă totuşi, îi spuse lady Mellowes lordului Brunel. Dacă Havering se înfurie şi descoperă c-a fost înşelat? Dacă o duce în casa aceea?

- Dominic i-o va lua înainte, zise Brunel. Chiar dacă Arabella află repede cine este, dacă el nu reuşeşte s-o convingă de dragostea lui ea tot îl va duce la locul unde trebuia să ajungă cu Havering. Şi dacă n-o va face noi vom fi acolo s-o salvăm pe miss Bird şi pe fiica ta. Vom lua faetonul meu, este mai rapid.

Nu mai era mult timp, se lăsa întunericul. Probabil pregătirile de fugă ale Arabellei erau pe sfârşite;

menajera ei adusese un mesaj că Arabella avea o durere de cap şi că nu voia să coboare la cină. Ruga să nu fie deranjată.

- Spune-i Arabellei, zise lady Mellowes că miss Bird va deschide uşa de la camera ei la ora nouă şi dacă va vedea că doarme n-o va deranja. Apoi adăugă : să sperăm că lucrurile vor merge aşa cum vrem, iar ţie, Payne, îţi mulţumesc că mi-ai spus. Iar reuşita va fi asigurată de draga noastră, miss Bird.

Capitolul 10

Stăteau la pândă cu teamă, îmbrăcaţi în pelerinele lor negre, strecurându-se pe rând afară din casă; ascultară cu inima strânsă zgomotul făcut de roţile trăsurii pe pavaj. Când se apropie ora nouă sosi o altă trăsură, iar lady Mellowes o îmbrăţişă şi o sărută pe Jane.

- Doamne ajută! zise ea. Mica, draga şi loiala mea prietenă, ţi-a venit rândul!

Richard Havering se afla în uşa trăsurii, iar Jane se strecură spre el îmbrăcată cu pelerină, purtând şi mască. El o prinse în braţe şi o sărută. O, cât am visat la acest sărut! se gândi ea. Sărutul lui era din ce în ce mai pasionat, iar ea îl acceptă, pe jumătate abandonată braţelor lui.

In cele din urmă, trăsura se puse în mişcare, iar el o prinse din nou în braţe. După ce o eliberă, el o întrebă abia şoptit:

- De ce porţi mască, iubito?
- Şştt... zise Jane, nu trebuie să te audă vizitiul.
- De ce?
- Mi-e teamă.
- De ce nu-ţi scoţi masca?
- Dacă mă vede cineva care trece pe drum? Mi-e teamă.
- Teamă să evadezi cu cel drag? Nu mă pot abţine, zise el să-mi imaginez figura bietei miss Dove când o să

găsească patul tău plin de perne...

- Vin vremuri grele pentru ea, murmură Jane.
- Sigur. Şi eu voi plăti scump pentru ce fac acum dacă mă mai întâlnesc vreodată cu ea, zise el râzând. în pofida acelor pene moi ştie să lovească destul de tare.
- Atunci când este ofensată.
- Lucru care se întâmplă foarte des. M-a auzit o dată când încercam să îndepărtez de ea trei bărbaţi care ar fi agasat-o. Mă întrebau dacă are şi avere, iar ea mi-a auzit explicaţia...

Jane începu să tremure de indignare şi se temu că el va simţi că este foarte emoţionată. De fapt, el o protejase împotriva insultelor şi durerii. Nu se mai controlă şi şopti:

- Vânător de zestre...
- Ce făptură ciudată eşti! exclamă el. Ei bine, nu fac un secret din asta. Trebuie să fac avere prin intermediul unei femei, pentru că este singura posibilitate. Puţinii bani pe care i-am avut i-am cheltuit, iar acum am ajuns în situaţia în care să găsesc o femeie cu bani. De ce să neg? Vei afla oricum destul de curând....
- Poate de la celelalte tinere, cărora le-ai vânat zestrea?
- Eşti cumva geloasă, draga mea? Ce puteam să fac? Familia ta m-a introdus în societate, unde sunt

multe fete frumoase şi bogate. Este cumva vina mea că au un singur lucru în comun, averea? Până şi acea biată guvernantă n-a rămas insensibilă la farmecele mele. Numai că n-a reacţionat cum m-aş fi aşteptat. Pe ea n-am mai întrebat-o de avere căci ştiam că nu are.

Jane se trase mai departe de el dezgustată.

- Te rog să nu reacţionezi astfel numai pentru că am avut ochi pentru miss Bird.

- Şi miss Baines?

- A, da şi miss Baines... O fată drăguţă, o fire deschisă şi generoasă - îţi aminteşti că i-a dăruit o rochie bietei miss Dove. Cu ea nu era nevoie să fug, mi se dăruia cu totul, iar ai ei nu s-ar fi împotrivit.

- Am mai auzit şi de o doamnă de la Londra...

- Adevărat? Ei bine, cunosc multe doamne la Londra, dar asta a fost cu mult înainte s-o întâlnesc pe miss Arabella Mellowes. Acum nu mă mai gândesc la nici una. Pe atunci eram tânăr şi nu ticălos ca acum. După ce am plecat în străinătate o anume doamnă, de care nu ai de unde să ştii, nu voia să mă mai lase liber, aşa că am fugit de acolo. Dar ce-ai zice să-mi mai dai un sărut? Apoi îi şopti: când vom ajunge pe strada Capsicum...

Ce se va întâmpla acolo? se întrebă Jane.

Şi nu dură mult până ajunseră. Numai că luminile erau aprinse. Iar el, după ce aruncă o privire grăbită îi spuse:

- Ei bine, Callie a sosit. A venit să ne întâmpine.
- Callie?
- Draga mea, chiar ai luat în serios propunerea mea de a fugi împreună? Cum te-aş fi putut lua de lângă familia ta? Ti-am oferit o fugă „ aranjată“ şi a fost o călătorie foarte plăcută... miss Dove!

Jane rămase uimită incapabilă să mai scoată vreo vorbă. Aşadar Richard ştiuse...

- Ai ştiut tot timpul că eu sunt?
- De la prima îmbrăţişare. Crezi că un cuceritor ca mine nu ştie să deosebească o femeie de alta? O, dar iată şi comitetul de primire!

Arabella era la braţul lui Dominic căruia îi zâmbea fericită.

- O, Richard, aş vrea să-ţi spun ceva...
- Şi eu am ceva să-ţi spun! răspunse el zâmbindu-i lui Dominic. Ce urzeală interesantă! Ce bine a lucrat planul secret!
- Richard, nu eşti supărat pe mine?
- Arabella, ai trăit şi fuga cu iubitul tău. Şi dacă tot m-ai întrebat dacă-mi pare rău, ei bine, află că nu-mi pare.

Arabella îl privi pe Dominic şi amândoi începură să râdă. Apoi o văzu pe Jane:

- O, draga mea miss Dove! Ce bună ai fost cu mine!

Se îndreptară cu toţii spre uşa salonului plini de

fericire, într-o atmosferă destinsă. Jane observă că acolo se mai afla lordul Brunel cu lady Mellowes, Callie cu Hannah Ferris. Lady Mellows ieşi în întâmpinarea ei şi o prinse în braţe.

- Draga mea, ai aflat totul? De fapt, Richard n-a intenţionat să facă nimic rău. I-a lăsat un bilet lui Callie care a venit imediat să ne spună, dar tu plecaseşi deja. Am crezut că este cel mai bine să venim aici cât de repede am putut.

- Sunt bine, murmură Jane, dar am fost recunoscută chiar de la primele cuvinte.

- Richard Havering este un bărbat nobil. Sper că nu s-a supărat pe tine...

- Nu s-a supărat dar din păcate eu mi-am dezvăluit toate secretele. L-am lăsat să pretindă că nu ştie în compania cui se află, să-mi vorbească despre pasiunile sale secrete. Toate astea m-au făcut să mă simt epuizată, aş vrea să iau puţin aer curat acum, dacă nu vă supără... de fapt, voi aştepta în trăsură până ce veţi fi gata de plecare.

Dar Richard o aştepta în faţa trăsurii.

- Miss Dove, ce crezi acum despre mine? Sper că nimic rău!

- Dacă o fac, gândurile noastre se aseamănă!

- Toată lumea mă iubeşte numai tu, miss Dove, nu vrei să declari dacă ai sentimente sau nu pentru mine!

- Eu sunt singura care te cunoaşte cu adevărat,

zise ea.

- N-am avut nici cea mai mică intenţie să-i fac rău Arabellei, de aceea am consimţit la această fugă improvizată...

- Sacii ei cu bani erau mai uşori, probabil ca ai altora... dar intenţionai s-o aduci în această casă!

- Ce este rău cu casa mea? întrebă el surprins. Aveam şi eu dreptul la o casă!

- Cum se face că am aflat despre ea de la cei care te cunosc foarte bine?

- Ai tras cu urechea, miss Dove!

- L-am auzit pe un prieten al lui Callie spunându-i că ţii acolo o femeie tânără şi frumoasă. Ea îţi va aduce averea ca ofrandă?

- Este adevărat că am o doamnă aici... dar asta este problema mea... iar dacă doreşti o pot expedia imediat...

- Domnule Havering, zise Jane sfidător, nu-mi pasă de femeia care se află în casa dumitale.

- îţi este indiferent dacă stă sau pleacă? Spune o vorbă şi o voi expedia de aici!

- S-o expediezi? Vrei să spui că acea femeie este încă aici, cu atâta lume care se află în casa dumitale?

- Nu puteţi rămâne amândouă aici, este adevărat.

- Nu am nici cea mai mică intenţie de a rămâne aici. Vreau să plec!

- O, draga mea, nu-ţi place casa?

- Nu-mi pasă de casă, dar nu înţeleg cum poţi să ţii aici o femeie, mi se pare un act de neruşinare...

- Adevărul este că ea mă ţine pe mine, de la ea aştept o mare avere.

Jane îi căzu în plasă.

- îţi este cumva rudă?

- Rudă? Nu, n-aş fi ţinut-o ascunsă de ochii lumii! De fapt, până anul trecut n-am văzut-o, dar atunci m-am îndrăgostit pe vecie de ea. Vrei să ţi-o prezint? Te asigur că este adorabilă.

- Ce vrei să spui? Cum să faci un asemenea gest?

- Miss Dove, mi se pare sau eşti geloasă?

- Eu, geloasă? Mi se pare revoltător...

- Dar nu-ţi pasă deloc? Richard o prinse încet de umeri şi o întoarse cu faţa spre el. Tu, cu ochii tăi minunaţi de porumbiţă, cu figura ta calmă, nu poţi crede ce-ţi spun! Poţi să mă priveşti în ochi şi să juri că nu-ţi pasă că am o altă femeie aici în casă? Vino s-o cunoşti!

Se îndreptară spre o mică încăpere a casei, probabil un atelier de pictură, unde se afla un şevalet multe pensule, culori şi... un tablou. Tabloul unei femei frumoase... de patru sute de ani.

- Am dat pentru ea tot ce aveam. Am început s-o restaurez, uite semnătura autorului: este Rafael. Ea este averea mea şi a ta, dacă vei voi să-ţi împarţi viaţa cu mine. Ştii, zise el, că te-am iubit din prima clipă? Dar până am ştiut cu siguranţă... până am fost sigur de

acest tablou... nu puteam să-ţi ofer nimic, de aceea n-am îndrăznit să...

Dar acum... Jane se cuibări la pieptul lui, iar el o prinse în braţele sale promiţându-i să nu-i mai dea drumul niciodată.

- Mica mea porumbiţă, ai ajuns în sfârşit în cuibul tău!

Sfârşit